

Aydın'da köylüler, alanlarda eğitim ve sağlık emekçileri, tecrit zulmüne karşı tutsak yakınları direnişi büyütüyor; **ZİNCİRİ EN ZAYIF HALKASINDAN KIRALIM!**

► Tarımın tasfiyesine karşı Aydın'da alanları dolduran on binlerce köylü, mayalanan öfkelerini haykırarak "Bizler üreticiyiz, biz üretiriz ve bu yüzden üretene saygı istiyoruz" diyorlar. Eğitim emekçileri, alanlarda kurdukları sendikalarını yine alanlarda sahiplenerek, "Eğitim-Sen kapatılamaz" diye haykırıyorlar. 4. yılını geride bırakan 19 Aralık Hapishaneler katliamı ve direnişinin yıldönümünü geride bırakırken, tutsaklar ve tutsak yakınları "Ceza İnfaz Yasasını" uygulamaya çağız kararlılığımızı bir kez daha gösteriyorlar. Bismil Sinan köylüleri ağanın zulmüne ve sömürüsüne karşı seslerini yükseltiyor.

► ABD emperyalizminin "Irak'ta durum gittikçe kötüye gidiyor" benzeri itiraflarının yoğunlaştığı süreçte, başta Felluce olmak üzere birçok direniş odağı işgal askerlerine cehennemi yaşıyor. Bir yandan direniş karşısında acze düşen emperyalistler diğer yandan kendine asker bulamanın sıkıntısını yaşıyor. Filis-

tin'de İntifada iradesine rağmen yapılacak seçimler için büyük kapışmalar yaşanırken, Filistin halkının direnişi büyüyor ve İsrail siyonizminin katliam ve baskıları İntifada ateşini söndüremiyor. Irak ve Filistin direnişi diğer ülkelerde de her gün biraz daha yankısını buluyor.

► Ülkede ve dünyada tüm bunlar yaşanırken, AB masalıyla doyurulmaya çalışılan karnımız, her gün biraz daha açlıkla pençeleşiyor. Türkiye Kürdistanı'nda artan katliamlar, gerillaya yönelik sürdürülen imha operasyonları hız kesmezken "demokrasi masalları" gerçekleri gizlemeye yetmiyor.

► AB'den gelecek "refahın ve demokrasinin" anlamı, işte bu gerçeklerle bir kez daha yüzümüze vuruluyor. Ne ABD, ne de AB bu gerçekleri değiştiremez, çünkü bizzat yaratıcıları onlardır. Varolan tabloyu değiştirecek ve zinciri en zayıf halkasından kırarak olan ise kendi örgütlü gücümüzdür. Sisteme karşı gösterilen tepkilerin

tümüne küçük yada büyük demeden katılmak, kitlemizi bu hareketliliğin içinde politikleştirmek ve bilinçlendirmek bizler için olmazsa olmazdır. İvmesi yükselen hareketin yönünü tayin edecek olan bizlersek, bunun yerine getirmenin tek koşulu bu hareketliliğin içinde bizzat yer almak, öncülük etmek ve yönlendirmektir.

Avrupa Birliği ve Türkiye

Avrupa Birliği'nin, çıkarlar üzerine kurulmuş emperyalist bir birlik olduğu açıktır. Bu gerçek, Avrupa Birliği'nin aday üye ya da üyelik süreci başlamış ülkelere uygulanan yaptırımlardan da görülmektedir. Şimdiye kadar Avrupa Birliği içindeki emperyalist ülkelerin hiçbirine uygulanmayan yaptırımlar, sadece bağımlı ve yarı-sömürge ülkelere uygulanmaktadır. Bu açıktır ki, kölelik zincirini daha da sıkılaştırmak ve kendilerine bağlamaktır.

Türkiye emperyalizmin yarı-sömürgesi bir ülkedir. Türkiye Avrupa Birliği'ne alınsa da alınmasa da bunda değişen bir şey olmayacaktır. "İlerleme Raporu"nda belirtilen eksikler ya da Türkiye'nin yerine getirmesi gereken görevler gerçekte emperyalist tekellerin istem ve arzularını içeriyor.

Evet, emperyalistler Türkiye'ye bir rol biçiyorlar. Bu tartışmasız doğrudur. Türkiye çeşitli emperyalist güçlerin üzerinde bolca oyun oynadıkları bir ülkedir. Bir yanda

ABD emperyalizmi, ülkemizi kendi çıkarlarına alet etmek için tıpkı Kore'de olduğu gibi halk evlatlarını çeşitli işgal bölgelerine sürüp savaşırma istem ve arzusundan vazgeçmemişken, ülkemizin topraklarını kendi vilayeti gibi askeri üs olarak kullanmaya devam etmektedir.

Bu sadece ABD'nin ülkemizdeki hakimiyetiyle sınırlı değildir. Avrupalı emperyalist güçler de ülkemiz üzerinde hesaplar yapmakta, ülkemizi kendi çıkarlarına alet etmek istemektedirler. Kurula-

cak Avrupa ordusuna daha şimdiden jandarmalık görevi biçilmekte ve tüm övgüler Türk hakim sınıflarının bu yönlü askeri güçlerini vermesi üzerine kurulmaktadır.

Sayfa16-17

İşçi-köylü'den

HER GÜN BİRAZ DAHA GERİLEN ZİNCİR EN ZAYIF HALKASINDAN KOPACAKTIR!

Sayfa 30

NEDEN KAPKAÇ?

Son günlerde çokça gündeme gelen konulardan biri kapkaç ve hırsızlık. Özellikle son haftalarda birçok olay, ölüm ya da yaralanmalarla sonuçlandı. İstanbul'da bir üniversite öğrencisinin cep telefonunun kapkaççılar tarafından çalınarak öğrencinin trenden atılıp öldürülmesi, yine İstanbul'da bir işçinin cep telefonu ve 5-10 milyon lira için gözlerinin kör edilmesi, Diyarbakır'da mendil satan çocuğun 2 milyon lirası için dövülmesi, hamile bir kadının altın bilezikleri için bıçaklanarak öldürülmesi gibi. Bu ve benzeri olaylar sürekli artış gösteriyor. Emniyet genel müdür yardımcısı Ramazan Er "kapkaç olayları Türkiye genelinde, geçen yıla göre yüzde 23 oranında arttı. Geçen yılın ilk dokuz ayında 9700 kapkaç olayı yaşanırken bu yılın ilk dokuz ayında bu rakam 11886'ya çıktı" açıklamasını yaptı. Bu rakamlar azımsanmayacak rakamlar olmakla birlikte, polise yansımayan olayları da eklediğimizde bu rakamların çok daha fazla olduğunu söylemek yanlış olmaz.

T. Kürdistan'ından zorla göç ettirilmiş insanların potansiyel suçlu olarak kamuoyuna yansıtıldığı bugünlerde sorunun esas kaynağı gizlenmeye, görmezden gelinmeye çalışılıyor. Sorununu nedenlerini genel olarak egemenlerin sözcüleri olan basın-yayın kuruluşları, emniyet müdürlüğü, "uzman" sosyolog-psikologlar vs de ortaya koyuyor: işsizlik, yoksulluk, göç. Ülkemizde işsizlik, yoksulluk, göç o derece yoğun yaşanıyor ki, bunların nedeni olan emek düşmanı sömürü devletinin sahipleri ve sözcüleri de bunları ifade etmek zorunda kalıyorlar.

AKP hükümeti, "ekonomi düzeliyor, Türkiye en çok büyüyen ülkelerden birisi, istihdam artıyor, sosyal-ekonomik reformlar yapıyoruz, yolsuzluklarla-hortumcularla mücadele ediyoruz" vb. yalanları söylemeye devam ediyor. Oysa durum bunun tam tersi. Gelir dağılımı uçurumu daha fazla artıyor. Bankaların içini boşaltanlar elini kolunu sallayarak dolaşırken, hükümet bunlara bugüne kadar 46 milyar dolar harcamış durumda. Oysa yeni yıl için geçerli olacak asgari ücret tespitinde, hükümet işçilere sadece yüzde beş zam önerirken, TİSK bunu da çok görerek yüzde sıfır

zam öneriyor. Sonra da hiç utanmadan ekonomi iyiye gidiyor, enflasyon düştü yalanlarını söylüyorlar. Oysa ekonomi iyiye değil tam tersine kötüye gidiyor ve bunun tüm faturası da emekçilere ödetiliyor.

Ülkemizin egemenleri uşaklık yaptıkları emperyalistlerin tüm politikalarını en iyi şekilde uygulamaya çalışarak, kimin hizmetinde, kimin karşısında olduklarını gösteriyorlar. Emperyalist politikalara uygun olarak yapılan tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesi, tarımsal desteklerin kaldırılması, en temel ürünlerin ekiminin yasaklanması ya da sınırlandırılması, sürekli yükselen girdi fiyatları vb. uygulamalar ile köylüler üretmez duruma getirilmiştir. Devletin izlediği bu politikalar aynı zamanda köylerden şehirlere göçün de esas nedenlerindedir. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Tarım Bakanı, AB'ye uyum (uşaklık) çerçevesinde tarım nüfusunun % 10'a indirileceğini açıkladı. Bu da çok daha fazla göç demek. Tabi ki göçün tek nedeni bu değil. Türkiye Kürdistan'ı başta olmak üzere gerilla faaliyetinin yürütüldüğü tüm alanlarda, devletin zorla göç dayatması "olağan" bir uygulamadır. Malı-mülkü, geçim araçları ellerinden alınan, göç etmiş insanlar çoğunlukla da ya iş bulamamış ya da çok kötü koşullarda, az ücretle, en zor işlerde çalışarak yaşamaya, dünkünden daha yoksul bir hayat yaşamaya mahkum edilmiştir.

İşçilerin ve diğer emekçilerin durumu ise köylülerden farksız. Yine emperyalist politikaların ülkemizde hayata geçirilmesiyle, binlerce işçi işsiz kaldı, asgari ücret 4 kişilik bir ailenin sadece mutfak harcamalarını karşılamaya bile yetmiyor. SSK'ların sağlık bakanlığına devri, aile hekimliği, sağlık hizmetlerinin taşeronlaştırılması gibi uygulamalarla halkın sağlığı, tekellerin "insafına" terk ediliyor. Çalışan nüfusun % 50,6'sının yani yarısından fazlasının hiçbir sosyal güvencesi yok.

Yoksulluğun, açlığın, işsizliğin sefaletin gün geçtikçe arttığı ülkemizde, bu durumdan en çok etkilenenler de gençler oluyor. Genel işsizlik oranı %20 iken eğitilmiş gençlerdeki işsizlik oranı % 31,8. Bunlara okumamış gençleri de kattığımızda bu rakam çok daha fazla oluyor. Yine Em-

niyet Genel Müdürlüğü'nün kayıtlarına 2003 yılında, sokakta yaşayan, madde bağımlısı ve suça karışan 88 bin 313 çocuk girmiş. Kaldı ki polis kayıtlarına girmeyen aynı durumdaki birçok çocuğun ve gencin varlığı da kesin. Devlet Bakanı Güldal Akşit, İstanbul'da 625 bin çocuğun sokak çocuğu alma riski ile karşı karşıya olduğunu açıkladı. Göç-Der'in yaptığı bir araştırmaya göre kırdan kente göç eden ailelerin % 90'ı ayda sadece 300 milyon lira ile geçiniyor. Yine İstanbul'da sokakta çalışan çocukların % 90'ı Türkiye Kürdistanı kökenli. Sokak çocuklarıyla yapılan bir röportajda, sokak çocukları işsiz olduklarını, iş bulmak ve çalışmak, daha iyi bir hayat yaşamak istediklerini söylüyorlar. Tabi ki iş bulma şansları yok denecek kadar az. Ramazan boyunca kurulan iftar çadırlarında verilen bir öğünlük yemek için binlerce belki de daha fazla insanın, soğukta saatlerce beklediğini hepimiz hatırlıyoruz.

Evet genel olarak tablo bu. Bu yoğun işsizlik, açlık, yoksulluk tablosu halkın gerçekliği. Egemenlerin yarattığı bu tablo halkı, halk gençliğini kapkaç, hırsızlık gibi olaylara itiyor. Hiçbir zengin çocuğunun kapkaççılık yaptığını ya da sokakta yaşadığını duydunuz mu, gördünüz mü? Hayır. İnsanlar 2 milyon lira için bir mendil satıcısı yoksul çocuğu yaralayacak kadar, bir cep telefonu, bir ekmek çalacak kadar açlar, yoksullar.

Hepimizin hatırlayacağı gibi 2001 krizi döneminde de hırsızlık, soygunlar gibi olaylarda bir patlama olmuştu. Çünkü birçok emekçi işini, birçok esnaf işyerini kaybetmişti. Aynı dönemlerde kriz yaşayan Arjantin'de de halk kitlesel olarak marketlerin, mağazaların mallarına el koymuştu. Tüm bunların sorumlusu başta emperyalistler ve onların bir kurumu olan IMF ile emperyalistlerin halk

düşmanı tüm politikalarını hiç şaşmadan yerine getiren yarı-sömürge devletlerdir.

Bunun yanında televizyonlarda izlenme rekorları kıran mafya dizileriyle, özellikle gençler kolay yoldan zengin olma, mafya, çete ve bireysel kurtuluşa, küçük amaçları için insanların canına kıyılmasına, işkence yapılmasına özendiriliyor.

Yaşanan kapkaç olaylarının ortadan kaldırılması için öne sürülen polis sayısının artırılması, kameraların belli alanlara daha fazla yerleştirilmesi ve cezaların artırılması bu tür olayları ortadan kaldırmayacaktır. Çünkü bu olayların yaşanmasının nedeni polisin azlığı, denetimin yetersizliği ya da az cezalar değildir.

Meselenin diğer bir yanı ise, kapkaç vs. bahanesiyle artırılan polis sayısı, yerleştirilen kameralarla toplum daha yoğun ve sürekli denetim, gözetim, takip altında tutulmaya çalışılmasıdır. Kapkaç bahanesiyle ülkenin açık bir hapisane haline getirilmesi meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Çünkü egemenler şunu çok iyi biliyorlar ki uyguladıkları her politika, zenginleri daha fazla zenginleştirirken halkın daha fazla yoksullaşmasına neden oluyor ve olacak. Bu da her an bu sisteme yönelecek bir öfke birikimini oluşturuyor. Bunu en başından engellemek niyetiyle bu tür uygulamalara başvuruyorlar. Fakat halkın önünde hiçbir güç engel olamaz, halkın öfke seli bu engelleri yıkıp atacaktır.

Açlığı, yoksulluğu, sefaleti yarananlar emperyalistler ve onların işbirlikçileri-uşaklarıdır. Ve sorunun nedeni olanlar o sorunu çözemezler tam tersine attıkları her adımla daha da artırırlar.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Sanal demokrasi ve İnfaz Yasa Tasarısı

Türkiye'nin AB'ye üye olabilmesi amacıyla, 2002 yılında AB üyesi devletlerin yapmış olduğu Kopenhag Zirvesi, Türkiye ve Türkiyeli devrimciler açısından önemli bir dönüm noktası olmuştur.

Kopenhag Zirvesi'nde, Türkiye'nin önüne sunulan Kopenhag Kriterleri; Türkiye'nin AB'ye üye olabilmesi için geçirmesi gereken evreleri izah eden ev ödevi diye tanımlandı. Bu ev ödevleri müzakere tarihi alabilmek için bir an önce yerine getirilmeliydi. Şu ana kadar yapılan hukuksal düzenleme ve yapılanmalar AB kapısında kapıkulu olmanın gerekliydi. Şöyle veya böyle biçimsel olarak bazı şeyler yapıldı. Ancak Türkiye'nin aday ülke olmak için 17 Aralık'ta müzakerelerin başlatılıp başlatılmayacağı kararının verileceğine çok kısa bir zaman kalmışken bu canhıraş çabalar, toplumun bireylerinden öte kendi çıkarları içindir. Çünkü varolan çıkmazları ortadan kaldırmak için Türkiye'nin, her türlü kaynağını sermayedarlara peşkeş çekmek, tüm hizmetleri özelleştirmek yanında insan haklarını yasal güvencelerle temin etme adına yapılan yasal yanlışlar hep AB'ye girme/girebilme niyetinin sonucudur.

AKP hükümeti ile birlikte bu süreç daha hızlı ve pervasız bir biçimde devam ettiriliyor. Bir yandan da AB'den gelen bazı uyarılar karşısında; **"Bize kimse emrivaki nasihatlerde bulunamaz"** naraları atılıyor. Ancak, AKP hükümeti **"zina"** eksenli tartışmalar üzerine bir an rafa kaldırıldığını açıkladığı Türk Ceza Kanununu (TCK) AB ülkelerinden gelen açıklamalar üzerine bir anda meclisten geçirerek tükürdüğünü yalamaya başladı. Çünkü kukla hükümetin ip oynatıcıları böyle hareket etmişlerdi. Derken ardı sıra Ceza Muhakemeleri Kanunu yasalasiverdi. Şimdi ise sıra Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Yasa Tasarısı'nda.

13 Aralık'ta mecliste görüşülmeye başlanan Ceza İnfaz Yasa Tasarısı (CİYT) ile bugüne değin sürekli genelleme veya yönetmeliklerle yapılan insan haklarına aykırı uygulamalar, yasal dayanağa kavuşturuluyor. Medyaya yansıdığı kadarıyla her ne kadar göstermelik iyileştirmeler yapılmış olsa da tasarının bu haliyle çıkacak olursa hapisanelerde bulunanlar açısından çok fazla bir şeyi değiştirmeyecek. Tasarıda, tek tip elbise uygulamasının isteğe bağlı olarak bir tehdit olarak halen bulundurulması yani zorunluluktan isteğe bağlı hale getirilmesi; **"tutuklu veya hükümlünün pişmanlık göstermesini sağlama"** ve **"toplumu suçludan korumak"** ibarelerinin taslaktan çıkarılması şu an için bulunmuyor olsa da bunlar tasarının çağdaş, demokratik niteliğe büründürmüyor. Şöyle ki, bu tasarıda zorla çalıştırma hükmünün bulunması baş-

lı başına tutuklu veya hükümlülerin iradesini ayaklar altına alan, hiçe sayan bir hükümdür. Özgürlüğü elinden almış bir bireyin bir de zorla çalıştırılması hükmünün varlığı köleci toplumlardaki uygulamaların günümüze taşınması olgusundan başka bir şey değildir.

Tasarıda yapılan bu göstermelik "iyileştirme"lerin dışında birçok antidemokratik düzenleme halen varlığını koruyor. Bunlara kısaca değinelim;

* Disiplin suçları her ne kadar yapılan değişikliklerle, tüzük ve yönetmelikle değil de yasayla belirlenecekse de, "gereksiz yere marş söyleme"nin, "kendisine verilen yiyeceği kabul etme"nin, **"kurum personeline karşı uygunsuz söz sarf etme veya davranışta bulunma"**nın hangi kriterlere göre disiplin suçu olduğu açıklığa kavuşturulmadan yapılması dahi baştan bu maddenin kabul edilemezliğini ortaya koyuyor.

* Tutsakların ihtiyacından fazla yayını odalarında bulunduramayacağı hükmü de tasarıdan çıkarılmasına karşılık, kurum güvenliğini tehlikeye düşüren veya müstehcen haber, fotoğraf ve yorumları kapsayan her türlü yayın hükümlüye verilemez ifadesi şu an itibarıyla varlığını korumaktadır. Burada da kurumun güvenliğini tehlikeye düşürecek yayın ibaresi insanın mantığını bayağı zorlayacak bir ifadedir.

*Yüksek Güvenlikli Hapishaneler olarak adlandırılan F ve D tipi hapishanelerin, buldukları kurumlarda disiplini bozanların ve eylem ve tutumları nedeniyle tehlikeli halde bulunan, özel gözetim ile denetim altında bulundurulmaları gerekenlerin gönderilecekleri hapishaneler olarak adlandırılmaları bu hapishanelerin tecrit, izole etme mantığının ürünü olduğunu açık bir dille beyan etmektedir.

* Birçok maddede, **"hükümlülerin iyileştirilmesi"** ibaresinin geçiyor olması sistemin sahiplerinin, hükümlüleri hasta olarak gördüklerine işaret etmektedir. Yani **"sistem doğrudur, sisteme aykırı davranış gösteren hastadır"**.

* Tasarıda şartlı salıverme hükmünün uygulanması için 5 yılın üzerinde cezayı gerektiren suçların cezasının dörtte üçünün infazının şart koşulması hapishanede kalma süresini daha da artırmaktadır.

* Tutukluların birbirleriyle temas edemeyecekleri hükmü, her türlü insanı hakkın kısıtlandığı bir ortamda tutuklular arasındaki fiziksel, sosyal açıdan bile temasına izin verilmemesi tutsakları F tipi hapishanelerde yakın zamanda şahit olduğumuz intiharlara sürüklemekten öte başka bir sonuca götürmeyecektir.

* **"İştirak halinde suç işleyenler"**in avukatlarıyla birlikte görüştürülmemeleri savunma hakkının özüne do-

kunan bir uygulamayı beraberinde getirecektir. Avukatların hapishanelerde yaşadıkları birçok haksız uygulamaya, savunmanın bütünlüğüne dönük bu engelleme düzenleme de eklenecek olduğunda ortaya çıkacak sonuç adil yargılanma açısından yeni sorunları beraberinde getirecektir.

* Arama, başlığıyla düzenlenen madde hükmünden, tutuklu veya hükümlünün ziyaretçileriyle görüşe giderken ve odalarına götürülürken infaz koruma memurlarınca aranacakları hükmüyle hapishanedekiler üzerindeki psikolojik baskı had safhaya çıkarılmaktadır.

* Abdullah Öcalan'ın ölümüne değin hapiste tutulacağı ve şartlı salıverme hükümlerinden yararlanamayacağı; silahlı bir örgütün üst düzey yöneticisinin yasalardan **"savaş ve yakın savaş**

dışında" idam cezasının uygulanmıyacağı ibaresinden ötürü idam cezası yerine ikame olunan bir uygulamadır.

Tasarıda her ne kadar tutsakların pişmanlığını sağlama amacı güdüldüğü göstermelik olarak ifade ediliyorsa da yukarıda ele aldığımız, insan hakları açısından geniş hak ihlallerini beraberinde getirecek olan ana maddeler, tutsakları pişman ettirmeye yönelik maddelerdir.

Bu ekseninde yapılan düzenlemelerde; devletin yetkililerince her fırsatta dile getirilen demokratik, insan haklarına dayalı, çağdaş bir toplum yaratmaktan öte insanları daha fazla menegeneye tutturmanın bir hedef gözetilmektedir. Ülkede son yaşanan yargısız infazlar, adam kaçırmalar ve komplolarla dolu asılsız belgelere dayalı tutuklamaların en iyi ispatıdır.

Sınıfsal Bakış

DİPTEN GELEN DALGA YÜZEYE VURUYOR...

“İnsan Hakları” haftasının ertesinde, 17 ve 19 Aralık tarihlerinin buluştuğu noktaya doğru giderken, ayların getirdiği ve haftaların hızla biriktirecek son günlere yoğun bir biçimde yüklediği üzere, görüntü; sınıf mücadelesinin bir çok cephede ve alanda giderek kızışmakta olduğudur. Bunun sinyalleri başta ekonomik verilerle kuvvetli biçimde alınmakta, bunu sosyal plandaki yansımalar fazlasıyla göstermekteydi. Nihayetinde emperyalizmin AKP eliyle devreye sokulan ve halen de sokulmaya çalışılan bir dizi “yasal düzenleme” adı altındaki çok yönlü ve kapsamlı saldırıları fitilli ateşleyici rol oynayınca dört bir yandan gelen reaksiyonlar yer yer devrimci inisiyatiflerle de buluşunca zincirleme bir hal almaya başlamıştır.

SSK'nın satışına/devrine ve Köy Hizmetleri'nin kapatılmasına karşı Emek Platformu'nun düzenlediği ve seksen bin işçi ve emekçinin buluştuğu Ankara-Sıhhiye'deki miting (20.11.04) ve ardından 30 Kasım'da gerçekleştirilen eylemler, potansiyelin ortaya konması ve AKP hükümeti üzerindeki tesiri açısından dikkat çekici olmuştur (tasarının meclise gelmesinin ertelenmesi). Eylemlerle “genel grev” uyarısının yapılması, bir başka deyişle bu sloganın sendika yöneticileri düzeyinde ilanı dikkate değer bir durumdur. Bu, her ne kadar “ciddi”liği ve “bir gün” olması nedeniyle etki gücü tartışılan bir karar olsa da, önemli bulunmalıdır. Ancak burada altı çizilmesi gereken husus sendika yönetimlerine dipten/sınıftan gelen basınçtır.

Geçerken vurgulayalım ki; başta sendikalar olmak üzere işçi ve emekçi örgütlerine gerici, revizyonist, reformist karakterli önderliklerin yön veriyor olmasının dezavantajının daha somut hissedildiği bu gibi faşist diktatörlükle açık hesaplaşma yaşanmasının gerektiği koşullar, aynı zamanda bu tip hain ve işbirlikçilerin tasfiyesine zemin hazırlayacaktır. Aynı şekilde, diğer cephelerde yürütülen savaşım içerisinde hakim sınıflardan yana saf tutan, emperyalist politikalara destek veren, “tarafsızlık” adına taraf olan her türden sınıf işbirlikçileri açıkça teşhir edilmeli ve halk saflarından tecrit edilmelidir. Günümüz koşullarındaki açık, sıcak mücadele ortamı buna elverişlidir. Çatışmaya, kavgaya sevk olan, alanlara çıkan işçi ve emekçiler, bu konuda bilinçlenmeye hazır durumdadır. En geniş bir-

likliklerin yaratılması amacı ile bu birlikteliğin güçlendirilerek ileriye yönelik daha güçlü mevzilerin örülmesi hedefi birlikte ele alındığında, bu faaliyetin önemi ve zamanlaması daha iyi anlaşılacaktır.

SES üyesi sağlık emekçilerinin, Aile Hekimliği uygulamasına, Genel Sağlık Sigortası'na, Köy Hizmetleri'nin kapatılmasına, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrine karşı 2 saatlik toplu iş bırakma (07.12) başta olmak üzere yaygın protesto eylemleri; Eğitim-Sen'li emekçilerin, sendikalarının “anadilde eğitim hakkı”nı savunduğu için hakkında açılan kapatılma davasına karşı yürüttükleri ülke çapındaki etkili protesto gösterileri diğer bir dizi meslek örgütüne desteklediği gibi kamuoyunun da yakın ilgi ve sempatisini kazanmış iktidarı yeterince rahatsız edici boyutlar kazanmıştır. Nitekim faşist diktatörlüğün gösterdiği tepki, özellikle Eğitim-Sen'in eylemlerine yönelik ağır saldırı boyutlarına varmıştır.

Aynı günlerde (07.12) Aydın'da Ege Bölgesi'ndeki Ziraat Odalarının çağrısıyla bir araya gelen binlerce köylü, hükümetin IMF güdümündeki tarım politikasını protesto etmiş, taleplerini haykırmıştır. Eylemdeki yoğun protestodan, mitingi düzenleyen esasen hükümet işbirlikçisi Ziraat Odaları yönetimleri de payını almıştır. Öte yandan, sokaklara çıkma “furya”sına “Dünya Özürlüler Günü” vesilesiyle ülkemizdeki 8.5 milyon engelliye temsilen İstanbul ve Ankara'da örgütlenmekte olan emekçiler de katılmış ve hükümet çeşitli talepler dile getirilerek basın açıklamaları ile protesto edilmiştir.

Geçtiğimiz haftaların yoğunlaşan ve tüm diğer eylemlere de ayrıca sırayet eden bir diğer etkinliği hiç kuşkusuz ABD emperyalizminin Felluce'ye yönelik saldırı ve katliamı dolaısıyla yeniden ivme kazanan “işgal karşıtı” gösterilerdir. Afganistan ve bilhassa Irak işgali, Filistin'e yönelik Siyonist zulmü ve katliamları ile birlikte anti-faşist anti-emperyalist mücadelenin ateşini sürekli alevlendirmektedir. Bunun 11 Eylül sonrasında ki süreçte ülkemizdeki sınıf mücadelesinin gelişimi açısından önemli bir faktör olarak hesaba katılması gerekmektedir.

Nihayet bu yakın haftalar, günler içerisinde bir başka kritik gündem maddesi olarak çok çeşitli platformlar

altında gündeme sokulan ancak etkili biçimde “Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik” tarafından yürütülen, faşist diktatörlüğün zindanlar cephesindeki yeni saldırı ve ataklarına karşı direniş ve protesto eylemleri, ciddi bir etkinlik kazanmaya başlamıştır. İstenilen düzeyde “en geniş” ittifakı oluşturamasa, arzulan bir güç birliği yaratamasa da, mevcut şekilleniş içerisinde, sözünü ettiğimiz Birlik, önemli faaliyetler örgütlemekte, eylemler gerçekleştirilmektedir.

Bütün bu kitlesel direnişlerin, protestoların, etkinliklerin tümü “yasadışı”, “devlet aleyhtarı” ve hatta “terörist” olarak ilan edilmekte, başta şiddet olmak üzere her türlü yöntemle bastırılmaya, boğulmaya çalışılmaktadır. Gerilla'ya yönelik operasyon çerçevesinde Dersim'de ormanlar yakılmakta, yoğun keyfi gözaltılar yaşanmakta, muhtarlar sorguya çekilip tehdit edilmekte, terör estirilmektedir. Ulusal Hareket'in bütün manevralarına karşı inkar ve imha politikasında zerre kadar esnemenen katliamlarını ve uygulamalarını sürdüren komprador patron-ağa devletinin; 12 yaşındaki çocuğu babasıyla birlikte kurşuna dizmekten (Ahmet ve Uğur Kaymaz, Kızıltepe), çobanları katletmekten (Fevzi Can, Şemdinli) geri durmayan bir gözü dönmüşlük bugün de peşi sıra örneklerle sürerken, dünkü sayısız (binlerce, onbinlerce...) marifetlerinden kimisi tesadüfen dökülmüştür (1993 yılında gözaltında kaybolan 11 kişiye ait olduğu sanılan toplu mezar ortaya çıkarıldı, Kulp). Öte yandan ağaya başkaldıran Diyarbakır Bismil'in Sinan köylülerinin neredeyse tamamı, bu “son derece vahim” olaya ibretlik reaksiyonun gösterilmesi adına, jandarmanın büyük bir operasyonuna/saldırısına uğramakta ve gözaltına alınmaktadır.

Çoğu üniversitede eşzamanlı bir biçimde devrimci, ilerici, demokrat öğrencilere yönelik bir “disiplin” soruşturması kampanyası başlatılmıştır. Sorgulanan, atılan, uzaklaştırılanların kısa sürede yüzleri bulduğu bu saldırı, “6 Kasım” protestolarına yönelik bir gerekçeye oturtularak savunulmaktadır. Yine bu süreçte sivil faşist saldırıların çeşitli politik gündemler vesile edilerek (en son “azınlıklar raporu”) daha da sıklaştırılması, “rastlantı” değildir. Buna karşın bir dizi yüksek öğretim kurumunda “ısyan” ateşini tutuşturma faaliyeti emin ve hızlı adımlarla örgütlenmektedir.

İskarta başbakanlardan en ateşli AB'ci Mesut Yılmaz'ın son konuşmasında AKP hükümetini “AB'ye fena halde mahkum görüntüsü vererek hiç elindeki kozlarını oynayamıyorlar.” eleştirisinden yola çıkarsak; Türk hakim sınıfları ile AB'li emper-

yalistlerin danışıklılığı ve faşist Türk devletinin koz oynama gibi bir pozisyonunun bulunmadığı gerçeklerini bir kenara bırakarak söyleyelim: AB aldatmacasına bu denli sarılmasının, bir biçimiyle bu masalın sürdürülmesine gayret edilmesinin gerekçesi, işte tam da yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız üzere, kitlelerin avutulma, oyalanma eşğini giderek daha fazla zorlamakta olmasıdır.

Tam da bu nedenledir ki, ne getirilen yeni yasal düzenlemelerde “demokratik” bir içerik bulunmakta, ne de özgürlük alanları genişletilmektedir. Yine aynı şekilde uygulamada da aynı keyfilik, zorbalık sürdürülmekte “insan hakkı ihlalleri” hızından ve yaygınlığından hiçbir şey kaybetmeden yaşanmaktadır. AB ile olan ilişkilerde, üstelik 17 Aralık'ın öngününde “çelişkili” gibi gözüken bu durum, “üyelik” meselesinin “aldatmaca” olduğunun bir başka göstergesi olarak kabul edilmelidir. Oyalanmaya çalışılan faşist türk devleti değil, çeşitli milliyetlerden halkımızdır.

Bu süreç, 17 Aralık ile beraber yeni bir viraj olarak sürdürülmeye çalışılacaktır. Kitlelerin dikkati şimdi yeni tartışma ve polemikler ile buna çevrilmiştir. Faşist diktatörlük, kendisinin AB politikasına açıktan ya da dolaylı biçimde halk saflarından destek veren çeşitli reformist ve revizyonist çevrelerle birlikte dipten gelen dalgayı kırmak için bu sürece var gücüyle tutunma çabasıdadır. Bu konuda, özellikle İmralı önderlikli “Kürt Ulusal Hareketi”nin histeriye varan AB'ciliği dikkat çekici boyuttadır. AB ve bununla belirli oranda ilişkili ABD'ye endeksli politik hesapların getirdiği son aşamada, AB bayraktarlığında T.C. devletini bile sollayan kampanyalar Diyarbakır'da örgütlenmektedir.

Halkımız henüz AB rüyasından bütünüyle uyanmamış olmakla beraber, sıkı bir AB'ci olan AKP hükümetiyle hesaplaşma sürecine paralel bu konuda da gözüdeki perdeyi kaldırmayı başaracaktır. Ancak burada Marksist-Leninist-Maoistlere düşen görev, akan süreci kendiliğindenciliğin girdabından kurtarmak ve bu konudaki her türden aldatmaca, manipülasyona karşı sıkı bir teşhir kampanyası yürütmektir.

Gelinen aşamada; kitlelerin bir çok alanda yüzeye yayılan eylemleriyle buluşmalı, diğer alanlarda ise uç veren kabarıklarını yüzeye çekmeli, eyleme dönüştürmeliyiz. Zira bilinmelidir ki, teşhir ve kopuşun sahici ve kalıcı olanı eylemin içinden gelecektir. Yine bilinmelidir ki, iktidarın hedeflenmesi eylemden örgütlenmeye bir akışı gerektirir ki, bir sonraki eylem daha vurucu olsun ve daha kalıcı mevziler elde etsin.

DDSB "İşçilerle Dayanışma Gecesi" yaptı

Toplumun tüm kesimlerine yönelik teslim alma saldırılarının yoğunlaştığı, örgütlülüklerinin dağıtıldığı, insanlığın tek tipleştirilmeye çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz. Böylesi süreçlerde emekten yana, dayanışmadan yana birliktelikler örgütlemenin önemi daha da büyüktür.

Bu anlayışla hareket eden Devrimci Demokratik Sendikal Birlik 4 Aralık Cumartesi günü Kadıköy Evlendirme Dairesi'nde "İşçilerle Dayanışma Gecesi" düzenledi.

Gece, saat 19.00'da sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında devrim ve komünizm davası uğruna şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından DDSB adına Ali Yıldız yaptığı konuşmada "Ülkemizde emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları, iktidar vasıtasıyla, işçi sınıfını ve emekçi halkımızı iliğine kadar sömürüp, halkımı-

zın sırtından saltanat sürmektedirler. Özelleştirmelerle en kârlı ve en stratejik kurumlar teslim alınarak, yüzbinlerce çalışan açlığa ve işsizliğe terk edilmiştir. Kazanılmış tüm ekonomik ve demokratik haklarımız elimizden alınmak istenmektedir" dedi. Yıldız konuşmasının devamında "bugün için sendikaların başına çöreklenen, reformist ve bürokratik anlayışlara prim vermeyelim. Kendi yaratıcı gücünü ve sınıf sendikacılığını esas alan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını

yönetimleri taşımalyız. Hak verilmez mücadele edilerek alınır. Gelecek işçi sınıfının yaratıcı kollarındadır" diyerek sözlerini "Yaşasın sınıf sendikacılığı", "Yaşasın Devrimci Demokratik Sendikal Birlik", "Birlik mücadele zafer" sloganları ile noktaladı.

"Birlik, Mücadele, Zafer", "Devrimci Demokratik Sendikal Birlik", "Gelecek ellerimizdedir Deri-İş Tuzla", "Emperyalist işgale karşı birlik, mücadele, zafer Deri-İş Tuzla" pankartları ve DDSB flamarıyla salon süslenirken yapılan sinevizyon gösteriminde dünya işçi sınıfı mücadelesi tarihinden kesitler ile ülkemizdeki sınıf mücadelesinde önderliğini DDSB anlayışının yaptığı çeşitli mücadele kesitleri sunuldu. Hazırlığını Tohum Kültür Merkezi'nin yaptığı sinevizyon beğeniyle izlendi.

"Bir ses verirler sesi-mize, gürül gürül ezgileriyle, dostlarımız, omuzdaşlarımız! Ve dayanışmanın en güzel örneğini sergilerler. BEKSAV bünyesinde çalışmalarını yürüten Grup Vardiya bizlerle" denilerek Grup Vardiya sahneye çağrıldı. Vardiya söylediği parçalarla kitleye güzel anlar yaşattı. Filistin'de, Felluce'de şehit düşen çocukları anarak dünyadaki tüm çocuklar için "Güzel günler göreceğiz çocuklar" parçasını söylerken kitlenin duygusal anlar yaşadığı görüldü. Vardiya "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla uğurlan-

dı. Ardından sahne alan Bayar Şahin söylediği Gürcü parçalarla gecenin zenginliğine zenginlik kattı. Daha sonra TKM'de bağlama hocası yapan Atilla Meriç davet edildi sahneye. Atilla Meriç ve ekibi söyledikleri halk müziğiyle geceye ayrı bir renk kattı. Ardından Dostlar Merhaba parçasıyla Sadık Gürbüz sahneye çıktı. Söylediği eski parçalarla insanların hafızalarını canlandırdı. Irak ile ilgili yaptığı beste izleyiciler tarafından ilgiyle karşılanırken "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganı gür bir şekilde atıldı. "Biliriz ki bütün halkların alınteri aynı renktedir. Ve asalaklar emerler kanlarını. Aynı kederlere sarılıdır ama aynı hırsıyla kalkacaklardır" sözlerinin ardından Gecenin finali yapan TKM müzik grubu sahneye İbrahim parçasıyla çıktı. Parçanın ardından salondakiler "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganını haykırdı. Söylenen marşlar ve ezgilerde kitle "Ağa, patron devletini yıkacağız, halk iktidarı kuracağız", "İşçi köylü gençlik halk savaşında birleştik", "Anaların öfkesi kâtilleri boğacak", "İçerde dışarda hücreleri parçala" vb. sloganlarını attılar. Marşların ardından söylenen halay parçalarıyla hep birlikte halaylar çekildi.

Partizan, İşçi Köylü, YDG, PŞTA, TKM, ILPS Türkiye Seksiyonu, Munzur Çevre Derneği, Belediye İş 2 No'lu Şube, Kadıköy ve Gebze Tunceliler Derneği, çeşitli illerden DDSB'liler, 1 Mayıs, Sarıgazi, Samandıra, Sultanbeyli İşçi Köylü okulları da geceye mesaj göndererek dayanışma içerisinde olduklarını belirttiler. Gece saat 23.30'da sona erdi. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

EĞİTİM-SEN'İN KAPATILMASINA HAYIR!

Dünyada ve ülkemizde ezilenlerin maruz kaldıkları saldırıların ivmesi her gün artarak devam ederken, sınıf mücadelesi de, bu saldırılara paralel ülkemizde ve dünyada ezilenlerin ve toprakları işgal altında tutulan halkların onurlu mücadelesi ile sürüyor. Emperyalist sistemin, dünya ezilenlerine reva gördüğü yaşamın ne olduğunu bugün için en somut tanıklığı Irak başta olmak üzere bir dizi ülkede görmek mümkün. Irak'ta süren işgal ve saldırıda ABD'nin Irak sokaklarını nasıl kanla boyadığını görüyoruz. Böylesi bir anda bile "demokrasi" sözcüğünü ağızlarından düşürmeyen emperyalistler, Ocak ayında Irak'ta yapılacak seçimlerin ülkeye "demokrasi" getireceği vazında bulunmaktan da geri kalmıyorlar.

Ülkemizde de yaşanan gelişmeler dünyada yaşananlardan bağımsız değil. Emperyalist sistemin yapısal krizinin somutlandığı bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde egemenlerin saldırıları da boyutlanarak

sürmektedir. AKP hükümetinin, işçi sınıfı ve ezilenlere yönelik kapsamlı saldırıları farklı biçim ve renkler altında olsa da devam etmektedir. Özelleştirme, işten çıkarılmalar, sendikasılaştırma saldırıları bunların başında gelmektedir. Bu saldırıların yanısıra Eğitim-Sen'in kapatılmasına yönelik girişimler ve bu noktada süren tartışmalar aslında bu saldırıların boyutunun anlaşılması açısından oldukça çarpıcı bir örnektir. Kurulduğu günden bugüne tüzüğünde ana dilde eğitimi savunan sendikaların, bugün neden kapatılmak istendiği sorusunun yanıtı, sistemin yaşadığı derin çıkmaz ile birlikte açıklık kazanmaktadır.

Bir bütün anlamında bakıldığında ilk olarak söylemek gerekir ki; egemenler karşılarında bir güç hele de örgütlü bir görmek istememektedir. Buna tahammül edememektedir. Yukarıda da bahsini ettiğimiz gibi Türkiye gerçekliğine inerek göze çarpan ilk uygulamalar SSK'ların devri, Köy Hizmetlerinin kapatılması,

Eğitim-Sen'in kapatılmak istenmesi, hapishanelere yönelik Yeni Ceza İnfaz Yasası, öğrencilere yönelik Yeni YÖK Yasa Tasarısı, Kamu Yönetimi Temel Kanunu vb'dir. Tüm bu saldırılarda asıl ana hedef örgütlülüklerdir. Bu anlamda Eğitim-Sen'e yönelik saldırı değerlendirildiğinde şu gerçeğin altını çizmek gerekmektedir. Eğitim-Sen varolan sendikalar içinde, KESK içinde en dinamik tabana sahiptir ve en örgütlü kesimi içinde barındırmaktadır. Ve ayrıca şu ya da bu şekilde bu tabanını harekete geçirebilmektedir. Bu anlamda egemenler için kritik bir noktada durmaktadır. Çünkü özellikle SSK'ların tasfiyesi ve Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun hayata geçirilmesi demek bugün yaklaşık 2 milyon olan kamu emekçisi sayısının 1.5 milyonunun iş güvencesinin ortadan kaldırılması anlamına gelmektedir. Bu saldırılar Aralık ayı itibarı ile Petrol-İş tarafından bu konuya ilişkin yapılan inceleme sonuçları ile birlikte ele alınırsa devletin, egemenlerin asıl korkulu rüyalarının ne olduğu açığa çıkar. 2004 yılı ilk 8 aylık verilerine göre 290 bin 9'u erkek, 79 bin 589'u da kadın olmak üzere toplam 369 bin 598 kişi iş bulmak için Türkiye İş Kurumu'na başvurdu. Halen Kurum'a kayıtlı işsiz sayısı ise 526 bin 201'i erkek, 151 bin 717'si kadın olmak üzere toplam 677

bin 918 kişi. Türkiye'de ezilenler açısından belirleyici düzeyde olan diğer en önemli sorunlardan biri de işsizlik sorunudur. Ve mevcut çıkartılmaya çalışılan bu yasalar da işsizliğin çığ gibi büyümesine hizmet edecektir. Böyle bir süreçte sendikaların önemi devletin saldırılarını hayata geçirebilmesi anlamında hayati derecededir.

Eğitim emekçilerinin kapatılma davasına karşı yaptıkları eylemlere yönelik polislin azgınca saldırısı da bu kapsamda ve bu tahammülsüzlük ile değerlendirmek en doğru olandır.

Bu anlamda ortaya konulan tepkiler gerçekten önemlidir. SSK'ların devrine karşı Ankara'da 20 Kasım'da ortaya konulan tepki de anlamlı ancak sürekliliği ve en önemlisi de sistemi hedef almayan bir hareket olarak kalma nitelik ve karakterini koruduğu müddetçe sonuç alma anlamında ciddi bir sonuç olmayacaktır. Yine bu hareketlerin kiteselliğini ve hedefleri bakımından netliğini koruması harekete yön veren önderlik sorunu ile direkt bağlantılıdır. Bu anlamda biz DDSB'liler için 20 Kasım eylemine katılım önemli bir adımdır. Ancak yeterli değildir. Hem kitesellik anlamında hem süreklilik ve hedefe dokunma anlamında daha fazla yoğunlaşılmalı, çaba harcanmalıdır.

Ağanın topraklara el koymasına karşı mücadele eden Sinan köylüleri kararlılar “Ya hepimizi tutuklarlar ya da toprağımızı alırız!”

Yıllardır OHAL yasalarıyla baskı altında tutulan Kürt halkı bir yandan Devlet terörünü yaşarken diğer taraftan ağaların sömürü ve zulmüne maruz kalmıştır. Diyarbakır'da gelişkin olan ağalık ve ağalar ise bu yasalarla daha fazla güç bulmuş; köylüyü katletmiş, köyden atmış vs. zalimliklerinde pervasızlaşmışlardır. Topraklarına ağa tarafından el konulan ve bunun üzerine Nisan ayından bu yana mücadele eden Bismil'e bağlı Sinan Köylüleri geçtiğimiz hafta yine yaptıkları eylemde jandarmanın saldırısına uğramış, üçyüz köylü gözaltına alınmıştı. Ağanın bekçisi jandarma bununla da yetinmemiş, sabaha karşı köyü basarak 29 kişiyi daha evlerinden toplamıştı. Gözaltına alınan köylülerden dördü tutuklanmıştı. Ağanın ve onun bekçiliğini yapan jandarmanın ve yine bu mekanizmanın bir parçası olan adli makamların kısıpına alınan Sinan köylülerinden Hasan Çapar'dan köyün geçişini ve direnmeye nasıl karar verdiklerini anlatmasını istedik.

- Bize kendinizi ve köyünüzün geçmişini anlatabilir misiniz?

- Köyümüzün yaklaşık 300-400 yıllık geçmişi vardır. Bu köy dedelerimiz tarafından kuruldu. Bugünkü ağanın dedeleri 90 yıl önce Muş'tan gelerek Reşik mevkiine yerleşti. O zamanlar koçerlik yapıyorlardı. 400 küçük baş hayvanla gelmiş. Sonra bizim dedelerimize teklif götürmüş, köye yerleşmek için köylüye çok iyi davranıyormuş. Onlar da kabul etmiş. Köye yerleştikten sonra köyümüzü ve köylümüzü ikiye böldüler, kalleşçe topraklarımızı elimizden aldılar. Bu ağa o zamanlar okuma-yazma biliyor ve kimsenin haberi olmadan toprakları üzerine geçiriyor. Köyümüzde 1940-50 yıllarından bu yana muhtar ağa iradesiyle seçiliyor. Seçilen muhtar ölüncüye kadar ağanın muhtarlığını yapıyor. 30 yıl muhtarlık yapan oldu. Bu durum geçen yıla kadar devam ediyordu. 1956'da kadastro buraya gelince kimsenin haberi olmadan ağa bütün toprakları üzerine

alıyor. Muhtarı ve yandaşlarını da bilir kişi gösteriyor. Çevre köylerden eşkiya tutup köye yerleştiriyor, bir de Kurtalan tarafından bir aile getirdi buraya yerleştirdi. Köy içinden de birkaç ağa yandaşı vardır. Sadece ağanın üzerine köyün %20'si var. Meramız, mezarlığımız her şeyimiz onun elinde.

- Bugüne kadar ağaya karşı çıktınız mı?

- Tek tek insanlar karşı çıktılar. Biz bu seneye kadar bir şey yapamıyorduk. OHAL kalkınca, AB de gündeme gelince biz her şeyi göze aldık. Bugüne kadar direnenler ağa ve yandaşları tarafından öldürüldüler ya da evleri yıkılarak köyden atıldılar. 1976'da köylü toparlanınca ağaya karşı toprak mücadelesi veriyor. Silvan ilçesi Basatlı köyünden eşkiya kiralayan ağa 20 gün boyunca her gece sabaha karşı evi taramıştır. Yine o dönem de 30 hanenin 17'si kış zamanında köyden atıldı. Yine 1978'de ağaya başkaldıran Mehmet Koç gece köy kahvesinden alınarak köyün 2 km. uzağında başı motorla ezilmiştir. Biz bunların hepsini gördük.

- Köylü nasıl geçiniyor?

- Bizim tek geçim kaynağımız topraktır. Ağaya ırgatlık ediyoruz. Ağa Ayhan soyundan geliyor. Bunlar Cengi ve Reşit kardeşler, bir de Kemal var amca çocukları. Bunlar köyde kalmıyor. Bizi sömürüyor. Gören diyor ne kadar zengin köy ama biz bazen günlere bir kilo şeker alamıyoruz. Karar verdik, kimse bize sahip çıkmıyor. Kaymakam, jandarma diyor ağanın toprağıdır. Mezarlık için ağadan yer istedik diyor gidin iki iki gömülün. Suudi Arabistan'da da insanlar böyle

gömülüyor.

- Topraklarınız için direnmeye nasıl karar verdiniz?

- Biz çoktandır bunu istiyoruz. Baktık artık olacak gibi değil, her şeyimize ağa karışıyor. Muhtara demiş nüfus 2000'i geçmesin, hane sayısı 180 olmasın. Çünkü böyle olunca belde olacak. Hepimiz toplandık burada güvensizlik hakimdir. Onun için inandığım Kuran'a el bastık. Sonunda açık cezaevinden kurtulacağız. Sesimizi her yere duyurmaya çalışacağız. Nisan'ın 15'inden bu yana mücadele ediyoruz. Bismil'de, Diyarbakır'da basın açıklaması, yürüyüş yaptık. En son ağanın yandaşları toprakları sürmeye geldi, biz önlerine geçtik. Jandarma Bismil'den, Ambarlı ve Çınarlı'dan destek getirmiş köylünün üzerine sürdü. Hepimizi gözaltına aldı. Jandarma da onlardan yana. Diyor bir şey yapamazsınız. Ağanın tapulu malıdır sürecekler. Biz dedik, ölüdür de bırakmayız. Çoluk çocuk hepimizi göz altına aldılar, gece kadınları bıraktılar. 15 erkek orda kaldık. Yüzbaşı gelip, küfür ediyordu. “Orda siz konuştunuz, burda ben konuşurum” diyor. 24 saatten fazla kaldık. O sırada köye bir daha gitmişler, kalanları getirdiler. Sinan Karakol komutanı geldi. 13 kişiyi seçti, savcıya götür dedi tutukla. Savcı Bilal Kerker, Mahmut Yeşil, Yılmaz Doru ve Abdullah Sıcaközül'ü tutuklayarak Bismil cezaevine götürdü. Ancak bunlar bizi yıldırmayacak; bizim yaklaşık 1500 nüfusumuz var; ya hepimizi tutuklar ya toprağımızı alırız. Bizim amacımız ağanın sömürsünden kurtulmaktır. (Malatya)

Başbakan'dan köylülere;

“Bu millet yatıp kalkıp size mi çalışacak”

Köy Hizmetleri'nin kapatılmasının gündemde olduğu bir süreçte düzenlenen Tarım Şurası,

Başbakan'ın köylülere, emekçilere yönelik bildik hakaretlerine sahne oldu.

29 Kasım'da başlayan ve 3 gün süren Şura'da köylülerin yaşadığı sıkıntılar gündeme girmezken; emperyalistlerin Türkiye'deki taşeronu özel firmaların durumu tartışıldı. Büyük Anadolu Kongre Salonu'nda düzenlenen Şura'da ilk konuşan Tarım ve Köy İşleri Bakanı **Sami Güçlü** oldu. Köylülere söylediği “Gözünüzü toprak doyursun” sözleriyle akıllarda yer edinen Güçlü, köylü düşmanlığına devam etti. Son yıllarda özel sektör yatırımlarının arttığını ve bunun sevindirici olduğunu söyleyen Güçlü, küçük üretici adını verdiği köylülerden yakınlıkla Doğrudan Gelir Desteği'nin piyasayı olumsuz etkilediğini ileri sürdü. Emperyalistlerin daha fazla kâr elde etmesi uğruna elinden geleni ardına koymayan Güçlü konuşmasında, uygulanan tarım politikaları ile toprağın dan, üretmeyen, arazisi ve evi icralık

olan milyonlarca köylüyü görmezden geldi.

Ardından söz alan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan Güçlü'yü aratmayacak bir şekilde konuşarak, onun eksik bıraktığı yerleri doldurdu.

Köylülere hitaben **“Bu millet yatıp kalkıp size mi çalışacak”** şeklinde konuşan Erdoğan, emperyalistlerin korosuna bir ses daha ekledi. Uyguladıkları yıkım politikalarını başarılı değerlendiren Başbakan, Urfa'da 5 bin 200 pamuk üreticisinin sesine kulaklarını tıkadı. 347 trilyon sulama borcu yüzünden arazilerine haciz koyulan Urfalı köylüler Erdoğan'ın söylediklerinin aksine üretmediklerini, ürünlerine yeterli fiyatların verilmediğini belirtti. Kanter köyünden **Hüseyin Demir**'in söyledikleri Erdoğan ve bakanlarının emperyalistlerin çıkarları uğruna örtmeye çalıştıkları gerekçeleri bir kez daha ortaya serdi. Demir, ürettiği pamuğun tarlada kaldığını ve TEDAŞ'a 20 milyar borcu olduğunu, ödemesinin de mümkün olmadığını açıkladı. Tüm Üretici Köylüler Sendikası (Tüm Köy-Sen) Genel Başkanı **Şevki Konur** da Urfalı köylülerin yaşadıklarına değinerek uygulanan politikalara son verilmezse binlerce köylünün aynı acıları yaşayacağını ifade etti. (Ankara)

Urfa'da pamuk üreticileri icralık oldu

Devletin tarımda uyguladığı politikalar sonucu darbe üstüne darbe yiyen köylülere Şanlıurfa'da icralık olan 5 bin 200 pamuk üreticisi de katıldı. Tarımı tasfiyeyi hedefleyen politikalar sonucu mağdur olan, geçimini sağlamakta zorlanan köylüler sorunlarını dile getirdiklerinde ise Erdoğan'ın **“Bu millet yatıp kalkıp si-**

Konuyla ilgili bir açıklama yapan Urfa Ziraat Odası Başkanı **Halil Dolap**, uygulanan yanlış tarım politikaları nedeniyle sorunun sadece sulama borcuyla sınırlı kalmadığını, artık evlerinin elektrik borçlarını bile ödeyemez duruma geldiklerini söyledi. Yine konuyla ilgili olarak bir açıklama yapan Tüm Köy-Sen Genel Başkanı

ze mi çalışacak” sözleriyle azarlandı. Son olarak Urfa'da 5 bin 200 köylü 347 trilyon lira dolayındaki tarımsal sulama borçları nedeniyle icralık oldu. Yanlış politikaların yanı sıra primleri ve ürünlerine yeterli fiyat verilmeyen pamuk üreticileri, biriken 347 trilyon lira dolayındaki sulama borçlarını ödemezlerse hapisaneye girecek.

Şevki Konur “Urfalı köylülerin sorununun çözümü için destekler yeterli değil ve çözüm olmuyor. Köylü tarlasını mazot ile sürüyor. Su için elektrik kullanıyor. Ürün bedeli ihtiyaçları karşılamıyor. Biz hükümeti DGD konusunda daha önce de uyardık. Eğer yanlış politikalar devam ederse icralık olan çiftçilerin sayısı artacaktır” dedi. (Mersin)

Aydın'da Büyük Üretici Mitingi'nde onbinler buluştu

ci sayısında azalmaya gidileceğini itiraf etmişti. Ayrıca Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın köylüyle ilgili yaptığı her açıklamada adeta fırça atar gibi konuşmaları ve köylüyü sadece oy toplanan kitle olarak görmesi Aydın'da onbinlerce köylünün yaptığı büyük bir mitingte protesto edildi.

Aydın Ziraat Odası'nın düzenlediği "Büyük Üretici Mitingi"ne havanın yağmurlu olmasına rağmen onbinlerce köylü katıldı. Özelleştirme ve tarım politikalarını kınayan onbinlerce köylü 7 Aralık 2004 tarihinde Aydın Şehitler Alanı'nda bir araya geldi. "3 kilo pamuk 1 litre mazot", "Tarım Bakanına kurs, köylüye de gerek burs", "İşte halim, sesimi duy zalim", "Efendi öldü, başın sağolsun millet", "Siyaset patronları tarlaya gelsin", "Çiftçi sadaka değil, prim istiyor", "Aydın'ın kokutmanın nefesini, attırmayın tepesini, size vermez cephesini", "Türküm, doğruyum, çiftçiyim, açım" vb. onlarca pankartın açıldığı mitingde pankartlar köylünün öfkelerini ve tepkisini yansıttı. Ege'nin çeşitli il, ilçe ve köylerinden mitingde gelen onbinlerce köylü hep bir ağızdan attıkları sloganlarla, alkışlarla hükümeti istifaya çağırdılar.

Mitingde ilk konuşmayı Aydın Ziraat Odası Başkanı ve Miting Tertip Komitesi Başkanı Arif Gürdal yaptı. Gürdal "Köylülerin Aydın'da yaktıkları bu meşale tüm Türkiye'ye yayılacaktır. Biz bu miting 5 kuruş daha fazla kazanalım diye değil, üre-

tim yapabilmek için yapıyoruz. Sesimizi Türkiye duysun diye yaptık" dedi ve "üreticiler olarak 1960'dan beri yoğun şekilde haklarımızı gaspediliyor. 4 yılda bir sadece oy istemeye geliyorlar. Ama artık davamıza sahip çıkıyoruz. Biz ne dersek o olur. Bizler üreticiyiz, biz üretiriz ve bu yüzden üretene saygı istiyoruz" şeklinde konuştu. Gürdal konuşmasını "4 katrilyon yardım yapıyoruz diyor hükümet. Oysa bunun 2,7 katrilyonu DGD adı altında dağıtılıyor. Bu bize yarıyor mu? Hayır yaramıyor. Buna sosyal yardım diyebilirsiniz ama üreticiyi destekliyoruz demeyin. Bütün dünyada üretici desteklenirken ülkemizde bu yok. Biz Ege Ziraat Odaları olarak pamuk fiyatını 1 milyon 200 bin olarak belirledik. Ama Tarım Bakanı 810 bin lira olarak belirledi. Bunun neresi destektir?" diyerek bitirdi.

Gürdal'ın ardından sözü alan İzmir Ziraat Odası Başkanı Sedat Köse de devletin politikalarını eleştirdi. Köse "Narenciyeci mahvoldu. Bunu gerekli yerlere ilettik, ancak bir sonuç çıkmadı. Neden? Çünkü gündemlerinde, gözlerinde tarım yok. Gözümüzü kara toprakla doyurmak istiyorlar. İhracatımız geriye gidiyor. İhracat yapılmadan tarım nasıl gelişir" diyerek sözlerini bitirdi.

Erkek köylüleri temsilen konuşan Germencik-Meşeli köyünden Ali Rıza Dereli ise "bakkala, markete gidemez, pazara çıkamaz, köyden şehre inemez olduk. Dünyadaki tüm canlılar toprağa dayanır. Toprağı işleyen biziz, bizi bu kadar hakir görmesinler" dedi. Kadın köylüleri temsilen ise Kuyucaklı Gülserin Bağcı da bir konuşma yaptı. Bağcı'nın konuşması köylüler tarafından

sürekli alkışlandı. Kadın köylüler adına konuşan Bağcı "sabah dörtte kalkıp yemek hazırlıyor, sonra da tarlaya gidiyoruz. Bu topraklar bize dedelerimizden kaldı. Kimse bizden üretimi bitirmemizi beklemesin. Geçen yıl 12 milyona aldığımız gübreyi bu yıl 28 milyona aldık. Başbakan sesimizi duymuyor. Çünkü bizim şirketlerimiz holdinglerimiz yok. Atatürk köylü milletin efendisi demiş. Hani bizim efendiliğimiz nerede? Bizim fabrikamız yok, 15 milyar maaşımız da yok. Başbakanın çocukları Amerika'da rahat rahat okumuş, biz buna bir anlam veremiyoruz" diyerek Erdoğan'a tepki gösterdi.

Mitingde Denizli Ziraat Odası Başkanı Hamdi Gemici, Manisa Ziraat Odası Başkanı Nuri Sorman ve Ege Çiftçiler Derneği Başkanı Hulusi Tanman da birer konuşma yaparak devletin tarım politikalarını eleştirdiler.

Köylüler mitingde sık sık "Vur vur inle sin, Ankara dinle sin" sloganı atarak devletin seslerini duymasını istediler. Köylüler "Çiftçi sayısını %40'tan %20'ye indirecek olan AB'yi istemiyoruz. Bunu kabul edecek 20 milyon kişiyi dilencilğe tutsak edecekler", "Tütün, pancar gitti şimdi de pamuk gidiyor. Seneye pamuk üreticisi %80 azalacak. Amaçlarına ulaşıyorlar, adım adım köylüyü yok ediyorlar", "Bağ-Kur ve Tarım Kredisi borçlarımızı ödeyemiyoruz. Gecele ri gözlerimize uyku girmiyor. Bu yüzden sabaha kadar tartışma programlarını izliyoruz. Bu da iyidir. Bu sayede iktidarın ülkeyi ne hale getirdiğini görüyoruz" diyerek tepkilerini gösterdiler. (İzmir)

Gelemen'de çıkar kavgaları bitmiyor!

Samsun'da Gelemen Tarım İşletmesi'nin kiralanarak özelleştirilmesinin ardından cevaplanamayan sorular ve yaşanan çelişkiler özelleştirmelerin süreç içerisinde kimlere hizmet ettiğini açıkça gösteriyor. Gazetemizin 8. sayısında Gelemen Tarım İşletmesi'nin 35 yılına KONİ İnşaat Şirketine kiralandığı haberini yayınlamıştık. Bu sürece gelindiğinde ihaleyi alan şirketin AKSA Grubu'na bağlı bir yan kuruluş olduğu ortaya çıktı. AKSA, yapımı aşamasında ve faaliyete geçtiği günden itibaren yöre halkının düzenlediği eylemler ve mitinglerle karşı çıktığı Mobil Santralin iki ünitesinden birinin de sahibi. Emperyalist şirketler, zararlı teknolojilerini Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde kurdurarak saçtığı zehirle halkın sağlığına ve doğanın ekolojik dengesine aldırılmadan ihtiyacını karşılamaktadır. Ülkemizde çalışmalarına Bergama'da devam eden Normandy, Mersin'de OPET TUTA petrol dolmuş tesisleri, Akkuyu Nükleer Santrali, Çanakakale'de Çan Termik Santrali vb. Çok Uluslu Şirketlerin firmalarının ya da komprador sermayeye ait şirketlerin hepsi halkın sağlığını hiçe sayarak doğal çevreyi yok etmeye devam ediyor. Mobil Santral'e karşı Samsun halkı Bergama halkı gibi, Karaduvur halkı gibi eylemlerle, mitinglerle bu soruna karşı yıllardır direnişler örülüyor. Samsun'da Mobil Santral'in faaliyeti

durduruldu, fakat Santral kaldırılmadı. Çalışmadığı her gün için on binlerce dolar tazminat ödeyen TC devleti, bu şirketleri bu şekilde beslemeye devam ediyor.

Mobil Santral'in sahibi AKSA grubuna bağlı KONİ İnşaat'ın Gelemen Tarım İşletmesi'ni kiralamasıyla burada yapacağı tarımsal projelerin neler olduğu bir soru işaret olarak duruyor. Çarşamba Ovası'nda yaklaşık 11 bin dekar arazi üzerinde kurulu olan Gelemen Tarım İşletmesi uzun yıllar damızlık sığır, civciv, tohumluk temini konusunda çalışmalar yürütülmüş, ancak IMF politikalarıyla uygulanan tarım politikaları karşısında buraların özelleştirilmesi gündeme gelerek son yıllarda aktivitesinden uzaklaştırılmıştır. Verimli tarım arazileri üzerine kurulu bulunan işletmenin kiralama yöntemiyle özelleştirilmesi ve KONİ İnşaat firmasının yıllık 1-3 trilyon karşılığı ihaleyi alması, çıkar çevrelerinin tepkisine yol açtı.

AKP hükümetinin Samsun milletvekili Mustafa Çakır, ihaleyi alan firmanın tarımsal hiçbir faaliyetinin olmadığını, bu işi yapacak Samsunlu yatırımcılara verilmesi gerektiğini savunarak "Firma, Samsun-Yakakent karayolu inşaatının, Karadeniz Bakır'ın, Mobil Santralin sahibi, doğalgaz şebekesi işlerini de yapıyor. Bu

durum Samsun'un sanayicisi için önemli bir kayıp" diye açıklamalarda bulundu. Bu konu üzerinden soruyoruz; "IMF programlarını uygulayarak gerekli çalışmaları yürüten önceki hükümetlerin devamını kendinin de milletvekili olduğu AKP değil mi? Bölgeci davranarak Samsun sanayicisinin çıkarını "savunan" Mustafa

Çakır'ın özelleştirmesi yapılan kurumun çıkar çatışmalarıyla buradan pay kapma amacını ortaya sermiyor mu? Bu konuyla ilgili neler yapıyor Mustafa Çakır? Gelemen Tarım İşletmesi'nin KONİ İnşaat'a verilmesi konusunda kendi Meclis'ine soru önergesi götürerek Tarım ve Köyşileri Bakanı Sami Güçlü'nün yanıtlanmasını bekliyor, ihalenin iptal edilmesini istiyor. Yukarıda açıklandığı üzere firmanın ta-

rimasal faaliyeti olmadığını kendi hükümetine ve halka teşhirini yapıyor. Kendi açıklamalarına destekçi arayarak çeşitli sendikalara, Ziraat Odalarına gidiyor. "Karadeniz Bakır İşletmelerinde, işçi çıkartıp yerine Samsun'da oturmayanları aldılar, bunun bir siyasi bedeli olacaktır. Bu işletme yok pahasına devredilirse, hükümetimizin başarıları gölgelemecektir" diyen Mustafa Çakır, KONİ inşaatın yaptıklarını teşhir(!) ediyor. Sistemin parçası, işleticisi olan kendi partisiyle çelişen(!) Mustafa Çakır, sendikalardan ve ziraat odalarından destek bulamıyor, partisi tarafından da susturuluyor.

IMF ve DB'nin programları doğrultusunda uygulanan özelleştirmelerin, tarımda yıkım politikalarıyla emekçi halkımızın, işçimizin, köylümüzün üretim gücünü sömüren emperyalist sistem ve uşakları yaptıkları, uygulayacakları teslimiyetçi her bir programın bireysel ve bölge çıkarlarını çırpınışlarıyla yanlışını ortaya seriyor. Çıkar çatışmalarını seyretmeyelim, saldırgan ve çıkarıcı savuşun karşısında işçiler, köylüler ve tüm ezilen sömürülen halk özelleştirmelere karşı devrimci duruşu örgütlemelidir.

(Samsun)

TKP/ML militanlarından eylemler

Elimize posta kanalı ile ulaşan bir açıklama göre; 7 Aralık 2004 tarihinde Kartaltepe Polis Karakolu, Fatih'teki HSBC Bankası, Dudullu'daki DİMES İstanbul Temsilciliği TKP/ML militanları tarafından bombalandı.

TKP/ML tarafından yapılan açıklamada "Emperyalizmin uşağı faşist diktatörlük halkımıza ve onun öncüsü devrimci ve komünistlere karşı pervasızca saldırmayı sürdürmektedir. Bunun karşısında tek kurtuluş partimiz TKP/ML'nin gösterdiği güzergahdır. Kasım ayı içinde Dersim dağlarında şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara yoldaşlar bu güzergahın haklılığını ve doğruluğunu bir kez daha ısrarlaıyla cüretleriyle kanıtlamışlardır. Halkımız yoldaşlarımızın cüretini kuşanmalı ve emperyalizme ve faşizme karşı silaha sarılmalıdır. Bunun için halkımızı mücadeleye seferber edecek ve işçi sınıfı önderliğinde örgütleyecek olan partimiz TKP/ML'dir. Dersim şehitlerinin ölümsüzlüğü Bakırköy'de patlayan bombayla bir kez daha ispatlanmıştır.

İngiliz emperyalizminin finans kurumu HSBC Bankası'nın bombalanması emperyalist işgal ve sömürü karşısında direnen başta Irak olmak üzere tüm dünya halklarına gönderilen bir selamdır. Ezilenlerin öf-

kesi ve direnişi emperyalistleri mutlaka yerle bir edecektir.

Yine DİMES İstanbul Temsilciliği'ni bombalayarak bu komprador firmayı gerilla bölgesi olan Tokat'taki karşı devrimci faaliyetlerine son vermesi için uyarıyoruz. Ve emekçi halkımızı halk ordusu TIKKO'ya omuz vermeye çağırıyoruz" denildi.

Açıklama "Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, Komünist Gençlik Örgütümüz TMLGB", "Kahrolsun emperyalizm ve onun yeminli uşağı komprador patron ağa devleti", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganları ile buldu.

* TKP/ML militanları basına yaptıkları bir başka açıklamada "2 ve 9 Kasım 2004 tarihlerinde Dersim'de çatışarak şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara yoldaşların ölümsüzlüğünü ve onları yaşatacağımıza kanımızın son damlasına kadar savaşağımıza söz veriyoruz" diyerek 3 Aralık 2004 tarihinde Esenyurt'ta yazılama eylemleri yaptıklarını açıkladı.

Yapılan açıklamaya göre Esenyurt'ta çeşitli yerlere "Aşkın Günel ölümsüzdür", "Cafer Kara ölümsüzdür", "Muharrem Yiğitsoy ölümsüzdür", "Dersim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın halk savaşı", "Gerillalar ölmez", "Umudun adı TKP/ML-TIKKO", "Önder İbrahim Kaypakkaya"

sloganları yazıldı ve TKP/ML-TIKKO imzaları atıldı.

* TKP/ML militanları yaptıkları açıklama ile "Ese Yaylası'nda şehit düşen, komünist önder Mehmet Demirdağ ve diğer yoldaşlarımızın, şehit düşüşlerinin 7. yıldönümünde, Sarıgazi'nin Kemal Türkler, İnönü ve Merkez Mahalleleri'nde TKP/ML-TIKKO militanlarınca; 'Komünist önder Mehmet Demirdağ ölümsüzdür', 'Dersim şehitleri ölümsüzdür', 'İbrahim'den Mehmet'e yaşasın Partimiz TKP/ML-TIKKO', 'Partimiz katillerin peşindedir', 'TIKKO vuruyor, Dersim kızılıyor', 'Ese Yaylası şehitleri ölümsüzdür', 'Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz', 'TKP/ML-TIKKO' imzalı yazılamlar, kayıp vermeden başarı ile yapılmıştır" denildi.

* TKP/ML militanları ayrıca "Şehitlerden aldığımız kıvılcık bayrağı zirvelere taşımanın onurunu yaşayan TKP/ML TIKKO militanları 27 Kasım 2004 tarihinde Yunus Emre, Sekiz Evler, Mezarlık ve Gazi Mahallesi'nin hemen hemen her yerine yazılamlar yaptı. Kavga sloganlarımızın yoğun olarak duvarlara nakşedildiği eylemde "Dersim şehitleri ölümsüzdür", "Cafer, Muharrem, Aşkın yoldaşlar ölümsüzdür", "Selam olsun halk için ölenlere", "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür", "Parti, ordu, GB- Halk Savaşı ile devrime" vb. sloganlar da yazıldı.

Faşist Kemalist Diktatörlüğün Yeni Ceza İnfaz Tasarısı ile devrimci ve komünist tutsaklara dayatmış olduğu ağırlaştırılmış tecrite ve 19 Aralık'ın yıl dönümüne değinen sloganlar da yazıldı. "Tek tip yaşama hayır", "Halkların katili patron ağa devleti", "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz", "19 Aralık'ta alanlara", "Halkımız saflara hesap sormaya" vb. sloganlar yazıldı.

Komünist önder Mehmet Demirdağ ve dört yoldaşının şehit düşmesinin yıl dönümü ile ilgili olarak da "Ese yaylası şehitle-

ri ölümsüzdür", "İbrahimden Mehmet'e selam olsun partiye" sloganları yazıldı. Yine 12 yıl aradan sonra 2. Kongresi'ni yapan TMLGB ile ilgili de "Savaş öğren ilerle, gücümüz TMLGB" sloganı yazıldı.

"Şan olsun 32 yıllık isyana", "Yaşasın partimiz TKP/ML, TIKKO, TMLGB" sloganları ile açıklama son buldu.

* Yine TKP/ML militanları yaptıkları yazılı bir açıklama ile Tokat Ese Yaylası ve Dersim şehitlerini andıklarını açıkladılar. "TKP/ML TIKKO militanları Ese Yaylası ve Dersim şehitlerini yaptıkları eylemler ile andılar" başlığı altında yapılan açıklama şöyle devam ediyor; "23 Kasım 1997'de Tokat Topçam dağlarında faşizmin kolluk güçleriyle Partimiz TKP/ML önderliğinde savaştan TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Partimizin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ yoldaş ile Ese Yaylası şehitleri ve Dersim'de şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel, Cafer Kara yoldaşlar Gülsuyu'nda yapılan eylemle anıldı. 27 Kasım Cumartesi akşam üstü Partimiz militanları Gülsuyu Tepe'de 'Mehmet Demirdağ yoldaş ve Dersim şehitleri ölümsüzdür TKP/ML TIKKO' imzalı pankart astı. Asılan pankartı düşmanın kısa zamanda fark ettiği fakat ancak ertesi gün sabaha doğru üç fünüye ile patlatarak indirebildiği öğrenildi."

Açıklama "Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür", "Ese yaylası şehitleri ölümsüzdür", "Dersim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB" sloganları ile son buldu.

Paralı sağlık bir can daha aldı!

Bugün başta Ortadoğu olmak üzere, dünyanın birçok yerinde işgaller ve katliamlarla emekçi halkların yaşam hakkını ortadan kaldırmayı hedefleyen sömürü ve talan sisteminin, yani kapitalist-emperyalist sistemin, geniş halk yığınlarını daha da yoksullaştıran, işsizliğe, sefaletle iten sosyo-ekonomik politikalarının ülkemiz özgülünde hayata geçirilme çabaları ve bu çabaların sonucu olarak insanların sağlık ve sosyal güvence gibi en temel insani haklardan yoksun bırakılmaları; özelleştirme politikaları kapsamında, sağlığın da özelleştirilmeye çalışılarak, "parası olmayan ölsün" anlayışının hakim kılınmaya çalışılması ve bu anlayışa uygun politikaların bir bir hayata geçirilmesi bir insanın daha yaşama veda etmesini getirdi.

Yüksek tansiyon nedeniyle fenalaşarak 6 Aralık Pazartesi günü Kartal Devlet Hastanesi Acil Servisi'ne getirilen Eylem Erdem (28), 77 milyon lirası olmadığı için can verdi.

Dört saat acil servis koridorlarında bekletildikten sonra tomografisi çekilen ve be-

yin kanaması geçirdiği anlaşarak ameliyata alınan Eylem; ameliyattan sonra "yatak yok" gerekçesiyle Kartal Devlet Hastanesi'nden kapı dışarı edildi. Buradan İsviçre Hastanesi'ne getirilen iki çocuk annesi Erdem'in beyin ölümünün gerçekleştiği öğrenildi.

Eylem Erdem'in ölümünün, "paran kadar sağlık" politikalarının bir ürünü olduğunu vurgulayan ailesi, 9 Aralık Perşembe günü Kartal Devlet Hastanesi Acil Servisi önünde bir basın açıklaması yaparak mevcut sağlık politikalarını protesto etti. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında Acil Servis girişi önüne siyah çelenk bırakıldı.

Basın açıklamasını okuyan Ender'in ağabeyi Zeki Eker; hastanın İsviçre Hastanesi'ne naklinden sonra da Kartal Devlet Hastanesi'nden talep ettikleri röntgen filmi, laboratuvar tetkik sonuçları ve ameliyat raporlarının 1,5 milyarları olmadığı için vermediğini, böylelikle tedavinin devamını da geciktirdiklerini anlatarak sözlerine şöyle devam etti:

"Görsel basın ve medya aracılığıyla boy gösteren devlet yetkilileri, Başbakan ve Sağlık Bakanı 'hastanelerde kimse rehin kalmayacak, hastalara paraları olmasa da bakılacak' şeklinde beyanatlar verirken, biz Eylem'imizi kaybettik. Biz kızımızı, Eylem'imizi kaybetmenin derin acısını yaşarken bir şeyin altını çiziyoruz ve bundan sonra da yeni Eylem'lerin olmaması için, çaresizlikten sonlanacak yaşamlara çare olma inancıyla, biz ailesi olarak organlarımızı bağışlıyoruz. Kızımızın ölümünden sorumlu olduğuna inandığımız Kartal Devlet Hastanesi yetkilileri ve sorumlularını kınıyoruz. Bunlara bu olanakları sağlayan sağlık sistemini ve devlet yetkililerini kınıyoruz."

Basın açıklaması sırasında "Katiller bulunsun, hesap sorulsun", "Herkes parasız sağlık" sloganları atılırken, 78'li Vakıf Başkanı Hasan Fırat da bir konuşma yaparak "Bu ülkede kimsenin parasızlıktan ölmediği masalı'nın boş olduğunu vurguladı. Aynı gün ihtiyacı olan hastalara nakledilmek üzere böbrekleri, karaciğeri, korneaları

ve kalp kapakçıkları alınan Eylem Erdem'in cenazesi Kartal Cemevi'ne getirildikten sonra buradan alınarak Büyük Bakkalköy Mezarlığı'na defnedildi.

Kartal Cemevi'nde görüştüğümüz Eylem'in ağabeyi Zeki Eker, sorunlarının sadece Eylem'in ölümü değil, mevcut sağlık politikaları olduğunun altını bir kez daha çizerek "bundan sonra yeni Eylem'ler olmasın diye biz bu katliamın arkasını bırakmayacağız. Devletin uyguladığı bir sağlık politikası var. Bu politika yoksul insanları, parası yoksa öldürmeye yöneliktir. Bugün Başbakan, Sağlık Bakanı çıkıp beyanat veriyor. Hastanelerde kimse rehin kalmayacak diyorlar yıllardır. Ama bırakın rehin kalmayı. Tedavi bile edilmeyip insanlar katlediliyor" dedi. (İstanbul)

Belediye işçilerinden emperyalizme ve katliamlara öfke

8 Aralık Salı günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saat 13:30'da bir araya gelen Belediye-İş 2 No'lu şube ve Tüm Bel-Sen 1 No'lu şubede örgütlü işçiler emperyalizmin saldırılarının azgınlaşmasıyla beraber artan yargısız infazlar, işgaller, sendikasılaştırma ve sendika kapatma saldırılarıyla ilgili basın açıklaması yaptı. "Emperyalist işgal ve katliamlara karşı çık" yazılı pankart açarak ve "Hainler halka hesap verecek", "İşgale değil direnişe destek ver"

sloganları eşliğinde meydana giren işçiler adına basın metnini okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube başkanı Hasan Gülüm Büyük Ortadoğu Projesi adı altında Afganistan'ın ve Irak'ın demokrasi vaat edilerek işgal edildiğini hatırlattı. Gülüm ayrıca bununla eş güdümlü olarak emperyalizmin borazanlığını yapanların Mardin Kızıltepe'de Uğur Kaymaz'a ve Hakkari Şemdinli'de Fevzi Can'a yargısız infaz yaptığını, AB ve IMF politikaları ve sözde demokratikleşmeler zenginleşmeler adı altında ise SSK ve Köy Hizmetleri'nin peşkeş çekilmek ve Eğitim-Sen gibi büyük ve geniş bir sendikaların kapatılmak istendiğine dikkat çekti.

Gülüm bütün bu saldırıların birbirinden ayrı olmadığını ve kökenlerinin aynı olduğunu vurgulayarak "Ülkemiz ve Ortadoğu üzerinde oynanan oyunları bozmanın yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir" dedi. Bu bağlamda tüm halkı ve kamuoyunu daha duyarlı olma-

ya ve birlikte duruş sergilemeye çağırıldı.

Basın metni okunduktan sonra Belediye-İş 3 No'lu Şube yönetiminin de eyleme destek vermek amacıyla alanda olduğunu söyleyen Gülüm, Kadıköy'de Eğitim-Sen'in kapatılmasını protesto eden Eğitim-Sen'lilere polisin saldırdığını ve hiç kimsenin geleceği yetiştiren Eğitim-Sen'lilerin sendikalarının kapatılmasına göz yummayacağını ve sonuna kadar destek sunacaklarını söyledi. Gelen bu haberin kitleye söylenmesinden sonra kitle uzun süre "Yaşasın sınıf dayanışması", "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını attı. Sloganların ardından Bakırköy Belediyesi'ndeki işçilerin tam eylem günü, eyleme katılımı engellemek için "yıkım" var denerek başka bir yere gönderildiğini de belirten Gülüm, bu durumu kınadıklarını açıkladı.

Eylem, kitlenin "Baskılar bizi yıldıramaz", "Direne direne kazanacağız" sloganları ile son buldu. (İstanbul)

Diyarbakır'da soruşturmalara tepki

1-5 Kasım arasında YÖK protestoları gerekçesi ile Dicle Üniversitesi'nden 52, Siirt Eğitim Fakültesi'nden 32 öğrenciye açılan soruşturmaları protesto eden DÜÖ-DER rektörlüğü istifaya çağırıldı. Dicle Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen yaklaşık 150 DÜÖ-DER üyesi bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı yapan DÜÖ-DER başkanı M. Yusuf Yıldırım 1-5 Kasım YÖK protestolarından kaynaklı rektörlüğün 52 öğrenciye soruşturma açtığı ve YÖK'ün disiplin yönetmeliğine karşı onurlu bir duruş sergileyeceklerini söyledi. Yıldırım "Hakkımızda açılan bu haksız hukuksuz soruşturmayı kabul etmiyoruz." İstanbul Üniversitesi'nde okuyan demokratik yurtsever öğrencilere karşı yapılan faşist saldırılar devam etmektedir. Bu öğrencilerin kabul edeceği bir durum değildir. 12 Eylül askeri darbesinden bu yana YÖK kurumunun değiştirilmemesi, biz öğrencilerin üstünde oynanan kirliliği göstermektedir" dedi. Yıldırım, "eğer bu soruşturmalar zinciri devam ederse ve cezalar ile sonuçlanırsa bizler rektörü komuoyu önünde istifaya çağıracağız" dedi. Açıklamanın ardından öğrenciler sloganlar ve alkışlarla kantine doğru yürüdü. (Mersin)

İstanbul'da YDG ile dayanışma etkinliği

Devrimci gençlik hareketini yükseltme yolunda adımlarını hızlandıran Yeni Demokrat Gençlik, 12 Aralık'ta, Sarıgazi'de "YDG ile Dayanışma Etkinliği" düzenledi. Katılımın yoğun olduğu etkinlik, İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra tecrit konulu bir dia gösterimi yapıldı. Dia gösteriminde eylem ve şehit resimleri alkışlarla karşılandı. Ardından 19 Aralık ve tecrit üzerine bir panel düzenlendi. Panel konuşmacı olarak katılan YDG'li arkadaş 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'ndan sonra hapisanelere yönelik devletin yaptığı katliamlara değinerek, komprador patron-ağa devletinin tutsaklara yönelik uyguladığı politikalarla tüm halk kesimlerine saldırdığını, muhalefeti bastırarak emperyalizm patentli saldırıları başarıyla hayata geçiremeyeceğini anlattı. Bu saldırıların gençlik özgülünde yansımalarına da değin-

nen panelist bu süreçte YDG'nin politikaları ve içinde yer aldığı platformlarla katıldığı eylemlerden bahsetti. Tecrite ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısına karşı mücadelenin YDG'nin gündeminde olduğunu an-

cak eksiklerinde olduğunu, bundan sonraki etkinliklere ve özellikle de 19 Aralık'ta yapılacak mitinge tüm YDG'lileri davet etti.

YDG'li panelisten sonra sözü alan Ölüm Orucu Gazisi ise hapisanelerde tecrit karşıtı mücadelenin devam ettiğini ve devletin amacı olan

devrimci tutsakları teslim alma politikasının başarıya ulaşmadığını anlattı. Sürecin daha bitmediğini, bu nedenle bir yenilgiden söz edilemeyeceğini söyleyen panelist ideolojik netliğin, devrime bağlılığın ve devrimci iradenin önünde hiçbir karşı devrimci politikanın amacına ulaşamayacağını belirtti. Yaşamla ölüm, devrimle karşı devrim arasındaki savaşta hedefe ulaşmada içerdeki ve dışardaki mücadelenin eşgüdüm içinde yükselmesi gerektiğinin vurgulandığı konuşmada, her alanda örgütlenmenin gerekliliği üzerinde duruldu.

Konuşmaların ardından sorulara cevap veren panelistler 19 Aralık saldırıları, ölüm oruçları ve tecrit üzerine görüşlerini anlattılar.

Panel sona erdikten sonra sahneye Tohum Kültür Merkezi'nin müzik grubu çıktı. Grubun söylediği marş ve türkülerle kitle de eşlik etti. Etkinlik son olarak Haşim Düzgün'ün söylediği türkülerle sona erdi. (İstanbul)

Uludağ Üniversitesi'nde jandarma terörü

Egemen zorbalar kendi sistemlerini korumak için her türlü baskı ve şiddet araçlarını kullanmaktadır. 12 Eylül askeri darbesinin ürünü olan YÖK'ü 6 Kasım'da protesto ettikleri için Uludağ Üniversitesi öğrencilerine soruşturma açılmıştı. Soruşturmalara karşı savunmalarını hukuk müşavirliğine götürmek isteyen öğrencileri, jandarma saldıracak gözaltına aldı.

6 Aralık günü saat 12:30'da mediko-sosyal binası önünde toplanan öğrenciler savunmalarını Rektörlük binasına götürmek isterken jandarma, toplu olarak yürünmesini bahane ederek, coplarla saldırarak öğrencileri zorla gözaltına aldı. Öğrencilerin destek amaçlı İHD'ye yaptığı talep üzerine eyleme

katılan İHD Bursa Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi ve gazetemizin Bursa temsilcisi Hüseyin Camkiran da polisin kışkırtmasıyla jandarma tarafından yaka paça zorla gözaltına alındı. 12 saat karakolda kalan gözaltına alınanlar Nöbetçi Savcı'ya çıkarılarak serbest bırakıldı.

Adliye önünde toplanan birçok kurum temsilcisi ve öğrenciler serbest bırakılan öğrencilere alkış ve sloganlarla destek verdi.

Ayrıca 7 Aralık günü saat 16:00'da AKP önünde toplanan Uludağ Üniversitesi öğrencileri jandarmanın saldırısını ve gözaltına alınmalarını protesto etti. Öğrencilerin eylemine Eğitim-Sen Bursa Şubesi yöneticileri de destek verdi. (Bursa)

Baskılar bize yıldıramaz

Türk egemenlerinin gönüllü simsarlığını yapan sivil faşistler, Türkiye ve T. Kürdistan'daki birçok ilin üniversitelerinde faşist saldırılarını arttırmaya devam etmektedir.

Kocaeli Üniversitesi'nde 3 Aralık Cuma günü sivil faşistlerin bu saldırılarını protesto etmek için devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin aralarında oluşturdukları bir dayanışma etkinliği düzenlendi.

Dayanışma grubu adına açıklama yapan Metin Kaya, özelden Kocaeli genelinde Türkiye ve T. Kürdistanı Üniver-

sitelerinde meydana gelen faşist saldırıların arkasında kimler olduğuna ve kampüs içlerinde silah taşıyanların hangi karanlık güçlerin uzantısı olduğuna dikkat çekti. Konuşmalarda bu tür saldırıların boşa çıkarılması için ilerici, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin birlik olması gerektiği bilinci vurgulandı ve bu tür devlet kumandalı/güdümlü faşist saldırıları halkımıza teşhir etmemiz gerektiği söylendi.

Açıklamanın ardından türküler söylenip halaylar çekildi ve sık sık "Faşizme karşı omuz omuza", "Kahrolsun faşizm, yaşasın demokratik eğitim mücadelemiz" sloganları atıldı. (H. Merkezi)

“Bütün güçleri bir araya getirerek saldırıları püskürtebiliriz”

Irak çıkmazından bir türlü kurtulamayan ABD emperyalizmi, askeri imha politikalarını 8 Kasım'da Felluce'de "Hayalet Öfke" adıyla başlattığı operasyonla uygulamaya başladı. Felluce'de ve genel anlamda Ortadoğu'da yaşanan 10 Aralık 2004'de Eğitim-Sen'in kapatılması ile ilgili davanın görülmesine devam edildi. Dava öncesinde diğer emek örgütleriyle ortak hareket etmeye çalışan Eğitim-Sen, kendi içinde de bir eylem takvimi çıkararak tüm yerelerde bu takvime uygun eylemler gerçekleştirdi. Biz de Eğitim-Sen'in kapatılmasını ön gören dava sürecine yönelik İstanbul, Ankara, İzmir, Tarsus Eğitim-Sen Şube yöneticilerinden, Samsun'da eğitim emekçilerinden dava süreci ile ilgili görüşlerini aldık. Sendikalarını kapattırmayacaklarını ifade eden Eğitim-Sen'liler mücadelenin diğer işçi ve emekçi

kesimlerle birlikte daha da büyütülmesi gerektiğini vurguluyorlar. gelişmelerle ilgili araştırmacı-yazar Suat Parlar'ın görüşlerini aldık.

- Eğitim-sen'in kapatılması ile ilgili süreci kısaca anlatır mısınız?

- Eğitim-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Musa Biçer: 200 bin üyesiyle Türkiye'de kamu çalışanlarının en önemli örgütlerinden olan Eğitim-Sen, Genelkurmay'ın yazısı üzerine kapatılmak isteniyor. 2004 yazında bu süreç işletildi. Temmuz 2004'te kendi öz güçlerinden gelen tepkiler üzerine Eylül 2004'te Ankara 2. İş Mahkemesi'nde görülen 2. Duruşması sonucunda Eğitim-Sen'in kapatılmamasına karar verilmişti. Bu karara itiraz eden Başsavcının başvurusu üzerine Yargıtay 9. Hukuk Dairesi, Eğitim-Sen'in kapatılmaması kararını oy birliği ile bozmuş ve yeniden yargılanma süreci başlamıştı. Bunun üzerinden en son görülen davada Merkez Yönetim Kurulu üyelerimizin avukatlar vasıtasıyla verdikleri beyanlar üzerinden mahkeme heyeti mevcut başvuruları değerlendirip 21 Şubat'ta nihai kararı vermek üzere bir er-teleme gerçekleştirdi.

Evrensel hukuk kuralları ve demokratik ilkelerin hiçe sayıldığı bir ortamı fazlasıyla yaşıyoruz. Eğitim-Sen'e açılan davada beraat edilmiş olmasına rağmen, ısrarla sürdürülmek istenmesi Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin ne yönde işletildiği noktasında da önemli bir örnektir. Dava siyasi bir davadır. Eğitim-Sen Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin önemli dinamiklerinden birisidir. Bağlı bulunduğu konfederasyonun attığı her adım neredeyse her an her davayla karşı karşıyadır. Peki niye böyle oluyor? AB uyum yasaları diye söylenenler (örneğin Kopenhag kriterleri gibi) Türkiye'de bir avuç sermaye cephesinin ihtiyaçları temelinde ele alınıyor. Emekçilerin her attığı adımda davayla karşılaşıyorsa ya da örgütlü güçler dağıtılmak isteniyorsa, marjinalleştirilmek, ehlileştirilmek isteniyorsa bunu iyi ele almak lazım. Neden ısrarla bu dava yapılmak isteniyor? Neden siyasi bir şekilde büründürülmeye çalışılıyor?

Aslında bu süreç Türkiye'nin son 20 yıldır izlediği politikaların yönetici sınıflar nezdinde geldiği noktaya ilintili biraz. Son 10 yıllık sürece bakıldığında, 1995 yılı itibarıyla GATS antlaşmaları imza sürecinden sonra hizmet sektörü-

nün de piyasaya açılması konusunda IMF ve Dünya Bankası'na verilen taahhütler üzerinden içsel bir takım değişikliklere girmiş durumda. Bunu hayata geçirebilmek ise yani hizmet sektöründe, piyasa ilişkilerinde özelleştirme uygulamalarını -ki bunun en büyük karşılığı eğitim ve sağlık alanında görülecektir- hayata geçirmektir. Kısaca paralı eğitim, paralı sağlık olacak ve kamu alanı diye ifade edilen hizmet sektöründe eğitim ve sağlık diye ifade edilen alanda örgütlü olan sendikalar, bunların dinamik örgütleri Eğitim-Sen ve SES başta olmak üzere piyasalaştırılabilmeleri için örgütlülüğün yok edilmesi, tabe- la örgütü haline getirilmesi, marjinalleştirilmesi, etkisizleştirilmesi, güçsüzleştirilmesi gibi bir pratikte karşılığının olması gerekir. Bir diğer durum bu uygulamaların hayata geçirilebilmesi için çalışanların bireysel sözleşme anlamında iş güvenliğinin de ortadan kalkarak hayata geçmesi gerekir. Bunlar için örgütlü güç ihtiyacı yoktur, pratikte ol- ması da gerekir. Eğitim-Sen'in yukarı- dan aşağıya bastırılmasının bir amacı da budur. Çünkü Kamu Yönetimi Temel Kanunu diye ifade edilen çerçeve yasa sürecindeki değerlendirmelere baktığımızda bunun bir ayağı olan Kamu Personel Yasası hazırlığının dün itibarıyla Mehmet Ali Şahin tarafından "memurlar arasındaki maaş uçuru-

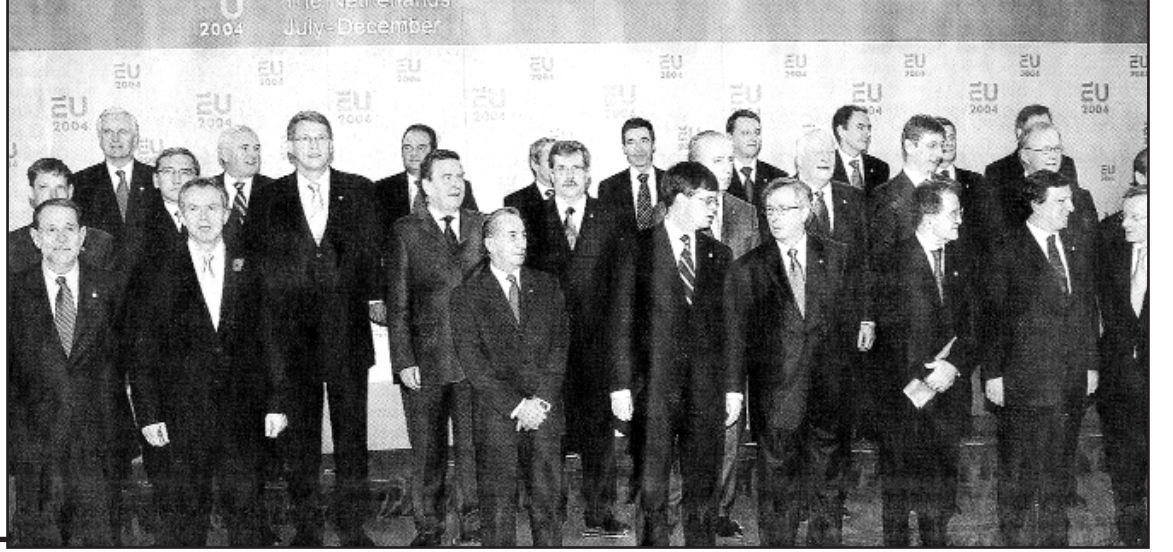
Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun kabul edilmemesi ve uygulamaya geçmemesi ile ilgiliydi. 12 Aralık 2003'te hükümet yetkilisinin TÜSİAD istişare kurulunda yaptığı konuşma üzerinden baktığımızda ki orada hükümet yetkilisi Kamu Yönetimi Temel Kanununa karşı çıkan KESK üyelerini ifade ederek Patrona Halil isyancılara benzetip mevcut statükoyu savunmak üzere bizlerin gerici olduğu ibaresini kullanmıştır. Bunların amacı bu uygulamaların (Kamu Yönetimi Temel Kanunu, İl Özel İdareler Kanunu, Yerel İdareler Kanunu...) IMF ve Dünya Bankası'nın istediği şekilde planlı programlı bir şekilde hayata geçirilmesidir. Son sürece bakıldığında 2005 ilkbaharının sonunda hükümet, yap-bozun parçaları gibi yasalar hazırlayarak bütünleştirmeye çalışıyor. 2003 Aralık'ından itibaren bütünlüklü ele aldığı yasa girişimini şimdi tersine çevirmiş durumda. Parça parça yasalarla Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nu tamamlamaya çalışıyor. Bunun olması için de örgütlü bir güç olmaması gerekir. Bundan dolayı Eğitim-Sen'e açılan dava mevcut GATS Anlaşması hükümleri gereğidir ki, bunun uygulamasının son dönemine de yaklaşılmıştır. 2005-2006 süreci bu anlaşmaların taahhüdünün son sürecini ifade etmektedir. Bundan dolayı sendikal hareketin dünyada ve ülkemizde geldiği durum dikkate alındığında örgütlenmedeki mevcut sorunlar genel anlamda bu alanda da yaşanarak örgütlülüğü ya etkisizleştirmek gerekir ya da marjinal bir hale getirmek gerekir. Ana gövdeden, kitleden ayırmak gerekir. Bundan dolayı Eğitim-Sen'in tüzüğündeki madde üzerinden bu uygulamaları hayata geçirmek istiyorlar. Bunun tabi pratikte son 50 yıllık süreçte Türkiye'de halkın içinde bulunduğu durumun özelliklerinin de etkili olduğu söz konusu edilebilir. Çünkü son 50 yıllık sürece bakıldığında Türkiye'de genel kamuoyu Türk, Kürt, Laz, Çerkez, şeriatçı, laik gibi kamplara bölünerek güçsüzleştirilmiş, etkisizleştirilmiş hatta bu durum siyasi kamplamaların yanında emek örgütlerine de yansıtılmıştır.

mu ortadan kaldırılacak" ibaresiyle piyasaya sunulduğunu görüyoruz. Bununla ilgili hazırlığın yapıldığını da görüyoruz. Ki kendileri 2005 Nisan itibarıyla bunun hazırlığını yapıp, uygulamaya koyacaklarını ifade ettiler. Basına da yansıdı. Personel yasasının hayata geçmesiyle devlet memurluğunun tanımı değişecek. Yaklaşık 2 milyon civarında devlet memurunun, kamu çalışanının 1 buçuk milyon gibi önemli bir kısmının iş güvencesi ortadan kaldırılacak. Ve bu iş güvencesi ortadan kaldırılanların sözleşmeleri bireysel olarak kurum idari yetkilileri ile bire bir yapılacak. Bunun hayata geçmesi için sendikaların olmaması gerekir. Sendikaların işlevsiz olması ya da kapanmış olması gerekir. Yani çalışanların iş, ekme ve gelecek konusundaki ilişkilerde mevzilenmesinin önemli bir gücünün, sendikaların ortadan kaldırılması gerekir. Eğitim-Sen ile açılmış olan dava da biraz buna dönük hazırlıkların önceki girişimleridir. Çünkü etkisizleşen bir sendika, bireylerin bireysel hak ilişkilerini ifade edecek bir sözleşme temelinde muhatap olunmayacağı üzerine işleme- si gerekir. Hükümet ve siyasi irade de zaten pratikte bunun hazırlığını yapmaktadır. Şöyle dönüp biraz geriye baktığımızda örneğin KESK'in 2003'te 10-11 Aralık gibi eylemlilikleri oldu. Bu eylemliliklerin temel ortak paydası

Avrupa Birliği ve Türkiye

Türkiye emperyalizmin yarı-sömürgesi bir ülkedir. Türkiye Avrupa Birliği'ne alınsa da alınmasa da bunda değişen bir şey olmayacaktır. "İlerleme Raporu"nda belirtilen eksikler yada Türkiye'nin yerine getirmesi gereken görevler gerçekte emperyalist tekellerin istem ve arzularını içeriyor. Tekeller şimdiye kadar Türkiye'de karşılaştıkları zorlukların neler olduklarını hükümetleri vasıtasıyla ve resmi Avrupa Birliği "İlerleme Raporu" üzerinden Türk hakim sınıflarına bildirmiş durumda.

6 Ekim 2004 tarihinde açıklanan "Türkiye'nin İlerleme Raporu"ndan bu yana hem Türkiye'de, hem de Avrupa Birliği'nin temsilcisi durumunda olan ya da kendisine bu rolü biçen Almanya, Fransa ve diğer birçok ülkede Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınmasının başlangıç adımı olan müzakere tarihinin verilip verilmemesi tartışmaları başını almış gidiyor. 17 Aralık'ta karar verilecek "müzakere başlaması, başlamasını mı" sorusuna herkes kendi cephesinden bir yanıt veriyor.

Emperyalist cepheye birçok ülke Almanya başta olmak üzere (iktidarda olan SPD ve Yeşiller Koalisyon hükümeti), kendi çıkarları şimdilik böyle el-verdiği için Türkiye'yle müzakerelerin başlatılmasından yana bir tavır koymakla birlikte, Türkiye'nin ne zaman tam üye yapılacağı konusunu zamana(?) bırakarak kendince bir taşla iki kuş vurmak istiyor. Bir yandan Türkiye ile olan ekonomik yatırımlarını garantiye almak (ki, Almanya'nın Türkiye ile olan ekonomik ilişkisi yıllık 6 milyar dolar civarındadır) diğer yandan ise üyelik tarihinin "ucu açık" bırakarak eşitlikçi davrandığını göstermek istiyor!

Fransa başta şiddetli karşı çıktı, çünkü o da ekonomik bazı yatırımlarını garantiye almak istiyor. Fransa'nın Türkiye ile olan ekonomik ilişkilerini (ki yıllık 5.5 milyardır) bir anda tali bir duruma düşürmek istemediğinden rest çeker bir görüntü sergilemeyi kendince akılcı bir yol olarak gördü. Ve bunda şimdilik başarılı olduğu da söylenebilir. Nitekim "İlerleme Raporu"ndan önce Almanya Dışişleri Bakanı Fischer'in yaz aylarında söylediği "aman ne yaparsanız yapın Fransa'dan şu Airbus uçaklarını alın" önerisi de Fransa'nın kendi cephesinden bu soruna nasıl baktığını ortaya koyuyordu. Ve tam da 17 Aralık öncesi, 26 Ekim'de TC Başbakanı Erdoğan'ın Almanya'ya yaptığı ziyarette Fransa'yla imzalanan 2.8 milyar dolarlık Airbus uçaklarının alımı sözleşmesi ve ardından Chirac ve Schröder'le yapılan görüşmelerde 17 Aralık için ağırlıklarını koymalarını

istememesi başka nasıl yorumlanabilir? Bu şekilde aynı zamanda Erdoğan'ın emperyalistlere Türkiye'de ekonomik çıkarlarının korunacağı ve ilişkilerin sürdürüleceği garantisinin verilmesinin ilk adımı uçak alımıyla verilmiş oluyordu.

Avrupa Birliği'nin, emperyalist tekellerin kendi çıkarları üzerine kurulu ekonomik bir birlik olduğu açıktır. Almanya Başbakanı'nın, Avrupa Birliği'ne 10 yeni üyenin alınımından sonra Alman halkına yaptığı bir konuşmada "Korkmaya gerek yok, Avrupa Birliği'ne her yeni üye bizim için yeni bir pazardır" ifadesi tam da söylediğimiz gibi açık kanıtıdır. Ve bu çıkarlar zincirinde her emperyalist ülke kendi cephesinden işe bakıyor. ABD bu birliğin dışında olmasına rağmen, dönem dönem kendi çıkarlarını dile getiren açıklamalar yapmaktan ve öneriler sunmaktan geri kalmıyor. ABD'nin, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesinden yana tavır geliştirmesinin altında, bu 'birlik' içinde kendine yakın ülkeleri, aleyhine gelişecek politikalarda harekete geçirmek istemesi yatmakta. Haziran ayında yapılan NATO toplantısında Fransa Cumhurbaşkanı Chirac'ın "ABD işimize ne karışıyor, biz Atlantik ötesine karışıyor muyuz" diyerek tepkisini dile getirmesinin altında da bu gerçek yatıyor.

"İlerleme Raporu" nun yayınlanmasından Türkiye'de de birçok kesim rapora ilişkin görüş ve düşüncelerini dile getirdiler. Türkiye'de Avrupa Birliği'ne yaklaşımda farklı görüş ve tavırlar var. Devrimci ve komünistlerin doğru tavır ve yaklaşımlarını bir yan bırakacak olursak, genel tablo bize şu nu sunmaktadır. Komprador burjuvazi esas olarak Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınmasını en çok isteyen kesiminin başında geliyor. Bunların oluşturduğu TUSİAD gibi kurumlar "İlerleme Raporu" nunun yayınlanmasından hemen sonra, yaptıkları Avrupa turlarıyla, ilişkide oldukları tekeller ve çevrelere 17 Aralık'ta Türkiye'ye müzakere tarihinin verilmesi için desteklerini sunmalarını istediler. Komprador burjuva-

zinin bu kadar istekli olmasının altında elbetteki onların çıkarları yatmaktadır.

Keza Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınmasını isteyen ve sevinç çığlıkları atan çevrelerin başında eski "sol"cular da var. ÖDP, DEHAP ve bazı "aydın" çevreler de, Türkiye Avrupa Birliği'ne alınır, "demokrasi gelecek, Avrupa Birliği'nin baskısı Türkiye'yi frenleyecek, Kürt sorunu çözüme kavuşur vb." tezler ileri sürerek bu sürecin birer öznesi olmak istiyorlar.

Bir kesim ise "ulusal değerler, Türkiye'nin bütünlüğü vb." gerekçelerle Avrupa Birliği'ne karşı çıktıklarını açıklamaktadırlar. Son kesimin aslında özü itibarıyla Avrupa Birliği'ne karşı çıkmaları söz konusu değildir. Bunlar esas olarak son "İlerleme Raporu"nda belirtilen 'azınlık sorunu'na karşı çıkmakta ve bunu "ulusal" bütünlüğün bozulması olarak değerlendirmektedirler. Karşı çıktıkları ise esas olarak Kürt sorununun en geri biçimde dahi olsa dile getirilmesidir. Bu ve benzeri tepitler "İlerleme Raporu"nda yer almasa, bu kesimin Avrupa Birliği'ne karşı çıkması söz konusu değildir.

6 Ekim Tarihinde açıklanan İlerleme Raporu ve bazı gerçekler

"İlerleme Raporu" nun ana fikri Türkiye'nin önüne konan "ev" ödevlerinin bir kısmının "yapıldığı" ve bazılarının ise yapılmadığı üzerine kurulmuştur. Raporda dile getirilen "azınlık sorunu" (ki, bununla esas olarak Kürtler ve Aleviler kast edilmektedir) raporun en çok tartışılan yönü olarak Türkiye gündemine oturdu. Rapordaki azınlık sorunu belirlemesi, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesi-girmemesi tartışmalarının da ana konusunu oluşturmuş bulunuyor. Toplumda birçok kesim adeta bu belirleme üzerinde tavırlarını ortaya koymaktadır. Raporda bu belirleme olmasa bu kesimlerin Türkiye'nin AB'ye girmesine sıcak bakmaları önünde hiçbir engel kalmamış olacaktır.

Fakat tüm bunların birer aldatmaca olduğu, esas olarak gerçeklerin gizlenmesine yol açan suni tartışmalar oldu-

ğu açıktır. Avrupa Birliği'ne sıcak bakan her kesim, kendi görevlerini yerine getiriyor. Bu açıktır, tartışma götürmez bir gerçektir. CHP lideri Baykal, onca "yüklenildiği" AKP hükümetine, sıra sözde "ulusal çıkarlara" gelince 17 Aralık günü ve öncesinde yapılacak ikna turlarında "severek" görev alacağını ve Erdoğan'la bu sürede birlikte olacağını açıklayarak, gelecek seçimlere şimdiden yatırım yapmaktadır.

"İlerleme Raporu"nda Kürtlerin ve Alevilerin azınlık olarak gösterilmesi, politik bir oyundan ibarettir. Bir kere Kürtler azınlık değil, Türkiye'de yaşayan iki ulustan biridir. 20 milyon nüfusa sahip Kürt ulusunu "azınlık" olarak lanse etmek, Türk devletiyle Avrupa Birliği'nin kendi içindeki uzlaşma oyunundan başka bir şey değildir. Kürtlerin varlığını kabul etmeyen, katleden, sürgüne tabi tutan Türk devletinin imha ve inkar politikasına Avrupa Birliği emperyalistleri de Türkiye'den bazı ekonomik tavizleri koparma ve Türkiye'yi "fazla incitmeme" adına, inkarı bu raporla rasmileştirmek istiyor. Kürt ulusu Türk hakim sınıflarına ve dünyaya kendi meşru varlıklarını kabul ettirdilerse bu onların sunduğu lütufla olmadı. Bu meşru kabul ettirme Kürt ulusunun kan ve can pahasına verdiği mücadele sonucu olmuştur. Bundan sonra da kendi kaderini kendisi tayin edecektir. Kürt ulusu üzerinde oynanan oyunların bir kısmı yeni başlıyor. Bu oyuna bir yandan Türk hakim sınıfları, bir yandan Avrupalı emperyalistler, bir yandan da Kürt burjuva çevreleri hazırlanmaktadır. Ve buna girdiği uzlaşma çizgisiyle KOGRA-GEL ve onun yolunda ilerleyen Leyla Zana ve ekibini dahil edebiliriz.

Zana'nın hapisshanededen çıktuktan sonra verdiği demeçler, Avrupa parlamentosunda yaptığı konuşma ve yeni parti kurma girişimlerinin tümü, hazırlanan yeni senaryoların bir parçasını oluşturuyor. Zana'nın Türkiye'de "sistemik işkence yoktur" açıklaması, geçmişi unutturma çabaları ve yıllarca Kürtler hakkında demediğini bırakmayan Muhsin Yazıcıoğlu gibi azınlık faşist-

ASEAN, halklara rağmen ve onlara karşı bir örgüttür!

Emperyalist-kapitalist sistemin gittikçe derinleşen krizi ile birlikte bir yanan emperyalistler arası çelişkiler derinleşir ve daha açık ortaya çıkarken, yarı/yeni sömürge yada geri bırakılmış ülkeler de büyük emperyalist güçlere karşı ortak hareket etme çabalarına giriyor. Daha büyük yada ortak rakip güçlere karşı çıkarlar temelinde oluşturulan blok, anlaşma vb. birlikteliklerden biri olan ASEAN (Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği) Laos'un Vientiane kentinde bir zirve toplantısı gerçekleştirdi. ASEAN üyesi Brunei, Kamboçya, Endonezya, Laos, Malezya, Myanmar, Filipinler, Tayland ve Vietnam özellikle bölgede gittikçe gelişen Çin ve Hindistan'a karşı birleşerek, özellikle Çin'in ucuz işgücü ve hızlı büyüyen ekonomisiyle ve yabancı sermayeyi artan bir şekilde kendisine çekmesiyle baş edebilmeyi amaçlıyorlar. Ancak bu birliktelik aynı zamanda, özellikle oluşturulmasına karar verilen ve ilk adımları atılan "dev serbest ticaret bölgesiyle" bu ülke halklarına büyük saldırılar da barındırıyor.

ASEAN üyesi ülkelerin toplam nüfusu 500 milyonu aşarken, Gayri Safi Yurtiçi Hasıla toplamı ise 737 milyar dolara ulaşıyor. Ancak 2003 yılında Çin'e yapılan doğrudan yabancı sermaye yatırımı 54 milyar dolara ulaşırken, ASEAN'a yapılan yatırım 20 milyar dolar düzeyinde kalmıştı. Ayrıca ASEAN ülkelerinin toplam milli geliri; Çin'in yıllık 1.4 milyar dolarlık milli gelirinin yarısı düzeyinde bulunuyor.

ASEAN ülkeleri arasında Serbest Ticaret Alanı anlaşması üzerinde 10 yıldır çalışma yapıyordu, kabul edilen bu anlaşmayla ASEAN Serbest Ticaret Alanı'nda (AFTA) mallar, hizmetler ve sermaye 10 üye ülkede serbestçe dolaşacak. 1997'de patlak veren ve Asya Kaplanlarının çöküşü olarak yansıyan mali kriz öncesinde dünyanın en hızlı büyüme gösteren bölgesi olan ASEAN'da bu anlaşmayla ekonomilerinin yeniden canlandırılması hedefleniyor.

Laos'ta yapılan Zirve ile, Asya'da serbest ticaret bölgesi kurulmasının ilk adımları atıldı. ASEAN'a üye 6 ülkenin imzaladığı anlaşmayla 2007'den itibaren gümrük

kotalarının kaldırılması kararlaştırıldı. Endonezya, Tayland, Malezya, Singapur, Filipinler ve Brunei'nin imzaladığı anlaşmayla, gümrükler daha önce planlanan 2010 yılından üç yıl önce kaldırılacak. Gümrüklerin bazı ürünlerde yüzde 5'in altında tutulması da söz konusu olurken; Kamboçya, Laos, Myanmar (Burma) ve Vietnam'ın 2012 yılında anlaşmaya dahil olması bekleniyor.

Bu anlaşmaların en dikkat çekici yönü ise özellikle Çin ve Hindistan'a karşı korunmaya çalışan ASEAN ülkelerinin, Çin'le de serbest ticaret anlaşması yapması. Anlaşma çerçevesinde, Çin'le 2010 yılından itibaren gümrüklerin indirilmesi söz konusu olacak. Ayrıca ASEAN, benzer bir anlaşmayı 2011 yılından itibaren geçerli olmak üzere Hindistan'la da yapmayı planlıyor. Hatta serbest ticaret anlaşması için zemin aranan ülkeler arasında Japonya, Güney Kore, Avustralya ve Yeni Zelanda da bulunuyor.

Çin ile Güneydoğu Asya ülkeleri arasında iki yıl önce imza atılan anlaşmayla kurulacak serbest ticaret bölgesinin 1,7

milyarlık nüfusu etkilemesi bekleniyor. Çin, bu anlaşmadan öylesine memnun bir durumda ki, Çinli yetkililer, anlaşma ile birlikte "erken hasat paketi" adı altında şimdiden belirli tarım ürünlerinin gümrük vergilerinden kesintiler yapılacağını belirtiyorlar.

ASEAN ülkelerinin kendi aralarındaki olsun Çin, Hindistan vb. ülkelerle olsun imzaladıkları anlaşmalar geniş rekabet gücüne sahip büyüklerin, bu imkandan yoksun küçüklerin pazarına hakim olmasını getirirken; bu ülkelerin ezilen emekçi halklarının ise tamamen karşısında ve aleyhinde uygulanmaktadır. Ülkemizden bildiğimiz tarım politikaları bunun en önemli örneklerindedir. Güneydoğu Asya ülke halkları, egemen sınıflarının birliği olan ASEAN'a da, onların halk karşıtı anlaşmalarına da karşıdır. Nitekim zirve sürecinde çeşitli protesto eylemleriyle bunu açıkça ortaya koymuşlardır. Bu arada yine not etmeden geçemeyeceğiz ki; ASEAN ve Çin yaptıkları serbest ticaret anlaşmasının yanında "terörle mücadele" konusunda da işbirliğini öngören bir anlaşma yapmayı ihmal etmemişlerdir.

Filipinler'de bir köylü lideri daha katledildi!

Filipinler'de geçtiğimiz ay grevdeki tarım işçilerinin Hacienda Luisita patronunun silahlı adamları tarafından saldırıya uğramasının ardından 8 Aralık günü de bir köylü lideri katledildi. Ignacia kasabesindeki evinin önünde katledilen Tarlac Köylü Birliğinin başkanı **Marcelino Beltran**, ailesi ile birlikte Hacienda Luisita işçilerine götürmek üzere yiyecek hazırlıyordu. Bu sırada dışarıdan "Yoldaş" şeklinde seslenilmesi üzerine kapıyı açar açmaz kurşun yağmuruna tutuldu. 5 kurşun yarası ile hastaneye kaldırılan Beltran'ın son sözleri oğluna söylediği "Beni asker vurdu" oldu.

Marcelino Beltran eski bir askerken, bu işten çiftliğinde çalışmak üzere ayrılmış, daha sonra da köylü organizasyonlarında çalışmaya başlamıştı. Komşuları ve dostları tarafından bilinen adıyla **Marsing, Hacienda Luisita**'da yaşanan katliamın da tanıklarındandı. Kendisi Luisita'dan olmamasına karşın şeker işçilerinin grevlerine verdiği maddi ve manevi destekle ön plana çıkmış ve herkese bu mücadelenin haklılığını anlatma çabası göstermişti.

Beltran'ın katledilmesiyle ilgili 10 Aralık günü bir basın açıklaması yapan ILPS Filipinler Bölümü, "**Marsing** işçilerin ve köylülerin haklarının yanında olduğu için öldürüldü. O cesur bir şekilde Hacienda Luisita katliamında yaralıları ve yaşamını yitirenleri kurşun yağmuru altına taşıyarak hayatını riske atmıştı. ILPS Filipinler Bölümü halkın hizmetinde olan Marsing Beltran'ı selamlar. Hacienda Luisita'daki şeker işçilerinin mevcut durumları gibi değil, herkesin gelecekte rahat bir yaşam sürmesi için kanını akıtan bir şehittir. ILPS Filipinler Bölümü onun ve şehit düşen diğerlerinin ulusal bağımsızlık, demokrasi, adalet ve barış için verdikleri mücadeleyi sürdürüleceğine yemin ettiğini ve Hacienda Luisita şeker işçilerinin adalet ve ekonomik iyileştirme talepleri temelinde sürdürdükleri kitle kampanyasını desteklediğini ilan eder" dedi.

Büyük Ortadoğu'ya büyük protesto

ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi adı altında bölgenin başta enerji olmak üzere kaynaklarını ele geçirme-

kontrolü altına alma dayattığı ve en son NATO'nun İstanbul Zirvesinde adımları atılarak, dünyanın zenginleri G-8 Zirvesinde "Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Girişimi" olarak ortaya konulan plan, Büyük Ortadoğu sınırları içinde kalan 30 ülkenin Fas'ın başkenti Rabat'ta yaptığı toplantıda ele alındı.

Halkları geleceksizliğin karanlığına itmesiyle zıtlık oluşturacak biçimde "Gelecek Forumu" adlı verilen ve 12 Aralık günü sona eren toplantının eşbaşkanlığını Fas ve ABD Dışişleri bakanları Muhammed Binisa ile Colin Powell yaptı. Toplantıya ayrıca Türkiye'den Dışişleri Bakanı Abdullah Gül adına Devlet Bakanı Beşir Atalay ve Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan

katıldı. Toplantıda bir sonraki toplantının Bahreyn'de yapılması kararlaştırıldı.

ABD patentli projeye uyumun tartışılması olarak yorumlanabilecek toplantıya karşı dışarıda da binlerce Arap eylemci protesto gösterileri yaptı. Binlerce kitle, Büyük Ortadoğu Projesi'nin ABD'nin emperyal çıkarlarına hizmet etmekten başka bir amacının bulunmadığını dile getirerek Rabat'ta yapılan bu toplantıyı ve Projeyi "şeytan gündemi" olarak adlandırdı. Toplantıyla aynı anda Fas Parlamentosu önünde büyük bir gösteri düzenleyen kitle, "Amerikan emperyalizmine hayır" yazılı pankart açtılar. Kitle adına konuşan bir kişi "Arap krallarının dostu olan ABD, demokrasinin müjdecisi olamaz" şeklinde konuştu.

Öfkeliydik, üzüntülüydük, yoksulduk, yoksunduk. Çocuklarımızın sesini haykırırken eylemde, yine bizim payımıza coplar, gözaltılar, yerlerde tekmelemeler düştü. Yılmadık, geri adım atmadık. Boyun eğmedik kan içici cellatlara, haykırdık. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur. Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz."

Gece olmuştu, ÖDP'li dostlarımız kucak açtı bizlere. Az da olsa birşeyler yemeye çalıştık. Battaniyeler, giysiler aktı parti binasına gece boyunca. Çaylar demlendi, ardi ardına sigaralar içildi. Gözler medyada. Umutlarımızı uykunun ve acının derinliğinde bırakarak birkaç saat uyumaya çalışıyoruz. Güneş doğmaya başladı.

Aralıktı, gün doğumuna yağmur yağıyordu. Öğlene doğru çıktık, DSP İlçe binasına gideceğiz. Ve bu katliamın hesabını soracağız. 15 kişi DSP'ye üst kata çıktık. Bizi içeri almadılar. Onlara, bizim paramızla politika yaptıklarını ve yaşadıklarını, onlardan hesap sormaya geldiğimizi söyledik. Polisi çağırdılar. Gelen ekipler bize saldırdı. Epeyce boğuştuk. Sloganlarımız kırılan cam seslerine karıştı. Cop darbeleri ve tekmeleme bizi yüzükoyun yere düşürdüler. Kollarımızı arkadan kelepçelediler. Dördüncü kattan sürükleyerek giriş kapısına götürdüler. Telsizle konuşan polis, amirine bizim binaya zarar verdiğimizizi, camları kırdığımızı söylüyordu. Onlar, yiğit devrimcilerin öldürüldüğünü, işkence altında olduğunu düşünmüyordu, biz hatırlattık! Haklı olduğumuzu söyledik ve her haklı direniş, tarihte zamanı geldiğinde gerçek yerini bulacaktır dedik. O gece nezarethanedeki Hortum Süleyman'ın coplarıyla tanıştık. Ertesi gün savcılıktan bırakılınca önce son haberleri almak için İHD binasına gittim.

O sırada Ankara İHD polis tarafından basılmış tüm arşiv ve bilgisayarlara el konulmuş, bir gün önce eylemlerden tutuklananlar olmuş, bize "İHD'ye üye olmayanların çıkması" söylendi. Çıktım ÖDP binasına gitmek istedim. Amacım ölü ve yaralıları öğrenmekti. Oraya da çevik kuvvet baskın yapmıştı. Geri İstiklal Caddesi'ne döndüm. Fransız Konsolosluk'u'nun orada bir köşeye oturup çevremi gözlemlerdim... Onlarca insanın, hem de her renk, her çeşit, her tip insanın cirit attığı İstiklal'de gelip geçenleri seyrediyordum. Neşeli, "güzel yüzlü", iyi giyimli ve besili olanlara da takılıyor gözlerim. İnsanlığın hayli düştüğü, onurun, dürüstlüğü, erdem sahibi olmanın ayaklar altına alındığı günler yaşıyoruz... Devrimciler zindanlarda can bedeli çarpışırken gerdanları yağlıların, çetelerin, hortumcuların, etkili ve yetkili kişilerin işkembelerini doldurmak için türlü alavere, dalavere çevirdiği geliyor aklıma. Halkımızın ne zaman aymaz uykusundan uyanacağını soruyorum kendime. Bu insanlar neden böyle? Gerçek suçlu kim?

İnsanları yürüten cesetlere benzeti-yorum. Ve yüreğimin ocağını söndürmemeye çalışıyorum. Yürüyorum, Tünel'e doğru. Yağmur yağıyor, kuru bir suskunluk kavuruyor dudaklarımı sanki. Bir yudum suya hasret adımlarım ağırlaşıyor. Gitgide ayaklarımda tonlarca yük, mevsimler mi değişiyor ne? Şehirlerde çok kasvetli bir hava, kan kokusu var. Kurşunu bir ağırlık dolduruyor içime. Bütün hücrelerimde acının, taht kurusunu hissediyorum. İçim acıyor, yüreğimin mungenelerle sıkıştırıldığı düşüncesiyle adımlıyorum kaldırımları. İki üç gündür doğru düzgün yemek yememişim. İçimi bir çorbanın sıcaklığında ısıtamamışım. Ve şimdi ağrıları-

mı, sızılarımı güz yağmurlarıyla yıkama sevdasındaydım. Ağlıyordum, utangaç duygularımın mağlup olduğunu hissederek ağlıyordum. Sarılıp hıçkırarak ağlamak için bir yoldaşım olsun istedim yanımda. Ne kadar zaman oldu acaba doya doya ağlamayalı hafızamı yokluyorum. Yüreğimin titrediğinin farkına varıyorum. Kar soğuğu var bedenimde. Ruhum üşüyor. Oysa, ateşler içindeyim. Kalabalığın arasına karışıyorum yüzlerinde maskeyle sokağa çıkan insanlara bakmak gelmiyor içimden. Yüzüme geçirdiğim kendi maskemi çıkarıp atmalıyım önce diyorum. Önce kendi duvarlarımı yıkmalıyım. Her şeye rağmen umuda perçinlenmeli yüreğim.

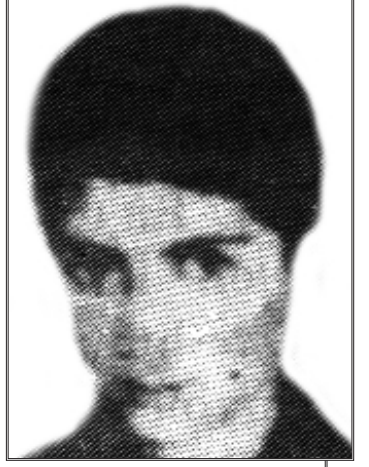
Birden bir kız çocuğu geliyor yanıma. Çingene kızı. Saçları karmakarışık. "Abla niye ağlıyorsun, vereyim mi bir mendil?" diyor. Beş paket istiyorum. Seviniyor. İşitiltili güllüçükler yolluyor bana. Gözlerindeki ışıktan etkilenmemek imkansız. Bir vitrine yaklaşıyorum. Gözlerime bakıp candan gülüm-süyorum kendime. Gözlerim ışıklanıyor. Bu kadar zulmün ortasında ışığı yitirmemişim ne güzel. Umutlarıma tohum oldu bu gülüş. Yağmur da durdu artık. Güneş, envai çeşit rengini üzerimize salmaya başladı. Hayret ediyorum kendime. Hala ayaktaım. Ve çocuklarımızın, yoldaşlarımızın seslerine ses katmak için çabalıyorum. Demek ki beni, ayakta tutan bir güç var. Benim dışımda gelişen bir güç. Yaşam bu olsa gerek. Devrimciler direniyor, teslim alınmadı. Kayıplarımız çok olacak belki ama bu direniş, tarihin sayfalarında yer alacak biliyorum. Sonunda iyiler kazanacak, biz kazanacağız.

Ümraniye'ye doğru yürüyorum....

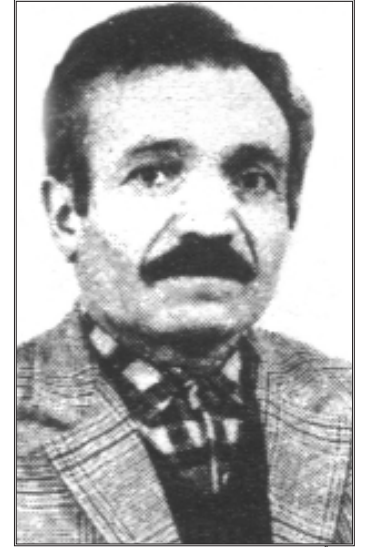
**Semiha Kırkoç
TUYAB emekçisi**

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Ali YILMAZ: 1956 yılında Bingöl'ün Kiğı ilçesi Okçıyan köyünde doğdu. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştıktan sonra İstanbul Anadolu yakasında fabrika örgütlenme komitesinde faaliyet yürüttü. İbrahim Kaypak-kaya'nın katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değerli'nin arabasına bomba koyma eyleminde görev aldı. 30 Kasım 1978'de Maltepe Gülsuyu'nda kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yaralanarak düşmanın eline geçti. İşkencecilere kök söktürdü ve taviz vermedi. Bunun üzerine 24 Aralık 1978'de katledildi.

Mustafa ŞİŞMAN: Aslen Sivaslı olan Mustafa Şişman 24 Aralık 1978'de Proletarya Partisi'nin yürüttüğü 'MHP, ÜGD kapatılsın, MİT kontrgerilla dağıtılsın' adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali KEPEZ: Elbistan doğumludur. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye'de gecekondu yapımında çalıştı. Sonrasında yurtdışına çıktı. 23 Aralık 1979'da kaldığı evde çıkan yangında yaralandı, daha sonra kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Sedat KARADAĞ: Urfa Siverek doğumludur. Ailesi sonradan Mersin'e göç etmişti. 27 Aralık 1980'de tutsak bulunduğu Adana Kiremithanedeki Eski Hapishanede askerlerin saldırısı sonucu katledildi.

ÇAĞRI

Parti ve devrim şehitlerini anmak, onlardan öğrenmek, yaşamlarının ve mücadelelerinin yeni kuşaklara aktarılmasını sağlamak için tüm okurlarımızdan çevrelerindeki Parti ve devrim şehitlerinin aileleri ve yakınlarıyla röportaj yapmalarını, yaşamları hakkında bilgi almalarını ve her türlü bilgi-belgeyi bize ulaştırmalarını bekliyoruz. Cellatların tarih çöplüğüne atılması, şehitlerin unutulmaması ve unutturulmaması için tüm okurlarımızı bu konuda duyarlı olmaya davet ediyoruz.

KEMAL ASKERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

2 Aralık 1994 yılında Dersim'de 11 yoldaşıyla birlikte düştüğü pusuda şehitler kervanına katılan DHKP-C kurucu üyesi ve Dersim Kır Gerilla Birliği Komutan Yardımcısı **Kemal Askeri** Tarsus Yeşil Mahalle Mezarlığı'nda bulunan mezarı başında yoldaşları ve dostları tarafından anıldı. "**Kemal Askeri ölümsüzdür**", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "**Sonuna sonsuza sonuncumuza kadar direneceğiz**" dövizlerini açan kitle mezarlık girişinden Askeri'nin mezarına kadar "**Kemal Askeri ölümsüzdür**", "**Dersim şehitleri ölümsüzdür**" slo-

ganlarıyla yürüdü. Mezar başında devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşundan sonra bir yoldaşı tarafından Kemal Askeri ile ilgili bir konuşma yapıldı. Partizan adına yapılan konuşmada ise siperdaşlığın, devrim şehitlerini anmanın ve Muharremlerin, Aşkınların, Caferlerin, Kemal Askerilerin devrettiği bayrağı yere düşürmemenin önemine değinildi. Kitle daha sonra aynı mezarlıkta bulunan 96 Ölüm Orucu şehidi Altan Berdan Kerimgiller'in mezarını ziyaret ettikten sonra alkışlarla dağıldı.

(Mersin)

"19Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız!"

Mersin'de **Partizan** ve **ESP** yaptıkları bir basın açıklamasıyla 19 Aralık katliamını kınadı. **10 Aralık Cuma** günü saat 13:00'de Ziraat Bankası önünde toplanan kitle "**Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun**" pankartı açtı ve 19 Aralık katliamı ve Ulucanlar katliamını yansıtan resimler taşıdı. Kitle "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız**" sloganlarını atarak Taş Bina önüne kadar yürüdü. Burada grup adına açıklamayı okuyan gazetemiz çalışmanı **Selçuk Birginal** "19 Aralık

katliamının yaklaştığı bugünlerde Ceza İnfaz Yasası'yla yeni bir adım atılan tecrit saldırısını protesto ediyoruz. 19 Aralık sabahı binlerce kolluk gücü, silahı, bombası, gazıyla saldıran devlet 28 tutsağı katletti, onlarcasını yaraladı. Bizler **Partizan** ve **ESP** olarak 19 Aralık katliamını kınıyoruz" dedi. Kitle basın açıklamasının ardından polisin kamerayla çekim yapmasını protesto etmek amacıyla 5 dakikalık oturma eylemi yaptıktan sonra "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" sloganını atarak dağıldı.

(Mersin)

"Amerika'da siyahi bir kadınsanız; iki kez baskı görüyorsunuz"

-Öncelikle bize örgütünüzü tanıtır mısınız? Ne tür faaliyetleriniz var?

Örgütünüzün ismi DAMYAN. Bu, Filipin dilinde "yardımlaşma" anlamına geliyor ve New York'ta bulunan Filipinli işçilerin örgütü. Bizim faaliyetimize gelince; bizler üyelerimizi onların temel hakları üzerinde eğitiyoruz, onlara aynı zamanda yanlışların kökenlerini öğretiyoruz. Örneğin başta kadınlar olmak üzere birçok Filipinli'nin ülkesini neden terk etmek zorunda kaldıklarını. Yine Filipinler'deki ulusal demokratik hareketler olan Sosyal Adalet hareketini tanıtmayı amaçlıyoruz. Böylece mücadelenin bir parçası ve destekçisi olmalarını sağlamaya çalışıyoruz.

-Ülkenizdeki kadın göçmenlerin genel olarak yaşadıkları sorunlar nelerdir?

Üyelerimizin yarısından fazlası, özellikle kadınlar, kayıt dışı olarak orada bulunuyorlar. Bunun anlamı, çalışma hakkına, yani eyalette legal olarak bulunma hakkına sahip değiller. Özellikle yaşanan sorunlardan biri olarak, Filipinli kadınlar yakalandıkları zaman cinsel tacize uğruyorlar, bu sadece Filipinli kadınlar için geçerli değil; tüm göçmen kadınlar da aynı saldırıya maruz kalıyorlar. Çünkü onların orada bulunmaları yasal değil ve bu yüzden de iş bulmaları çok zor. Dolayısıyla haklarını savunmaları zor. Hem tacize uğruyorlar, hem de çok az bir ücret alıyorlar, bazen de ücretsiz çalıştırılıyorlar. Patronlar tarafından tehdit edilerek çalışma saatleri dışında da çalıştırılıyorlar. Bu insanlar ailelerinden tamamen ayrılar.

Bugün Filipinler'i terk eden nüfusun % 70'ini kadınlar oluşturuyor. Bunun nedeni yurtdışında bulabildikleri en yaygın iş, ev işleri oluyor. Biz toplumu genel olarak eğitmeye çalışıyoruz ve Filipinler'deki hareketi desteklemek için faaliyetler yapıyoruz. Filipinler'deki göçmenliğin nedeni ekonomik krizdir ve birçok insan özellikle de kadınlar bu yüzden ülkelerini terk etmek zorunda kalıyorlar. Bu yüzden bizim ilk işimiz Filipinler'deki sosyal adalet hareketidir.

-Amerikalı bir kadın olarak göçmen örgütlerine nasıl ilgi duydunuz? Ve neden Filipinler, onlarla ilk ilişkiyi nasıl kurdunuz?

Ben ilk olarak Filipinler'e 1996'da bir kilitli gönüllüsü olarak gittim. Ve göçmen kadın örgütünde çalışmak istedim. İnsanın kendi ülkesini terk etmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim, çünkü bu ABD'de çok

kadınlar için yaptığı çalışmaları ve genel olarak Amerika'daki insan haklarının durumunu konuştu.

Geçtiğimiz ay Hollanda'da yapılan ILPS Kongresi'ne katılıp, daha sonra ülkemize gelerek on gün boyunca misafirlerimiz olan NISPOP aktivistleri Dan Wilson ve Amanda Vender'le pek çok konuda bilgi alışverişinde bulduk. Bu röportajda sarışın, mavi gözlü bir "öteki" olan Amanda'nın New York'ta ve Amerika'daki göçmen

farklı. Filipinler'deyken Filipinler'deki ABD işgalinin tarihini gördüm. Amerikan hükümetinin mevcut politikaları Filipinler'i yarı-sömürge konumunda tutmaya yöneliktir ve bu gerçek bana bir Amerikalı olarak bu tür politikalara karşı mücadele etmek gerektiğini öğretti. Orada okulda öğrenmediğimiz kadar yoksulluk vardı. Bunda benim de sorumluluğum vardı. Çünkü bu adaletsizlik benim adıma yapılıyordu. Bu yüzden düşünmeye başladım. Hareketin gücü Filipinler hakkında daha çok öğrenmeye itti beni. Bu ülkedeki mücadeleden çok şey öğrendim ve ülkeme döndüğümde göçmen örgütünde aktif hale geldim.

-ABD'deki özellikle kadın hareketi ne durumda? Onların karşılaştıkları sorunlar neler?

Kendi deneyimlerimden biliyorum ki, Amerikan halkı kapitalist kültürden gerçekten etkilenmiştir. Özellikle kadınlara çok güzel olmak zorunda oldukları söylenir ve ulaşmamız gereken sabit tipler vardır. Bunun kapitalist kültürün bir parçası olduğunu biliyorum. Erkekler de bu kültürün hedefidir. Kadınlarla ilgili, evet şiddet mevcut. Ülkemiz sürekli daha fazla sömürge elde etmek için savaşa gidiyor, bu yüzden şiddet içeren bir toplumda yaşıyoruz ve bu şiddetin unsurlarıyla sürekli karşılaşıyoruz. (Eğer bir kadın hareketi olarak adlandıırırsak) Mevcut hareket üretim hakları üzerine odaklanmış durumda. Bu büyük bir hareket, fakat sınıf bilincine sahip değiller.

Birçok insan ABD'ye geldiğinde kısa zamanda birçok insanın iyi bir yaşamı olduğunu düşünüyor; daha sonra yoksulluk sınırında yaşayan insanları görüyorlar. Özellikle de kadınlar, çünkü kadınlar hala erkeklerden daha çok sömürülüyor. Emperyalist ülkelerde dahi kadınlara daha az ücret ödeniyor. Ve eğer siyah bir kadınsanız iki kez baskıya

maruz kalıyorsunuz; önce kadın olduğunuz için, ikincisi derinizin renginden dolayı.

Amerikalı kadınlar sözde "bağımsızlık" için ayağa kalktıklarından beri daha iyi iş bulabiliyorlar. Bugün göçmen kadınların yaptıklarını onlarca yıl önce kendileri yapıyorlardı.

-Diğer ülkelerden göçmen örgütleriyle bağlantınız var mı? Örneğin Latin Amerika gibi.

Evet, elbette birçok bağlantımız var. Dünyanın çeşitli yerlerinde 8-9 Filipinli göçmen örgütü var. Migrante (Göçmen) adında bir örgütümüz var, Güney Asya/Hindistan ve daha birçok yerden göçmen örgütleriyle ilişkimiz var. New York "Ev işçileri birliği" adında bir birlik var. Ayrıca tüm savaş karşıtı örgütlerle bağımız mevcut. Aynı zamanda göçmen işçilerin haklarını destekleyen geleneksel emek örgütleriyle birlikte yaptığımız işler de oldu.

-Göçmen kadınlar genellikle hangi işlerde çalışıyorlar?

Bizim üyelerimiz çoğunlukla ev işçisi, küçük çocukların dadısı olarak çalışıyorlar, evi temizliyorlar yada yatalak insanlara bakıyorlar. Genellikle işverenlerin evinde kalıyorlar ve çoğunlukla avukat, bankacı, medya çalışanı, hükümet görevlileri ve işadamları gibi New York'un en zengin insanları için çalışıyorlar.

-Peki, 11 Eylül sonrası "terörizme karşı savaş" demagogilerinin göçmenler üzerinde etkileri neler oldu?

11 Eylül sonrası çok kötüydü. Şöyle diyebiliriz, bu dönem Filipinliler gibi özellikle de farklı ırklardan insanlardan olan birçok göçmen için felaket getirdi. Tabi Arap kökenli göçmenler için (özellikle Pakistan, Bangladeş, Hindistan ve İran gibi) daha da kötü bir dönemdi. Birçok üyemizin işlerine son verildiğini gördük. Çoğu zaman, işverenler göçmenler konusunda psikolojik problemler yaşadılar, çok ürkümüşlerdi. İşlerinden atılmayan göçmenler de patronlarının kaba, ürkütücü, aşağılayıcı hareketleriyle karşılaştılar. Birçok göçmen ülkelere sınır dışı edildi. Fakat yine de 11 Eylül özellikle Arap kökenli göçmenleri etkiledi.

-Halk içinde gericiğin yükselişi ne durumda, özellikle ırkçılığın?

Çok fazla. Biz bir taksici örgütüyle de çalışıyoruz, çalışanlarının çoğunluğu erkek. Onlar bize korkunç hikayeler anlatıyorlar, saldırıya uğrayan, öldürülen taksi şoförleri hakkında. Özellikle 11 Eylül sonrası günlerde, tüm göçmenlere "Aşırı İslamcılar" gözüyle bakılıyordu. Hükümet de "özel fişleme" politikası-

nı uygulamaya koydu. Bu politika belli ülkelerde -Pakistan, İran, Irak gibi- göçmenlere özellikle uygulanmakta. Bu göçmenler kayıtlarını yenilemeye zorlandı ve birçoğu da ülkesine iade edildi.

-Ülkeniz her zaman "Amerikan rüyası" ya da "fırsatlar ülkesi" olarak adlandırılmakta. Bunları duyduğunuzda insan hakları ihlalleri için neler düşünüyorsunuz?

Sanırım ABD'deki birçok insan iyi yaşıyor ve yüksek yaşam standartlarına sahipler. Ve inanıyorum ki bu, emperyalistlerin politikalarıdır. Onlar bizim "şişman ve mutlu" olmamızı istiyorlar ve dünyada neler olduğundan haberdar olmamızı istemiyorlar. Bizler diğer ülkelerdeki yoksulluğu duyduğumuzda, onlar bize bunun nedeninin onların tembelliği ve ülkelerinin yoksulluğu olduğunu söylüyorlar. Bu emperyalizmin planıdır, onlar halklarının memnun olmasını ve bunun için ırkçılığı vaaz ediyorlar. Fakat aynı zamanda onları aşırı kâr hırsından dolayı, emekçilerin ücretlerini düşük tutuyorlar. Bu yüzden bu kadar çok yoksulluk var. Bu ırkçılıkla geniş bir bağlantıya sahip, hala köleci tarihimizden kaçma siktıntımız var. Şu anda Türkiye ile karşılaştırılacak kadar olmasa da hapishaneler problemi var, yargılamalar genellikle sosyal-suçlar için yapılıyor.

Sözde Amerikan rüyası imajı, birçok insan ABD'ye geldiğinde kısa zamanda birçok insanın iyi bir yaşamı olduğunu düşünüyor; daha sonra yoksulluk sınırında yaşayan insanları görüyorlar. Özellikle de kadınlar, çünkü kadınlar hala erkeklerden daha çok sömürülüyor. Emperyalist ülkelerde dahi kadınlara daha az ücret ödeniyor. Ve eğer siyah bir kadınsanız iki kez baskıya maruz kalıyorsunuz; önce kadın olduğunuz için, ikincisi derinizin renginden dolayı. Tüm ırkçı yasa uygulamalarıyla bağlantılı olarak politikalar, polis vahşeti veya hapishanelerdeki uygulamalar insan hakları ihalleridir.

-Son olarak; Türkiye'deki devrimci-demokratik kamuoyuna ve halkımıza iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Burada yaklaşık 10 gün kaldım ve birçok insanla tanıştım ve Tuzla'daki işçi sendikası, gençlik örgütü YDG, İşçi-köylü, ILPS, TUYAB gibi birçok yeri ve çatışmada yaşamımı yitiren şehit gerillanın (Aşkın Günel) ailesini ziyaret ettik. Yeni İnfaz Yasasına ve tecrite karşı yapılan bir protestoya gittik. Buradaki devrimci hareketin tarihi hakkında sizden çok şey öğrendim. Burada sevdiğim yada beni etkileyen şey, politik perspektifleri birbirinden çok farklı olan devrimci örgütlerin birlikte yaptıkları işler oldu. Bu gerçekten etkileyici, çünkü bizim ülkemizde bu geleneğe sahip değiliz. Bizler bölünmüş bir vaziyetteyiz. Bizler bu örneği alabilirsek birlikte daha güçlü olabileceğimizi düşünüyorum. Bize İbrahim Kaypakkaya ile ilgili bir örnek verdiniz. Bir başka devrimcinin (Sinan Cemgil) ihbarcısını cezalandırdığını söylediniz. Bu dayanışmanın büyük bir örneğidir. Yada yine bir başka devrimcinin (Mahir Çayan) üç devrimcinin infazını durdurmaya çalışması. Umuyorum ki, insanlar sizlerden birçok şey öğrenebilecektir. Ayrıca bu ülkede halkın ABD'nin işgaline ve emperyalist politikalarına karşı olduğunu gördük. Sonuç olarak mücadelenizde başarılar diliyorum.

-Sizleri tanımak güzeldi, biz de size teşekkür ediyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Tohum Kültür Merkezi'nde tutsaklarla dayanışma sergisi

"Umudu dirençle yeşertmeyi onlardan öğrendik..."

Mahpustuk çocuklarımızın mahpusluğunda. Bir görüş sonrası onlara veda ederken, nizamiye kapısında güneş okşasa da gözlerimizi hissetmedik. Yüreğimizin bir parçasını içerde bırakmıştık. Tel örgüler, hücreler içinde. Açığa da yokluğa da bir çare bulunurdu elbet. Ama ya böyle hasrete, özleme?

Son dakikada nasıl da dikmişti gözlerini gözlerime. Sözleri zamana sığdıramadıklarından gözleriyle okşamayı, sevmeyi, anlatmayı öğrenmişlerdi. Biz de onlardan öğrendik gözlerimizle konuşmayı, sevmeyi. Onlar için en küçük umut, en küçük emek, yaşam gerekçesi olurdu. Kimi zaman cebimizin içine sakladığımız çiçek ormanlaşırdı gözlerinde. Yaşamı küçük umutlarla büyütmeyi, umudu dirençle yeşertmeyi onlardan öğrendik.

"Bizler önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi ise onların düşüncelerini savunuyoruz..." böyle demişti Arjantin'de Plaza De Mayo anaları yıllar önce, çocuklarına sahip çıkmak için mücadele yürütürken... Bizler de Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri olarak yaşadığımız acıların ortaklaştığı kesimler olarak evlatlarımızın, yakınlarımızın omuzbaşlarında olmak, onlarla aynı davayı savunmak, aynı duyguları hissetmek istedik. Şu bir gerçek ki her örgütlenme bir ihtiyacın ürünü olarak doğar. Bizler de içinde yaşadığımız bu sömürü sisteminde işkence gören, yakılan, yokedilen, kaybedilen, kimlik-sizleştirilmek istenen en yakınlarımız, en sevdiklerimizle birlikte yakıldık, yok edildik, birlikte hücrelere atıldık. Hücre hücre birlikte eridik. Evlerimizde duramazdık artık. İnsanlığı kor gibi yakıp kavuran o yangın, artık bizim yüreğimizin orta ye-

rine düşmüştü. Kendimizi sokaklara vurduk. "Çocuklarımız yalnız değildir" dedik. "Onları size öldürtmeyiz" dedik. Dedik de, sağır ve dilsiz olanlar bizleri duysun, sesimize ses versin istedik... Çünkü onlar bize ölümlerde yaşamı, yaşamda ölümün nasıl gerçekleşeceğini göstermişlerdi. Kimi mermi mermi vuruşarak, kimi hücre hücre eriyerek parçaladı tecridi.

**TUTSAKLARLA
DAYANIŞMAYI HEP
BİRLİKTE BÜYÜTELİM**
Ve bugün yakınlarımızın tecrit

koşullarında hazırladıkları üretimler tecridin devrimci yaratıcılık karşısında nasıl parçalandığının en yalın ifadesi.

F Tiplerinde uygulanan tecrit, aynı zamanda ekonomik anlamda da yakınlarımızı çaresizliğe iterek, onları bu boyutta da tecrit etmeyi amaçlamaktadır. Ailelerin götürdüğü hiçbir ihtiyaç malzemesi içeri alınmazken, birer ticarethane gibi işleyen kantinden alışveriş zorunlu kı-

lınmaktadır. Bu yüzden F Tipleri aynı zamanda birer ticarethane gibi işletilmektedir.

Bu koşullarda tutsaklarla dayanışma amaçlı gerek onların el ürünlerini gerekse dostlarımızın katkılarından oluşan ürünlerin yer aldığı bir sergi düzenledik. (Hapishane el ürünleri Sincan F Tipi, Tekirdağ F Tipi ve Gebze Hapishanelerinde bulunan yakınlarımızdan geldi. Diğer hapishanelerdeki yakınlarımızın da

koşulları doğrultusunda ürettiklerini bizlerle paylaşmalarını bekliyoruz.) Elde edilen gelirin tutsaklara gönderileceği serginin açılışı 12 Aralık'ta Tohum Kültür Merkezi'nde yapıldı. F tiplerini protesto etmek için yapılan eylem görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterisiyle başlayan etkinlik, şiirlerle devam etti. Daha sonra TCK'da yapılan son değişiklik nedeniyle tahliye olan bir yoldaşımız, tecridin kırılmasının içeri ve dışarısının ortak mücadelesiyle olacağı mesajını verdiği bir konuşma yaptı. Ardından hep birlikte söylenen türkülerle etkinliğimiz sona erdi.

İki hafta sürecek olan sergimize emekçi semtlerden pek dostumuz elindekileri paylaşarak destek oldu, diğer dostlarımızın da katkılarını bekliyoruz. Gelin tutsaklara uygulanan tecridi parçalamak ve onlara destek olmak için deryanın içinde bir damla da siz olun...

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Üreterek yaşayanların emekleri sergilendi

6 Aralık Pazartesi günü TAYAD'lı aileler tutsakların hapishanelerde yaptığı el işleri ile oluşturulan bir sergi açtı. TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası'nda bir hafta boyunca halka açık kalan sergide TAYAD'lı aileler adına basına konuşma yapan tutsak yakını ve TAYAD üyesi **Naide Kara** "Yaşama dört elle sarılan evlatlarımızın, kardeşlerimizin, eşlerimizin, yakınlarımızın bu eserleri aynı zamanda 5. yılına giren büyük direnişin ürünüdür" dedi.

Küçük ama değeri büyük eşyalar arasında zeytin çekirdeklerinden tespihler, kağıt ve ekmek içini hamurlaştırarak yapılmış kül tablaları, biblolar ve satranç taşları, kartondan ve ayakkabı boyasından yapılmış duvar süsleri ve daha nice farklı ürünler sergide bulunuyordu. (İstanbul)

ALİ ASKER TÜRKÜLERİYLE TARSUS'TAYDI

Yıllardır yurtdışından sürgün yaşayan **Ali Asker** yaşağının kalkmasının ardından geldiği Türkiye'de verdiği konserlerden birinde Tarsus halkıyla buluştu. 3 Aralık Cuma günü Tarsus'ta ÖDP tarafından organize edilen ve Vuslat Düğün Salonu'nda yapılan konsere yaklaşık 450 kişi katıldı. Ali Asker'in yeni kasetinden de parçalar okuduğu konserde sık sık "**Kahrolsun ABD emperyalizmi**", "Devrim şehitler ölümsüzdür", "**Mahir-Hüseyin-Ulaş kurtuluşa kadar savaş**", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. (Mersin)

Eğitim emekçileri, alanlarda kurdukları sendikalarına, alanlarda sahip çıktılar!

27 Haziran 2003 tarihinde "Eğitim Sen tüzüğünün değiştirilmesi için gerekli girişimlerin yapılması" ile ilgili Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na, Genelkurmay Başkanlığı ve Ankara Başsavcılığı yazı göndererek sendikaların kapatılması istemiyle Ankara 2. İş Mahkemesi'nde dava açtırmıştı. Temmuz 2003'te açılan dava 15 Eylül 2004'te mahkemenin Anayasa'nın 90. maddesinin değişmesi ile "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türkiye'de 'uygulanır hale gelmesiyle" AİHS'in 10. ve 11. maddelerine dayandırılarak "Anadilde Öğrenim" ifadesinin "ülke bütünlüğünü bölücü herhangi bir unsur taşımadığına" karar vermişti. Ancak Yargıtay, kararı bozarak Ekim 2004'te sendikaların kapatılmasına yönelik olarak davanın yeniden görülmeye başlanması için dosyayı geri gönderdi.

Anadilde eğitim kampanyalarının yürütüldüğü bir süreçte sendikaya yönelik olan bu saldırı ifade edildiği gibi sadece bir dil sorunu olmaktan çoktan çıkmıştır. Çünkü anadilde eğitim ifadesi değiştirilip yerine anadilde öğrenim ifadesi konulmasına karşın davanın beraatla sonuçlanması gerekirken (Haziran 2003'te açılan davanın sendikaların tüzüğünün değiştirilmesi talebiyle değil kapatma istemiyle açıldığını belirtmek gerekiyor) aksi yönde karar verilmesi, KESK ve KAMU-SEN arasında konfederasyonlar arası yetki konusunun tartışıldığı süreçte Eğitim-Sen'in üye sayısının KESK içerisinde en fazla üye sayısına sahip olmasının üzerinde özellikle durulması, Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun özü olan başta eğitim ve sağlık olmak üzere tüm kamusal hizmet alanlarının tasfiye edilerek özelleştirilmeye çalışılması, IMF ve DB'nin ekonomik politikalarını ülkemiz özgülünde hayata geçirebilmenin karşısında durabilecek güçleri etkisizleştirmek vb. pek çok nedene dayandığını göstermektedir.

Yargıtay'ın verdiği kararlarla birlikte başta Eğitim-Sen (KESK) olmak üzere sendikalar ve DKÖ'ler harekete geçerek ülke çapında örgütledikleri eylemlerle, düzenledikleri basın açıklamalarıyla, yaptıkları kitlesel yürüyüşlerle, sendikaların geçmişte eğitim emekçilerinin örgütlü olduğu Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) ve TÖB-DER'in akıbetini yaşamasını engellemek ve açılan davanın tek başına anadil sorunu olmaktan çok egemenlerin çıkarlarının önünde engel oluşturabilecek tüm ileri unsurları pasifize etmek, etkisizleştirmek için kurulmuş bir tuzak olduğunu anlatmaya çalışıyorlar.

Bu amaçla eylemler yapan eğitim emekçileri 8 Aralık Çarşamba günü Kadıköy İskelesi'nde saat 12:30'da "Eğitim-Sen güneşi karartılamaz" pankartı açtı. Açıklamaya DİSK de destek verdi. Burada sırasıyla KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı, Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer ile DİSK Başkanı Süleyman Çelebi birer açıklama yaptı. Açıklamanın ardından Ankara'ya gidecek olan arkadaşlarını uğurlamak için "Ana dilde eğitim haklı", "Eğitim-Sen kapatılmaz", "SSK'lar halkındır satılmaz" vb. sloganlarla yürüyüşe geçen

yaklaşık 500 emekçiye polis saldırdı. Ara sokaklara dağılan eğitim emekçilerine saldırılar burada da devam etti. Toparlanıp Altıyol'da biraraya gelen emekçiler, bir kez daha saldırıya uğradı. Eğitim emekçileri bu sefer Bahariye Caddesi'nde toplanarak Altıyol'da çembere alınan arkadaşlarının yanına

gitti. 54 kişinin gözaltına alındığı eylem, emekçilerin Ziverbey'e yürümelerine izin verilmesiyle devam etti. Salıpazarı'nda eylemcilerin önü tekrar polis tarafından kesildi. Ankara'ya gidecek araçlar Salıpazarı'nın oraya getirilirken Ankara'ya gidecek olanlar arabalara binerek yola çıktı. Eylem sonrasında edindiğimiz bilgilere göre gözaltına alınanlar İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürülüp aynı gün akşam saat 18:00 civarında serbest bırakıldı.

Kadıköy Altıyol'da 8 Aralık akşam saat 19.30'da bir araya gelen Eğitim-Sen üyeleri "Eğitim-Sen güneşi karartılamaz" pankartı açarak Kadıköy Meydanı'na kadar meşalelerle yürümek istedi. Polis meşaleli yürüyüşe izin vermemekle grubu dağıtmak istedi. Kitle dağılmayarak "Baskılar bizi yıldıramaz", "Sokakta kurduk, sokakta savunacağız", "Yaşasın anadilde eğitim" vb. sloganlarını attı. Dağılmayan gruba azgınca saldıran polis gaz bombası ve biber gazı kullandı. Polisin attığı gazlardan etkilenerek dağılan Eğitim-Sen'liler ara sokaklarda 3'erli, 5'erli gruplar halinde toplandı. Dağılan bir grup Eğitim-Sen 2 No'lu şube binasına girerken polis binanın kapısından içeri biber gazı sıktı.

Polisin bu azgın saldırısının ardından eğitim emekçileri 9 Aralık Perşembe günü saldırıyı yapanlar hakkında Kadıköy Adliyesi'nde suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusundan önce bir basın açıklaması yapan Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Sekreteri Turgut Yokuş "dün eğitim emekçilerine saldıran bu anlayış gıdasını faşizmden, ırkçılıktan, şovenist bir bakış açısından alıyor" dedi.

9 Aralık Perşembe günü ise Kartal'da bulunan Eğitim-Sen 5 No'lu şube tarafından meşaleli eylem düzenlendi.

Eğitim-Sen binası önünde "Eğitim-Sen güneşi karartılamaz Eğitim-Sen 5 No'lu Şube" pankartı açıp yaptıkları meşalelerle Kartal meydanına kadar "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Gazımız, bombamız vız gelir vız" vb. sloganlarıyla yürüyen eğitim emekçilerine çeşitli siyasi parti temsilcileri ile devrimci ve sosyalist basın okurları da katılarak destek verdiler. Deri-İş Tuzla Şubesi de yaptığı basın açıklamasıyla emekçilere yönelik saldırıları kınadı.

Kartal meydanında Eğitim-Sen 5 No'lu Şube adına açıklama yapan Naciye Tosun "bu dava artık sadece Eğitim-Sen'in davası olmaktan çıkmıştır. Tüm emek ve demokrasi güçlerine karşı açılmış bir davadır. Bizler şimdiye kadar emeğimize ve geleceğimize nasıl sahip çıktıkysak, sendikamıza da öyle sahip çıkacağız" dedi. Basın açıklaması boyunca da sloganlara devam eden eğitim emekçileri toplu bir şekilde şube lokaline giderek akşam saat 23.00'e kadar burada beklediler.

7 Aralık'ta saat 18:00'de İzmir'de yine meşalelerle yürümek isteyen eğitim emekçilerini engellemeye çalışan kolluk kuvvetleri eylemi provoke etmeye çalıştı. Yürümlerine izin verilmeyen emekçiler "Emekçiye değil, çetelere barikat" sloganlarıyla oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eyleminin ardından yürümelerine izin verilen emekçiler, Konak Sümerbank önüne gelerek burada basın açıklaması yaptı.

8 Aralık'ta Sinop Eğitim-Sen'in yapacağı meşaleli yürüyüşü engellemek isteyen polis, sendika binasından çıkanlara saldırarak 11 kişiyi gözaltına aldı, bununla da kalmayarak gün boyunca sendikaların bulunduğu binayı ablukaya alan polis yapılacak olan yürüyüşe katılımı azaltmaya çalıştı. Gözaltıların gece 11:00'de Adli Tıp'tan serbest bırakılmasıyla burada basın açıklaması yapan sendikacılar saldırıyı kınadı. Ertesi gün de devam eden polis ablukasını protesto eden eğitim emekçileri polisin kendilerine "basın açıklaması, eylem yaptırmayacağız" şeklinde defalarca tehdit ettiklerini açıkladı.

Eğitim-Sen Samsun Şubesi 7 Aralık'ta sendika binası önünde saat 19:00'da meşaleler yakarak Çiftlik Caddesi'nde yürüyüşe başladı. Ellerinde "Eğitim-Sen kapatılmaz" yazılı dövizler taşıyan eğitim emekçileri "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganlarını atarak ağzlarını siyah bantlarla kapattı. 9 Aralık'ta da aynı yerde aynı saatte buluşan emekçiler yaptıkları açıklamayla polisin Sinop Eğitim-Sen üyelerinin eylemlerini engelleme girişimlerini ve yaşanan saldırı sonrası 11 arkadaşlarının gözaltına alınmasını "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarıyla protesto etti.

7 Aralık'ta Bursa'da saat:18:00'de Setbaşı köprüsünde açıklama yapan eğitim emekçileri İstanbul'da polisin Eğitim-Sen'lilere biber gazlı saldırısını ve gözaltıları yaktıkları meşalelerle protesto etti. 8-9 Aralık'ta da yine aynı saatte aynı yerde meşaleli yürüyüşler gerçekleştiren eğitim emekçileri ve DKÖ'ler yaptıkları açıklamayla eğitim emekçilerinin örgütlü gücü olan Eğitim-Sen sendikasının kapatılmasına izin vermeyeceklerini belirtti. Yine 9 Aralık'ta İstanbul'dan mahkeme için Ankara'ya gidecek olan grup, Bursa'lı eğitim emekçileri tarafından alkışlarla karşılandı.

Eğitim-Sen'in kapatılmasına ilişkin yapılacak eylemler için bir takvim çıkaran Eğitim-Sen Tarsus Şubesi, TKP, Pir Sultan Abdal Derneği, SES, ÖDP ve ILPS ile birlikte ilk olarak 6 Aralık Pazartesi günü AKP ilçe binası önünde yaptıkları basın açıklaması ile kapatma davasını protesto etti. Da-

ha sonra 7-8 ve 9 Aralık tarihlerinde akşam saat 17:00'de Atatürk Caddesi'nde meşaleli eylem yaptı. Yapılan eylemlerde Irak ve Filistin'de yaşanan gelişmeler, Şemdinli ve Kızıltepe'deki yargısız infazlara da değinilen açıklamalardan sonra 9 Aralık akşamı "Eğitim-Sen'in ışığı sönmeyecek" diyerek sendika binasında geceledi. Partizan ve DDSB'lilerinde flama ve dövizleriyle katıldığı eylemler 10 Aralık Cuma günü yani davanın yapıldığı tarihte ise saat 12:30'da AKP ilçe binası önünde yaptıkları basın açıklaması ile son buldu.

Mersin'de de 9 Aralık akşamı saat 17:30'da yapılan meşaleli bir eylemle kapatma davası protesto edildi. Sendika binası önünde toplanan yaklaşık 350 kişi meşalelerle "Eğitim-Sen'i kapattırmayacağız" pankartı açarak Taş bina önüne kadar yürüdü. Eylemde polis yürüyüşe izin vermemek için kitlenin önüne barikat kurmak istedi. Ancak kitlenin kararlı duruşu karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. Taş bina önüne kadar sloganlarla yürüyen kitle burada yapılan bir açıklama ile kararı protesto etti. 10 Aralık'ta ise saat 12:30'da Taş bina önünde yaptıkları basın açıklaması ve oturma eylemi ile karar bir kez daha protesto edildi.

Ankara'da 6 Aralık günü YKM önünde toplanan eğitim emekçileri mum yakarak "Anadil haklı engellenemez", "Eğitim-Sen kapatılmaz" sloganlarıyla Adalet Bakanlığı'na yürüdüler. 500 kişiyle yapılan eylemde konuşan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer Eğitim-Sen'in toplumsal çıkarı esas aldığını, demokrasi mücadelesi verdiğini ve bağımsızlığı savunduğu için kapatılmak istendiğini söyledi. 9 Aralık günü ise Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde buluşan eğitim emekçileri 4 gündür sürdürdükleri eylemlerine devam ettiler. Şube önünden ellerindeki mumlarla sendika Genel Merkezi'ne yürüme kararı alan kitleye engel olmaya çalışan polis, yürümek isteyen yaklaşık 1000 kişinin yürüme kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Öğrencilerin de destek verdiği eylem, Eğitim-Sen Genel Merkezi önünde "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarının atıldığı basın açıklamasının ardından sona erdi.

Tarih 10 Aralık 2004 karar duruşmasının başladığı saat olan 11:00'i gösterdiğinde ise tüm Türkiye'de merkezi yerlerde "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Sokakta kurduk sokakta savunacağız", "Eğitim-Sen kapatılmaz" vb. sloganlarıyla mahkemenin sonuçlanmasını bekleyerek eylem yapan eğitim emekçileri, sonuç ne olursa olsun Eğitim-Sen'in anadilde öğrenim hakkını savunacağını ve Türkiye'nin demokrasi mücadelesinden asla vazgeçmeyeceklerini haykırdı. Kitlesel katılımlarla gerçekleşen eylemlere devrimciler, DKÖ'ler, öğrenciler, işçiler, aydınlar ve daha pek çok kesim destek verirken mahkemenin 21 Şubat 2005 tarihine ertelenmesi ise tepki topladı. Mücadelelerinin burada sonlanmayacağını altını özellikle çizen eğitim emekçileri, sadece sendikalarına dönük olan saldırıları değil toplumun hangi kesimine olursa olsun nereden gelirse gelsin tüm saldırılara kendi özgüçlerine güvenerek karşı duracaklarını belirttiler.

SES, hasta ve hasta yakınlarıyla birlikte alanlarında

7 Aralık Salı günü tüm Türkiye’de 2 saat boyunca iş bırakma eylemi yapılacağını ilan eden SES, eylem günü geldiğinde diğer pek çok şubesinde olduğu gibi İstanbul’da emekçi halk için görevdeydi. Devletin eğitim ve sağlık alanındaki özelleştirmeleri hızlandırmak ve paran kadar sağlık anlayışını yerleştirmek için SSK’ları Sağlık Bakanlığı’na devretmeye çalışılmasına karşı protesto seslerini yükselten SES’li emekçiler, sabah saat 8’den itibaren Aksaray, Şişli, Okmeydanı, Cibali ve pek çok hastanede alkışları ve sloganlarıyla iş bırakma eylemlerine başladı. Son bir yıldır eğitimin ve sağlığın özelleştirilmesi, “**gelişiyoruz**” adı altında kamu hizmetlerinin sermayeye peşkeş çekilmesi için çalışan devletin yürüttüğü bu politikaya karşı SES’te örgütlü olduğu pek çok hastanede “**Parasız eğitim, parasız sağlık**”, “**SSK’lar halkındır satılamaz**” sloganları ile eylemlerine başladı.

Acil hastalar, çocuk ve kanser bölümleri hariç her bölümde iş bırakan SES’e TTB, KESK ve pek çok DKÖ’den de destek geldi. Şişli SES Şubesi’nce Şişli Etfal Hastanesi’nde yapılan eylemde konuşan şube yöneticisi Yasemin Yalçın “Eylemimizin amacı bizim çalışma koşullarımızı zorlaştıran, halkın da sağlık hizmeti almasını engelleyen yasalara karşı hükümeti uyararak” dedi. Hasta ve hasta yakınlarına da seslenen Yalçın, hastaların zaten kuyruksız çıktığı sıkıntılarının son bulmadığını söyleyerek hükümetin gerekli gördüğü yasaların çıkması halinde halkın zaten zar zor yararlandıkları bu hizmeti artık bulamayacağını söyledi.

Okmeydanı SSK Hastanesi’nde başhekimin “**Eyleme katılana soruşturma açarım**” tehditlerine rağmen iş bırakan SES’liler ve sağlık emekçileri adına konuşan SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer herkesi devletin çıkarmak istediği yasaya karşı mücadele etmeye çağırarak başhekimin emekçilere yönelttiği tehdit için “Başhekim az sayıda çalışana aşırı iş yaptıracağına çalışanların taleplerine kulak vererek kuyrukları azaltmalıdır” dedi. SES İşyeri Temsilcisi **Akife Aktaş** da Emek Platformu’nun gerçekleştireceği 1 günlük iş bırakma eylemine de en güçlü halleriyle katılacaklarını belirtti. Ardından konuşma yapan İstanbul Tabipler Odası İşyeri Temsilcisi **Ercan Küçükosmanoğlu** SES’in eylemini hep beraber yürüttükleri bir mücadelenin parçası olarak gördüklerini söyleyerek desteklediklerini belirtti.

SES Aksaray Şubesi de Eyüp ve Samatya SSK hastanelerinde iş bıraktı. Eyüp’teki iş bırakma eyleminde kitle adına açıklama yapan SES Şube Başkanı Songül Beydilli sağlık hizmetlerine daha fazla bütçe ayrılması gerektiğini belirtti. Samatya’daki emekçilerse basın açıklamasından önce kısa bir yürüyüş yaptı. Burada kısa bir konuşma yapan Tabipler Odası Sekreteri **Ali Çerkezoğlu** sağlığın özelleştirilmesine dönük politikalarından vazgeçilmesi gerektiğini söyledi.

İstanbul’da aynı zamanlarda Sultanahmet, Kazlıçeşme, Bayrampaşa, Top-

çular ve Cibali dispanserlerinde sağlık emekçileri iş bıraktı. Hastanelerde olduğu gibi alkış ve sloganlarıyla çalıştıkları kurumlarda da basın açıklaması yaptı. SES Bakırköy Şubesi de Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’nde eylemlerini gerçekleştirdi.

Bunun yanında **Ankara, İzmir, Batman, Van, Malatya, Bursa, Diyarbakır, Mersin** ve Türkiye’nin pek çok ilinde SSK’ların özelleştirilmemesi için eylemler yapıldı.

ANKARA

7 Aralık’ta SSK Etlik Hastanesi’nin kapısında açıklama yapan SES, uyarı grevi yaptıklarını kamuoyuna duyurdu. “SSK hastaneleri bizimdir, satılamaz” yazılı DİSK pankartının açıldığı eylemde “Sağlıkta tasarruf ölüm demektir”, “Sağlık hakkı satılamaz” yazılı dövizler taşındı. Ankara Tabip Odasının da katıldığı, hasta yakınlarının da destek verdiği eylemde, “Susma sustukça sıra sana gelecek”, “SSK’lar satılacak, hasta hastane kapısında ölecek” sloganları atıldı. Hasta yakınlarının tepkilerini dile getirdiği basın açıklamasında metni okuyan SES Ankara Şube Başkanı **Erkan Sümer** “**Bizi hastalarla karşı karşıya getirmek istiyorlar. Biz bir doktorun günde 100 hastaya bakmasına da hastaların kuyruksız beklemesine de karşıyız**” dedi. Ardından konuşan SES Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul yapılanların IMF reçetesi olduğunu söyledi.

2 Aralık günü de aynı konu ile ilgili SSK Başkanlığına gelen DİSK ve KESK’e bağlı emekçiler tarafından eylem gerçekleştirildi. Eylemde emekçiler “Bu yasa Meclisten geçmeyecek” sloganlarıyla başkanlığı işgal ettiler. Pencerden dışarıya “SSK bizimdir satılamaz/DİSK” ve SES pankartı açan emekçiler “Sağlık haktır sattırmayız” dedi. Bi-

na önünde bir basın açıklaması yapan SES Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul “Biz eylemlerimizle, geleceğimize, kendi işyerimize sahip çıkıyoruz” şeklinde konuştu.

İZMİR

SES, Tabip Odaları ve KESK’in içinde bulunduğu Emek Platformu’nun düzenlemiş olduğu iş bırakma eylemi, sabah saat 8-10:00 arasında yapıldı. Türkiye genelinde olduğu gibi İzmir’de de gerçekleştirilen eylem sırasında hastanelerin Acil Servis’leri dışında hiçbir poliklinikte hastalara bakılmadı. Hastaların bazılarının eylemci sağlık emekçilerine destek olduğu gözlenirken, kuyruksız bulunan hastaların “Biz de kuyruksız sağlık istiyoruz” şeklinde slogan atmaları dikkat çekti.

Eylemin, AKP hükümetinin sağlık politikalarına ve SSK Hastaneleri’nin Sağlık Bakanlığına devredilmesine ilişkin yasa tasarısına karşı uyarı amacıyla yapıldığını hatırlatan SES SSK İzmir Eğitim Hastanesi İşyeri Temsilcisi **Muhterem Çelenk**, SSK hastanelerinin özelleştirme adı altında işletmeye dönüştürülmesini durdurmak ve Genel Sağlık Sigortası aracılığıyla sağlık hizmetlerinin piyasaya açılmasına hayır demek amacıyla olduklarını ifade etti. Çelenk, “Hastaneleri ticarethane, sağlık emekçilerini tüccar, hastaları müşteri olarak gören anlayışa dur demek için, bugün uyarı amaçlı hizmet üretmeyeceğiz. SSK’ya bağlı sağlık kuruluşlarından hizmet alanlara ‘sizi kuyruksız kurtaracağız’ diyerek ikna etmeye çalışıyorlar. Peki Sağlık Bakanlığına bağlı hastanelerdeki kuyrukları ne yapacaklar? Niyet hastanelerdeki kuyrukları azaltmaksa, hükümet bugünkü sağlık politikalarından vazgeçip hasta merkezli sağlık politikalarını temel almalıdır. Koruyucu sağlık hizmetlerini geliştirmelidir. O zaman kuyruklar da azala-

caktır. Aksi takdirde ancak ve ancak kuyrukların yeri değişir” dedi.

Uyarı eyleminde SES üyeleri ellerinde “Sağlıkta tasarruf ölüm demektir”, “SSK halkındır satılamaz” yazılı dövizler taşıırken “AKP sağlığa zararlıdır”, “AKP elini SSK’dan çek” sloganları atıldı.

Öte yandan Emek Platformu Danışma Kurulu SSK hastanelerinin devrini öngören yasa tasarısının görüşülmesinin ertelenmesi üzerine 8 Aralık’ta yapacakları 1 günlük grevi erteledi. İşçi hareketinin dinamik olduğunu ifade eden Salih Kılıç, tasarı TBMM’de görüşülmeye başlandığında reflekslerini ortaya koyacaklarını vurguladı.

DİSK yönetici ve üyeleri SSK’ların sağlık bakanlığına devredilmesini öngören yasa tasarısını protesto etmek için SSK Ege Bölge Müdürlüğü’nü işgal etti. Yaklaşık 1 saat oturma eylemi yapan sendikacılar adına konuşmayı DİSK Ege Bölge Temsilcisi **Azat Fazlo** yaptı. Fazlo “Halka ait olan SSK’ların devrini öngören yasayı protesto etmek için burada oturma eylemini başlattık” dedi. Tasarının görüşülmesinin ertelendiğini öğrenen sendikacılar da eylemlerine son verdiler.

Türkiye’nin diğer illerinde gerçekleştirilen eylemler ise kısaca şöyle;

Malatya: SES üyeleri Malatya SSK hastanesi önünde basın açıklaması yaptı. Gerçekleşen eylem KESK’e bağlı sendikaların yanında Malatya’da bulunan DKÖ’lerden de destek geldi.

Batman: Sağlık emekçileri Batman’da SSK’ların tasfiyesine karşı “**G(ö)revdeyiz**” yazılı kokartlarını gün boyunca taktılar. Saat 8:00 10:00 arası yapılan eylemde SSK hastanesinin bahçesine toplanan emekçiler burada alkışları ve sloganlarıyla eylemlerine devam etti, 2 saat dolana kadar bahçede açıklamalar yaptı. Basın açıklamasında konuşan SES Şube Başkanı Deniz Topkan “Kış ayları zor geçecek. Üretimden gelen gücümüzü kullanmaya, alanları doldurmayaz hazırız” dedi.

Diyarbakır: SES Diyarbakır Şubesi, SSK Bölge Hastanesi’nin önünde eylem koyarak devleti uyardı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem Tabip Odası yöneticileri de destek verdi.

Van: Van’daki SES’liler Tepecik Eğitim Hastanesi, Bozkaya SSK Hastanesi ve Van Bölge Hastanesi önünde basın açıklamalarıyla eylemlerine başladı. Yol-İş 1 ve 2 No’lu Şubeler de eyleme destek verdi. Bölge Hastanesi önündeki basın açıklamasında konuşma yapan SES Şube Başkanı Rıdvan Çiftçi kamu hizmetlerinin tasfiyesine izin vermeyeceklerini bir kez daha vurguladı.

Adana: Adana Bölge Hastanesi önünde toplanan emekçiler protestolarına erken saatlerde başladılar. Burada konuşma yapan Ses Şube Başkanı **Ali Dini-güzel** SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı’na geçirildikten sonra sermayeye satılmasını planlandığını belirterek bunun sağlık hakkını çalmak olduğunu ve buna karşı mücadelelerine devam edeceklerini söyledi.

İşçi-köylü'den

HER GÜN BİRAZ DAHA GERİLEN ZİNCİR EN ZAYIF HALKASINDAN KOPACAKTIR!

Tüm “terörist” yakıştırmalarına rağmen, bombardımana ilkel yöntemlerle de olsa karşı koyan Irak halkı şunu bir kez daha gösterdi ki kuvvet ve silah bakımından ne kadar üstün olursun olursun bir halkın teslim alınmasına asla yetmeyen etkilerdir bunlar. İrade ve işgalci güçler karşısında sergilenen duruş, bu zaferin -tüm olanaksızlıklara rağmen- tek nedeni.

Kriz korkularıyla birlikte dünya halklarının yaşayacağı sefaletin boyutuna paralel gelişecek tepkiler ABD'nin meşhur kabinesinin korkulu rüyası olmaya başlamış durumda. Bu geri düşüş durdurulamadığı taktirde yaşanacak cehennem onlarda çok iyi farkında. Saldırganlaşmalarına neden olan bu korkunun üstesinden nasıl gelmeyi planladıkları bugünden belli. Ancak bu planlarının hiçbir işe yaramadığı da gün gibi ortada olan bir başka gerçek. Her gün biraz daha gerilen zincirin nereden kopacağı da belli; en zayıf halkasından.

Bu halkalardan biri olan ülkemizde ise yaşanan gelişmeler “büyük dönemeç” olarak adlandırılan **17 Aralık** müzakere sürecine kilitlemiş durumda. Başlatılan kampanyalara paralel Leyla Zana'ların yaptığı Diyarbakır çıkarması ve milliyetçilik histerileriyle gösterilen tepkilerin tartışmalarının yanı sıra düzenlenen yasaların iyileştirme olarak sunulması da halkı kandırmaya yetmedi.

Aydın'da binlerce köylünün katıldığı ve devletin tarıma ilişkin uyguladığı politikalara öfkenin haykırıldığı miting mayalanan tepkinin anlaşılması anlamında oldukça önemlidir. Dile getirilen tepki ve talepler bugüne kadar uygulanan politikaların sonucunda şekillenmiş ve bir anlamda devlete biriken tepkinin anlaşılmasının da sinyal-

lerini göndermiştir. Bu tepkiler kuşkusuz sisteme gönderdiği sinyallerin yanı sıra bizler açısından bugünden yarına belirlenecek politikaların yönünün ve zemininin anlaşılması anlamında da mesajlar veriyor. Yapılacak propaganda ve örgütlenme çalışmasında çubuk ucunu ne yöne bükmemiz gerektiği sorusuna yanıtın kitlelerin bu hareketlerinin doğru analizinden çıkarılacağı bir gerçektir. İşte bu yüzden Aydın'daki öfke seline karışmak, köylülerin yaşadıklarını, gelecekte beklediklerini öğrenmek, onların öfke ve tepkisini bizzat yaşamak bizim için vazgeçilmezdi, tali olarak görülemezdi. Bugün tasfiye saldırısını en sıcak yaşayan ve üretememenin sıkıntısını bizzat çeken kesim olarak köylülüğün tepkisinin bu şekilde alanlara taşınması -günümüzde çok sık yaşanmadığı için- çok anlamlı ve önemlidir.

Bu arada “sessiz sedasız” geçiştirilen Rusya lideri Putin'in beklenen ziyareti ve sonuçları kamuoyunun gündemine kısa bir süreliğine yansıdı ve söndü. 17 Aralık öncesi gerçekleşen bu ziyarete sadece “ertelenmiş bir ziyaretin gerçekleşmesi” gözü ile bakmak doğru olmayacaktır.

Bir kere ziyaret tarihinin müzakere öncesine getirilmesi tesadüfi bir seçim değil oldukça bilinçli bir seçimdir. Yani bu ziyaretin özellikle Rusya açısından geleceğe yönelik yapılan bir yatırım planlaması olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Türkiye'nin bu süreçte AB ve ABD ile ilişkilerinin izleyeceği güzergah Rusya açısından belirleyici derecede önemli. Avrasya coğrafyası içinde etkin bir rol oynamak isteyen ve bu hedefle hareket eden Rusya bunu başarmanın anahtarının Türkiye ile kurulacak “samimi ilişkilerde” olduğunu biliyor ve buna yatırım yap-

maya çalışıyor.

Yapılan görüşmelerde doğalgaz anlaşmaları, askeri anlaşmalar, boğazlar sorunu gibi stratejik sorunların tartışıldığı bu ziyarette, Rusya merkezli kurulması hedeflenen çekim merkezinde Rusya, Türkiye'yi yanında görmek istediğinin mesajını oldukça açık bir şekilde verdi. Ancak bunun nasıl ve ne yönde şekilleneceği konusunda belirleme yapmak için erken. AB süreci Türkiye açısından bu ziyarete verilmesi gereken önemi belirleyebilecek durumda. Yani Türkiye AB'ye “Avrasya'daki etki gücünüzü kaybetmek istemiyorsanız talepleri ve süreci ağırlaştırılmayın, yoksa Rusya alternatifini elimde” kozunu kullanma hedefinde.

17 Aralık sürecine telaşla yetiştirilen diğer bir konu ise **Yeni Ceza İnfaz Yasası. Tek Tip Elbisenin “kaldırıldığı”** yasa alt komisyonlarda son şeklini alarak Meclis'e gönderildi ve **13 Aralık** akşamı yasaladı. Dışarıda tutsak yakınlarının, hapishanelerde tutsakların protesto amaçlı yaptıkları eylemlerle birlikte gündeme gelen tasarı, dayatılan AB demokrasisinin anlaşılması anlamında oldukça somut bir veridir. Hapishanelerde kritik bir sürecin yaşanmaya başlanması anlamında önem taşıyan bu tasarıda değişiklikler yapılmasında oluşan muhalefetin etki gücünün yanısıra devlet açısından hapishanelerin yeniden kanayan bir yara haline gelmeme isteminin de etkisi önemli.

Ancak tek tip elbise şartının yumuşatılması yeni yasanın tutsaklara yönelik saldırı dalgasında önemli bir değişim yaratmayacaktır. Zira nefes almanın dahi soruşturmayla tabi olacağı yasa uyarınca tecrit katmerlenerek yarayı kanatmaya devam edecek. Yasanın Meclis'ten geçmesinde Meclis'te kol-tuk sahibi iki partinin tutumları ve sözleri de önümüzdeki süreçte hapishanelere nasıl bakılacağına özetini oldu. CHP, “**hücre cezası ve disiplin suçlarının ağırlığından duydukları rahatsızlığı**” ikiye bölünmüş bir şekilde, oy deposu olarak gördüğü ilerici, sol kesimlere yönelik olarak ifade ederken, devamin-

da “yasanın önemi dolayısıyla bir engelleme girişiminde bulunmayacaklarını” söylemeleriyle gerçek yüzlerini bir kez daha açık etmişlerdir. Ama yine de en trajik-komik cümleler **Adalet(sizlik) Bakanı Cemil Çiçek'e** ait oldu. “**Bu millet böyle bir parlamentoya sahip olduğu için iftihar etmeli. Meclis, tarihe altın harflerle yazılacak insanüstü bir çalışma sergilemiştir**” diyen Çiçek emekçi halkımızla adeta alay etmektedir. Bu parlamentoya iftihar edecek birileri varsa onlar da emperyalist efendileridir. İnsanüstü çalışma denilen ise olsa olsa insanlık dışı olarak okunabilir.

19 Aralık katliamının yıldönümünün de yaklaşması nedeni ile içerde tutsakların dışarıda da oluşturulan çeşitli yasa karşıtı birliktelerin organize ettiği, hazırlandığı eylemler, etkinlikler arifesinde devlet yetkilileri de tekrar F tiplerinin tutsaklar için “**otel odası**” olduğu yalanlarını dillendirmeye başladı. Bir yanda AB müzakere tarihinin belirlenmesi ve egemenlerin “**demokratikleşiyoruz**” çılgınlıkları, diğer yanda ise katledilen, işkence edilen gerillalar, sendikalarının kapatılmasına karşı çıkan emekçilere yönelik gaz bombalı saldırılar, gözaltılar, Ceza İnfaz Yasası'nı protesto eden 47 ESP'nin “**örgüt üyeliği**” iddiası ile tutuklanması... Tüm bunlar egemenlerin “hassasiyetlerini” ve tahammülsüzlüklerini oldukça net çizgilerle gösteriyor. Tutsaklara yeni saldırı yasası Meclis'ten geçmiş olabilir. Bunda biz dışarıdakilerin dağınıklığının, örgütsüzlüğünün ve kitleleri harekete geçiremeyişimizin etkisi yok sayılamaz. Ancak yasayla daha da ağırlaşan tecrite, işkenceye, keyfi uygulamalara karşı tutsakların ve dışarının mücadelesi sürecektir. Bu noktada 19 Aralık günü birçok çevreyle birlikte yapılacak olan 19 Aralık mitingine ciddi bir şekilde hazırlanmak, Kadıköy Meydanı'na kitleleleri taşımak çok önemlidir. 19 Aralık günü İstanbul'da ve çeşitli illerde yapılacak olan eylemlerde, mitinglerde mücadelenin bitmediğini, direnişimizin süreceğini bir kez daha haykıracağız.

Demirel patronundan örgütlenmeye saldırı

İşçiler için tam bir köle pazarı durumunda olan ayakkabı sektöründe çalışma saatleri 12-14 saatlere kadar çıkmakta, hiçbir sosyal hakkı olmayan işçiler çok düşük ücretlerle çalıştırılmaktadır.

Deri-İş Sendikası'nın yürütmekte olduğu çalışmalar sonucunda Özkan Kundura ve Atılım Ayakkabı'da örgütlenme tamamlanmış ve patronla sözleşme imzalanmıştır. Ancak **Yeni-Sahra-Kadıköy**'de bulunun **Demirel Ayakkabı Sanayide** yürütülen örgütlenme çalışması sözleşme aşamasına gelmişken, sendikanın görüşme çağ-

rısı yaptığı patron, sözleşme yapmak yerine fabrikasını kapatmak için girişimlerde bulundu. Demirel patronu, hiçbir açıklama yapmadan 23 işçiyi işten atmış, sendikanın tüm girişimlerine rağmen işçilere işbaşı vermemiştir. İşten atılan Deri-İş Sendikası üyesi 23 ayakkabı işçisi işyerinin önünde tekrar işbaşı yapmak için beklemektedir.

Konu ile ilgili bir basın açıklaması yapan Deri-İş Sendikası Genel Merkezi; “1926 yılından bugüne faaliyet sürdüren tanınmış bir marka haline gelen Demirel Ayakkabı işve-

reninin bu kapatma kararı sendikacı örgütlü çalışmaya tahammülsüzlüğün bir göstergesidir. Çünkü işveren bu işyerinde işçileri sigortasız, düşük ücretlerle çok uzun süreler çalıştırmaktaydı. Eski saltanatının devam etmeyeceğini anlayan işveren işyerini kapatma kararı almış, sendika üyesi işçileri işten atmıştır” dedi.

Deri-İş Sendikası ayrıca “**Demirel Ayakkabı işvereni işçileri tekrar işbaşı yaptırıcaya kadar işyeri önündeki direnişimiz devam edecektir**” diyerek kararlılıklarını vurguladı. (H. Merkezi)

Gazi Belediyesi'nde özelleştirme karşıtı eylem

Samsun **Gazi Belediyesi**'nde, temizlik işlerinin özelleştirildiği gün, belediye işçileri de eylem yaptı. 24 mahallede temizlik hizmeti veren Gazi Belediyesi'nin özelleştirme için açtığı ihaleye teklif veren Çevrem, Çevre ve 3K firmalarının özelleştirme komisyonuyla görüştüğü 30 Kasım Salı günü, işçiler de belediye binası önünde eylemdeydi. Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası tarafından gerçekleştirilen eylemde, 183 temizlik işçisini ilgilendiren özelleştirmenin karşısında bulunduğu ifade edildi. Türk-İş 6 Bölge Temsilcisi **Adil Aydın** ve Belediye-İş Sendikası Başkanı **Mustafa Çift**'in sendikanın sonuna kadar işçilerin yanında olduğunu açıkladığı eylem, alkış ve sloganlarla sona erdi. (Samsun)

Baştarafı sayfa 32'de

Bizim tüm Dersim halkına şu mesajımız var; Tepkilerimizi dile getirelim. Yoksa bu tehditleri yargısız infazlar izleyecektir. Bu yaşanmamış bir durum değildir. Mardin Kızıltepe'de Uğur Kaymaz ve babası infaz edilmedi mi? **DÜN OHAL'di şimdi BU HAL!** Bizler bu yaşadıklarımızı kamuoyuna duyurmaktan neden çekiniyoruz? Bu konuda herkes duyarlı olmalı, çağrımız tüm insanlıktır.

Hayri Yıldız (Hozat Geçimli köyü muhtarı): 10 Kasım günü köylülere hizmet adı altında toplantıya çağrıldık. Oraya gittiğimizde Kurmay Albay Namık Dursun açılış konuşmasını yaptı. Konuş-

ması bir bütün olarak hakaret ve tehditlerden oluşuyordu. Bu kişi sürekli olarak bölgede faaliyet yürüten örgütlerin köylülerle olan ilişkilerini koparmak için bizleri işbirliğine çağırıyordu. Oysa biz muhtar olarak görevlerimizin bilincindeyiz. Sanki görevimiz onlara bilgi taşımak. **"Bunları yapmazsanız kafanızı ezirim" diyor.** "O zaman MKP gelsin sizi kurtarsın. Ve eğer yakını dağda olan varsa gelsin desin benim falan kesim kırsalda mühürlerini Kaymakam'a teslim etsin".

Ben bu dönem muhtar oldum. Yasal bir engel olsaydı, zaten muhtar seçilmezdim. Bize diyor ki "aldığımız 115 milyon liranın karşılığını vereceksiniz. Yoksa

kursağınızda bırakırım". Bizler de kendi düşüncemize dayanarak, bir halk temsilcisi olarak halkın tüm sorunlarına yasal olarak zaten çözüm olmaya çalışıyoruz ve hiçbir zaman bu dayatmaları kabul etmeyeceğiz. Onurumuzla yaşarız. Onurlu bir ölümü tercih ederiz. Şu bilinmelidir ki bu baskılar sırf muhtarlara değil, tüm Dersim halkına yöneliktir. Bu böyle algılanmalı ve Dersim halkı onuruna sahip çıkmalı.

Üçüncü muhtar: Ben ismimi vermek istemiyorum. Kurmay Albay Namık Dursun 10 Kasım günü köy ve mahalle muhtarlarını toplayarak hakaret ve tehdit etti. Bize diyor ki "sizler birer devlet memurusunuz, devlet size maaş veriyor. Hem

maaş alıyorsunuz, köyünüze terörist geldiğinde bize haber vermiyorsunuz. Bize haber verin sizi deşifre etmeyiz. Size para yardımında bulunuruz. Aksi hareket ederseniz başınızı ezerim" diyor.

Bizi tehdit ederek üstüne vazife olmayan bazı konularda açıklamalarda bulunuyor. "TC kimlik numarası, ehliyet ruhsatı olmayanları içeri alıp günlerce bekleteceğim" diyor. TEDAŞ'ta da kaçaklar varmış, bu konuda da bizi suçlayacakmış. Çok sinirli bir şekilde konuştu. Elinizden mühürlerinizi alırım dedi. Muhtar arkadaşlarım da ben de bu hakaretleri hak etmezdim. Biz muhtarlar bu işin peşindeyiz. Ne gerekiyorsa yapacağız. Çünkü biz onurlu yaşamak istiyoruz.

Dersim'de son aylarda boyutlanarak devam eden hak ihlallerine ilişkin **Tunceli Barosu Genel Sekreteri Av. Özgür Ulaş Kaplan**'la yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-Demokrasi çığırkanlığının yapıldığı şu süreçte Dersim'de yaşanan hak ihlallerine ilişkin neler söyleyebilirsiniz?

Son süreçte ilimizde gerçekleşen hak ihlalleri yoğun bir şekilde gündeme gelmeye başladı. Bu süreç birkaç ay önce ormanların yakılmasıyla start aldı. Arkasından köy muhtarları bizzat askeri yetkililer tarafından tehdit edilmeye başlandı. Geçtiğimiz günlerde Hozat'ta 28 köy muhtarı bir toplantıya çağrılarak bizzat Alay Komutanı tarafından tehdit ve hakarete maruz kaldı. Yine Ovacık'ta bir köylü mayı-

Dersim'de hukuk geçmiyor!

na basarak bacağını kaybederken, Babaocağı köyünde iki köylüye askerler tarafından ateş açılmış biri yaralanmıştır. Benzeri hak ihlalleri son dönemde epey yoğunlaşmaya başladı. Bu gerçekten kaygı verici bir durum. Bu ve benzeri yöntemler ilimizde daha önce de uygulanmıştı. 94'lü yıllarda bu yöntemlere çokça başvuruldu. Bunların bu süreçte tekrar gündeme gelmesi kaygı verici bir durumken bir hukuk kurumu olarak Baro'yu da ilgilendiren bir durum. Bu nedenle de hukuki ne gerekiyorsa yapıyoruz/yapacağız. Muhtarların tehdit edilmesi olayıyla ilgili çeşitli görüşmelerimiz oldu. Hozat'a gittik Baro olarak. Oradaki muhtarlarla görüştük. Vali ile görüştük. Vali'nin kendisine olayı aktardık. Ardından suç ihbarında bulunduk Baro olarak.

-Alay Komutanı'nın böyle bir toplantı düzenleme hakkı var mı?

Söz konusu toplantı Kaymakam tarafından organize ediliyor. Toplantının düzenlenme amacı köylünün alt yapı sorununun tartışılması ve böyle duyuruluyor. Kaymakam tarafından muhtarlara davet yazısı gönderiliyor. Daha sonra toplantı esnasında Alay Komutanı bizzat toplantıyı yönetmeye başlıyor. Burada Alay Komutanı'nın bu tür toplantılar düzenleyerek muhtarları tehdit etmesi yasal değildir. Alay Komutanı'nın böyle bir yetkisi yok-

tur.

-Dersim'de basın açıklamalarına getirilen kısıtlamalara ilişkin neler söyleyebilirsiniz?

Bir genelge çıkarıldı. Genelgeler her şeyden önce yasalara aykırı olamaz. Basın açıklamalarına dair İçişleri Bakanlığı genelge göndermiş. Tunceli Valiliği çıkarılmış bu genelgeyi. Hiçbir ülke genelgelerle yürütülemez. Ama Türkiye'de birçok mesele Başbakanlık genelgesi, Valilik genelgeleri ile ele alınıyor. Bugün basın açıklamalarıyla ilgili mevcut yasalarda hiçbir şekilde bir kısıtlama ve yasaklama mevcut değildir. Basın açıklaması yapan insana bir kısıtlama getirilemez. 2911 sayılı yasada izinsiz toplantı ve gösterilere belli kısıtlamalar vardır. Ancak basın açıklamasında bu söz konusu olamaz. Bu nedenle söz konusu genelge yasal değildir. Bu genelgenin iptali için mahkemeye başvurmayı düşünüyoruz. Çünkü bu genelgede bir takım kısıtlamalar söz konusu. Örneğin deniliyor ki, bir tüzel kişilik tarafından yapılacak basın açıklamalarının yönetim ve demetim üyeliklerinin 5 katından fazla katılım sağlanamaz. Bu demektir ki, katılım bunu aşarsa emniyet güçleri müdahale eder. Oysa bir basın açıklamasını herkesin dinleme hakkı vardır. Bunu sınırlamak hukuka uygun değildir.

-Sizce tüm bu uygulamalarla amaç-

lanan nedir?

Bugün bu yaşananlar gösteriyor ki, bir şeyler sadece kağıt üzerinde değiştiriliyor. 2002'de OHAL'in resmi olarak kaldırılmasına rağmen bugün yaşananlar o süreci aratmıyor. Yöntemler aynı olunca 94'te amaçlanan neyse bugün de amaçlanan bundan bağımsız değil. Bu bölge bizzat devlet tarafından terör yuvası olarak görülüyordu. Potansiyel olarak bütün halk suçlu görülüyordu. Bu mantıkla da ayırım yapılmaksızın tüm halka yönelik hukuk dışı uygulamalar gündeme geldi. Örneğin köyler boşaltıldı. Ormanlar yakıldı, insanların evleri yakıldı, yurtlarından edildiler. Sürgüne gönderildiler. Bugünkü yöntem ve uygulamalara bakıldığında bu mantığın değişmediğini görmekteyiz. "Bu bölgede ben terörü bitireceğim, gerekirse halkı da her türlü hukuk dışı muameleye maruz bırakırım" mantığıdır.

-Hak ihlallerine ilişkin halka bir mesajınız var mı?

Son gelişmelerde muhtarlar örnek bir tavır sergilemiştir. Toplantıya katılan tüm muhtarlar toplantının hemen ardından 28 köy muhtarının imzasıyla bir tutanak tutmuşlar. Kamuoyunun gündemine getirmişlerdir. Bu konuda bir birlik sağlamışlardır. Baskı ve hak ihlallerine maruz kalan insanlarımız gecikmeksizin tepkilerini dile getirmelidirler. (Malatya)

Avukatlar ihlalleri kınadı

Tunceli Barosu avukatları 7 Aralık 2004'te saat 12:30'da Postane önünde cüppeleriyle son süreçte Dersim'de yoğunlaşan hak ihlallerini kınayan bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya Dersim halkı da katılım sağladı. Basın açıklamasını Baro Başkanı **Bülent Taş** okudu. Açıklamada; mayından insanların yaralanması, ormanların yakılması ve son olarak muhtarların tehdit edilmesinin hukuk dışı uygulamalar olduğuna ve Baro olarak bu yaşananlara duyarsız kalmayacağına vurgu yapıldı. Basın açıklamasından sonra kitle alkışlarla dağıldı. (Malatya)

"Dersim halkı yalnız değildir"

30 Kasım 2004 tarihinde Hozat ilçesindeki muhtarları toplayarak tehdit eden Albay Namık Dursun'un bölgede estirdiği terör Bursa Tunceli Derneği tarafından protesto edildi.

10 Aralık günü Bursa Adliyesi önünde toplanan dernek üyeleri, "Dersim halkı yalnız değildir", "Dersim'de devlet terörüne son", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları ve alkışlarla baskıları protesto etti. Dernek adına açıklamayı yapan Tunceli Derneği Başkanı **Baki Akkuş** "Yıllardır hak arayanlar, parasız eğitim isteyenler, işsizliğe yoksulluğa hayır diyenler hep terörist olarak anıldı. Tarihin sayfalarında nesiller boyunca süregelen kara günler, bizleri bugün dahi kaygılandırıyor. Halkın seçtiği muhtarlara yönelik baskıları buradan hep birlikte kınıyoruz" dedi. (Bursa)

Dersim'de devlet terörüne hayır!

Dersim'de süren baskılara ilgili 8 Aralık 2004 tarihinde saat 13:00'de Sultan Ahmet Adliyesi önünde **Munzur Çevre Dernekleri**, Hozat Kültür ve Kalkınma Derneği, **İstanbul Tunceliler Derneği** ve **Tunceli Dernekleri Federasyonu**'nun ortak düzenlediği basın açıklamasında "Tunceli'de insan hakları ihlallerine ve doğa tahribatına son" yazılı pankart açan yaklaşık 40 kişi adına açıklamayı yapan Hozat Kültür ve Kalkınma Derneği Başkanı **Ali Haydar Bakır**, devletin baskı ve izole etme tutumunun 10 Kasım 2004 tarihinde **İl Jandar-**

ma Alay Komutanı Albay Namık Dursun, Hozat'ta meydana topladığı ve yine 10 Kasım 2004 tarihinde Hozat ilçesi kaymakamlığının köylerine hizmet götürme birliği adı altında yapılan toplantıda "Elinizden mühürlerinizi alırım, zaten bu bölgede yaklaşık 30-40 tane sol örgüt faaliyet yürütmektedir. Terörist faaliyet gösteren muhtar varsa kafasını ezerim. Buradaki halkın % 80'i sol örgütlere yardım ediyor, terörist cenazelerine katılan araçlardan 19 milyar para cezası kesiyorum. Bu terörist eylemler bir daha olursa

Pülümür ve Elazığ yolunu trafiğe kapatırım. Aldığımız paranın hakkını verin. Haydi gelsin MKP sizi kurtarsın. Ben bunları vali adına yapıyorum" açıklamalarını hatırlattı.

Açıklamanın sonunda **Bakır**, Tunceli Valisinin de **Namık Dursun**'un tehditlerinin altına imzasını atarak yapılanlara ve yapılacak olanlara onay verdiğini belirtti. Açıklamada Dersim'de son süreçte artan saldırılar alkışlarla protesto edilirken dernek temsilcileri konuyla ilgili daha sonra suç duyurusunda bulunacaklarını ifade etti. (İstanbul)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.
ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR
♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT:6 NO: 9, TEL: (0362)435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT:1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

ZOR ZORLA ALTEDİLİR! DERSİM HALKI DİRENİYOR!

Dünyada ve Türkiye'de tasfiyenin yoğunlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Bu nedenle gerilla mücadelesinde ısrarlı olan, Halk Savaşı'nda sebat edenler egemen güçlerin korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Bundan kaynaklı yıllardır gerillanın ana kucağı olan Dersim'de halka yönelik baskı ve zulüm, her geçen gün boyutlanarak sürüyor. Özellikle son dört aydır gerilla mücadelesinin bölgedeki hareketlenmesiyle yakılmaya başlayan ormanların ardından yaşanan hak ihlalleri yediden yetmişe tüm Dersim halkını rahatsız ediyor.

*Okul içlerinde polis kol geziyor, öğrenciler dersten çıkarılarak sorgulanıyor, bunun adına ise "iyileştirme" deniliyor. Milli Eğitim ve Emniyet Müdürü'nün madde bağımlısı gençlere yönelik aldığı bu karara rağmen tuhaf olan yan ise sorgulanan öğrencilerin madde bağımlısı olmaması. Alınan öğrencilere çeşitli resimler gösterilerek öğrenciler ifade vermeye zorlanırken ailelerine ise çocuklarının "terör örgütleriyle ilişkisi" olduğu söyleniyor. Bahsi geçen "terör örgütleri" ise DKÖ ve çeşitli kurumlar...

*Geçtiğimiz hafta Dersim'de öğretmenlik yapan **Hasan Hayri Kılıç** ve Teknisyen

Aziz Avin; Emek ve Demokrasi Platformu'nun Erüh'ta düzenlediği mitinge katılmalarından kaynaklı açığa alındı. Nedeni ise Erüh'un PKK'nın ilk çıkış yeri olması.

*Yine geçtiğimiz haftalarda Dersim Merkez'e bağlı Çimenli köyünde yüzü maskeli bir grup PKK'den geldiklerini iddia ederek bir köylüyü tehdit etmiş ve zorla para toplamıştır. Köyün yakınlarında karakol olmasına rağmen kayıtsız kalmıştır. Bu durum gelenlerin kim olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

*Mazgirt ve Ovacık'tan sonra Hozat muhtarları bizzat **Alay Komutanı Namık Dursun** tarafından işbirliğine zorlanarak tehdit edilmiş ve hakaretlere maruz kalmıştır.

*Tüm bu yaşananlar karşısında halkın tepkisiz kalmayacağını bilen Valilik, halkın tepkisini ifade etmesini engellemek için de bir genelge yayınlamış ve basın açıklamalarına hukuk dışı kısıtlamalar getirmiştir.

Tüm bunlarla yapılmak istenen Dersim halkının boynuna kölelik zincirlerini taktak; Dersim'i insansızlaştırarak gerilla faaliyetini bitirmektir. Bugün bir taraftan demokrasi çığırkanlığı yapan faşist TC, diğer

taraftan insanlık dışı uygulamalarla gerçek yüzünü göstermektedir. Karadeniz'de Dersim'de şehit düşen gerillanın bedenlerindeki işkence izlerinde, **Mardin Kızıltepe**'de infaz edilen **Uğur Kaymaz**'ın sıkılan sıkıtığı 13 kurşunda gerçekler görülmektedir.

Sonuç yerine diyoruz ki;

Devletin bu taktiğini ve oyunlarını boşa çıkarmalıyız. Bu taktiğin ölüm, yıkım, cinayet ve esaret zinciri olduğunu unutmamalıyız. Unutmayalım ki öldürülen gerillalar bizden bir parçadır. Kendimize güvenmeliyiz. Başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Gelecek ellerimizdedir. Yeter ki gücümüzün farkına varalım.

"DÜN OHAL'Dİ ŞİMDİ BUHAL"

-İsmail Kaygulu (Hozat/Akpınar):
1938'den bu yana Dersim'e ayrı bir ülke nitelendirilmesi yapılıyor adeta. Pratikte de kendini göstermiştir ki yıllardan beri Dersim insansızlaştırılmaya çalışılıyor. Yargısız infazlar, gözaltında kayıplar vs. bunun kanıtı. Orman yangınlarıyla başlayan bir süreç var. Alay Komutanı'nın daha önceki tehditleri de bizim kulağımıza geldi. "Ben terörü bitirmek için adam öldürmekten bile çekinmem" diyormuş. Hozat'ta yapılan toplantıda bize karşı tavrı bundan kaçınmayacağımı bize gösterdi. Kaymakamlık tarafından köy sorunlarını tartışmak için çağırıldık. Ancak hakaret ve tehditlere maruz kaldık. Kaymakam mülki amiri olarak muhtarların sorumlusudur. Köylere hizmet tartışılmadı. Toplantı Alay Komutanı Namık Dursun'un toplantısı oldu. Sözüne "**dağda kızı, oğlu yakını olan varsa getirsin Kaymakam'a mühürlerini bıraksın. Duymuşsunuzdur. Mazgirt'te kızı dağda kendisi muhtar adamı dövdüm. Var mı öyle hem çocuğu dağda olacak, sen de devletin parasını alıp muhtarlık yap. Çocuğun teröristse sen de teröristsin. Size uyarım Ocak'a kadar süre tanıyorum. Hozat Bölge Komutanı'na bilgi vermezseniz başınızı ezirim. Ancak gelip bilgi verirseniz siz de ra-**

hat edersiniz. Bizde para çok, istediğiniz kadar veririz. Bilgi getirdiğinizden kimse haberdar olmaz, sizi hiçbir şekilde deşifre etmeyiz" diyor. Küfürler, yeminler ediyor. Bu ülkede sivil yönetim olmadığı bu pratiklerden ortaya çıkıyor. Madem öyle bunu açık açık ifade etsinler. Ülkeyi asker yönetiyor. Darbe oldu desinler. Biz bugüne kadar onurumuzla yaşadık. Bundan sonra da kimse onurumuzu elimizden alamaz. Onursuz bir şekilde yaşayacağıma onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim.

Devamı

Elazığ Derneği Dersim'de yaşananları kınadı

8 Aralık 2004 tarihinde Elazığ Tuncelililer Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği saat 13:00'te Hozat Garajı önünde bir basın açıklaması yaparak Dersim'deki hak ihlallerini ve muhtarlara yönelik baskıları kınadı. Basın açıklamasını okuyan Dernek Başkanı **Öner Bulut** "Tunceli 1978/2002 arası yıllarda sıkıyönetim ve OHAL hükümleriyle yönetildi. Zorla köyler boşaltıldı, yakıldı. Faili meçhul cinayetler yaşanırken gıda ambargoları kondu. Yıllarca o coğrafyada yatırım yerine süngü ve şiddet tercih edilmişti" diyerek 10 Kasım günü **Tunceli Jandarma Komutanı Kurmay Albay Namık Dursun**'un Hozat ilçesinde hukuk tanımaz tavrının bardağı taşırın son damla olduğuna değindi. Basın açıklamasına tehdit ve hakarete maruz kalan Hozat muhtarları da katılım sağladı. Açıklamanın ardından **Elazığ Tuncelililer Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği** adına **Öner Bulut, Namık Dursun**'un görevini kötüye kullandığına dair suç duyurusunda bulundu.

9 Aralık 2004 tarihinde saat 20:00-21:00 sıraları arasında Mazgirt'in Ataçınarı Köyü kırsalında faşist TC'nin kolluk güçleriyle çatışmaya giren HKO gerillalarından Ecevit Bulut ve Ebru Aslan şehit düştü. Mazgirt'e getirilen cenazeler aileleri

Dersim'de iki HKO gerillası şehit düştü

tarafından teşhis edildikten sonra otopsi yapılmak üzere Malatya Adli Tıp'a gönderildi. 10 Aralık gecesi otopsi bitirildikten sonra cenazeler aileleri tarafından alındı.

11 Aralık günü saat 12:30'da yoldaşları ve dostları tarafından Pülümür Cemevi'nden alınan **Ebru Aslan**'ın cenazesi "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" pankartı arkasında "**Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı**", "**Yaşasın Maoist Komünist Partisi**", "**Ebru yoldaş ölümsüzdür**", "**Ecevit yoldaş ölümsüzdür**" "**Mazgirt Şehitleri Ölümsüzdür**" vb. sloganlar eşliğinde defnedileceği mezarlığa getirildi. **DHP**, **Partizan**, **HÖC**'lülerin de katılım sağladığı cenaze tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ve konuşmanın ardından slogan ve alkışlar eşliğinde sonsuzluğa uğurlandı.

Cenazenin ardından Dersim Merkez'den katılan kitle araçlara binip yola çıktı. Dersim'e giren araçlar Özel Timler tarafından durdurularak kimlik kontrolüne tabi tutuldu.

Dersim'in **Pülümür** ilçesi doğumlu Ebru Aslan'ın Halk Kurtuluş Ordusu saflarına katılmadan önce gençlik faaliyetleri içerisinde yer aldığı, Van 100. Yıl Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı 2. sınıf öğrencisi olduğu öğrenildi.

Ecevit Bulut da ailesi tarafından alınarak 11 Aralık günü 08:30'da Çemişgezek Sinsor köyüne götürüldü.

Geniş bir kitlenin karşıladığı cenaze, işlemlerin yapılmasının ardından mezarlığa götürülmek istendi. Ancak mezarlığa giderken jandarmanın olay çıkarması nedeniyle bir ar-

bede yaşandı. Saldırıya taşlarla karşılık veren kitle jandarmanın geri çekilmesiyle slogan ve alkışlar eşliğinde Bulut'un cenazesini mezarlığa götürdü. Cenaze sloganlar eşliğinde defnedildi.

Elazığ'dan ve Hozat'tan cenazeye katılmak isteyen gruplar cenazenin erken defnedilmesi nedeniyle cenazeye katılmadı.

Tarihimizi yaratanlardan, yüreği ve sevdası büyük komutanın anısına

Havalar soğumuştur, herhalde kar yağacak. Dedesi İmam Gazi'ye duman çöktüğünde karın habercisi olduğunu söylerdi... Dedesinin doğada olan olaylar hakkında söylediklerinin hemen hemen hepsi gerçekleşirdi. Ama Aşkın dedesini hiç sevmezdi. Gerillalar evdeyken dedesi nerdeyse hazırol'da duruyor ama gerillalar gittikten sonra arkalarından kötü şeyler söylüyordu. Bu durum Aşkın'ın gözünden kaçmıyordu. Aşkın ise daha küçük yaşına karşın bu silahlı adamları sevmiştir. Hele adı Akın olan bir tanesi vardı ki, onu daha çok seviyordu.

Aşkın Duran abisiyle hayvanları otlatırken abisi ona:

- "Aşkın sana bir şey söyleyeceğim kimseye söylemeyeceksin tamam mı?" dedi. "Tamam abi söylemem" diye cevap verdi Aşkın. Ve Duran anlatmaya başladı.

- Bak kesinlikle kimseye söyleme. Önce malları yaylaya vuralım, ondan sonra seninle gerillaların yanına gideceğiz, onlara eklemek götüreceğiz, biraz da konuşacağız. Sonra geri malların yanına geliriz. Biri görürse kurtini aradık deriz emi?" "Tamam" dedi Aşkın.

Heyecanlanmıştı. Duran ve Aşkın birlikte yaylanın arkasındaki çamlığa doğru yürüdüler. Önce Duran sağı solu gözledi sonra on dakika şiflerin içinde yürüdükten sonra, Duran kuş gibi iki kez öttü ve karşıdan da bu sese benzer ses geldikten sonra hareket ettiler. İlk önce kalın bir çamın yanında duran uzun boylu gerillayı gördüler. Bu gerilla onları gülümseyerek karşıladı, ilerden gelen kadın gerilla "hoş geldiniz" dedikten sonra onları şiflerin daha sık olduğu yere doğru götürdü. Aşkın'ın heyecanı doruğa çıkmıştı ama hiçbir şey belli etmemeye özellikle dikkat ediyordu. Gerillalardan yaşlı olanı Duran'a etrafta olup bitenler hakkında sorular soruyordu. Duran da bunlara uygun yanıtlar veriyordu. Aşkın pür dikkat konuşulanları dinliyor ve etrafta olup bitenleri gözlemliyordu. Gerillalar hemen ateş yakıp, kara çaydanlığı sopaya geçirdiler ve ateşin üzerine tuttular. Genel sohbetten sonra Duran'la birlikte iki gerilla şiflerin içine doğru gitti. Onlar gittikten sonra Aşkın'ın en çok sevdiği gerilla olan Akın hemen Aşkın'ın yanına geldi. Tip olarak, tipik Kürt delikanlısına benzeyen, bundan dolayı herkesin Kürt sandığı ama Türk, Kürt ve Ermeni karışımı melez olan Akın adlı gerilla çocukları çok seviyordu. Hatta daha kücaktaki bebeleri bile sevmek istiyor ama çocuklar bir türlü Akın'ı sevmiyor, ağlayarak annelerinin yanına kaçıyorlardı. Akın yine de pes etmez, her defasında aynı girişimde bulunurdu. Onun için gerilla birliğinde çocuklardan sorumlu olan kişi Akın'dır. Akın Aşkın'ı köyden tanıyor, akıllı ve gerillaları seven bir çocuk olduğunu biliyordu. Aşkın'ın silahlara merakı olduğunu köyden bilen Akın bu fırsatı kaçırmak istemiyor, hemen Aşkın'a silahları söküp takmayı öğretmek istiyordu. Birlikte silah silen gerillanın yanına gittiler ve ona silahın parçalarını tanıttı, beraber silahı silmeye başladılar.

Gerillalar küçük bir çocuğun anlamaya çalıştığını düşündükleri için Akın'ın yaptığını anlamsız buluyor, hatta kimileri açıktan bu duruma gülüyordu. Akın ise tüm gülmeleri, bu konuda yapılan esprileri görmezden gelip bütün dikkatiyle Aşkın'a Kalaşnikof'u tanıttı. Çünkü Akın onun ve onun gibilerin yarımın komutanları olacağını biliyordu. Hatta Filistin'de İsrail tanklarına taş atan çocuk-

lar için söylenen "küçük generaller" sözü geldi Akın'ın aklına ve yoldaşların bunu niye kavramadıkları konusunda kısa bir kızgınlık yaşadı içinden, fakat hemen yaptığı işe döndü. Aşkın da tüm dikkatiyle gösterilenleri izliyordu. Zaten av tüfeğiyle ilk kez Duran abisi ateş ettirmişti. Ama içinden kenarda ayakları açılmış bir şekilde duran büyük silahı öğrenmek istiyordu, çünkü silahların en büyüğü oydu. Bu silah öğrenme işi bitmek üzere iken Duran ile giden iki gerilla da geldi ve:

- "Haydi Aşkın gidelim" dedi Duran.

Aşkın aslında hiç gitmek istemiyordu ama bir şey de diyemiyordu. Kalktı ve tekrar tokalaştıktan sonra geldikleri yoldan geri malların yanına gittiler.

Aşkın bu ziyaretten çok etkilenmişti artık bir sır biliyordu. Duran ağabeyi ona güveniyordu ve en önemlisi de artık gerillalar ona silah öğretmişlerdi.

Bu ziyaretten sonra gerillaları daha çok düşünmeye başladı, onlara karşı sevgisi daha da arttı. Gerilla artık hep kalbindeydi.

"AŞK OLSUN SANA ÇOCUK AŞK OLSUN!"

Matbaada makineler tüm hızı ile çalışıyordu. Aşkın birinci renk basımını bitirmiş, ikinci rengi basıyordu. Bir an evvel işi bitirip eve gitmek istiyordu. Son süreçte gelişen olaylara tepki vermek için bankamatik molotoflamaları yapmaları gerekiyordu. Aşkın molotofları hazırlayacak, bir başka yoldaşa devredecekti. Molotofları hazırlayıp saklamıştı, akşam üzeri yoldaşa devredecekti. Bugün heyecanlıydı, molotoflar için değildi heyecanı, bugün ilk bombalamasına gidecekti.

Beraber eyleme gideceği yoldaşı Aşkın'ı çok seviyordu. Tüm TMLGB Aşkın'ı seviyordu. Özellikle küçük yaşta mücadeleye katılması, verilen görevleri eksiksiz yapması Aşkın'ı TMLGB'nin sevgilisi haline getirmişti. Aşkın bu yoldaşı karşısında daha titizdi. Çünkü talimatları kesindi. Yapılacak denildiğinde yapılması gerektiğini, ilkelere hep bağlı kalınması gerektiğini hep bu yoldaştan öğrenmişti. Askeri yönünü geliştirmesi gerektiğini yine bu yoldaştan öğrenmişti. Bu yoldaş Aşkın'a hep askeri işleri veriyor, askeri konuları konuşuyordu. Bu durum ise Aşkın'ın bambaşka hoşuna gidiyordu. Bütün bunları düşünürken akşam olmuş işler bitmişti. Üzerini değiştirdi, işyerinden çıktı. Önce molotofları sakladığı yerden aldı. Sokaktan hızla ana caddeye çıktı, gelen ilk dolmuşa bindi ve randevu yerine gitti. Randevu yerine gelen olmamıştı. Yine erken gelen Aşkın'dı.

Aşkın tüm randevularına saatinden önce gidiyordu. Yoldaşları bekletmemek gerektiğini düşünüyordu. Dikkat ettiği en önemli nokta randevulara zamanında ve takip yemeden gelmek. Daha önceden tanıdığı yoldaş geldi randevuya. Ne var ne yok diye sordu gelen yoldaş. Tüm ağır başlılığı ile sorularına cevap verdi Aşkın. Gelen yoldaş, bugün gelecek yoldaşın randevusunu söyledi. Ayrıca bombalamayı yapacakları karakolun daha önce istihbaratını yapıp yapmadıklarını sordu. Aşkın da yaptıklarını, karakola arkadan yanaşacaklarını, arkadaki camın devamlı açık olduğunu söyledi. "Eğer o camdan içeriye bombayı atarsak iş tamamdır yoldaş" dedi. Gelen yoldaş da bugün görüşeceği yoldaşın bu konularda uzman olduğunu, karakolun camını ona göstermesini, sonra onu korumaya almasını, onun da bombayı atacağını söyledi. Bombalamayı yaptıktan sonra ise o alandan ayrılmalarını söyledi. Aşkın bunları duyduktan sonra daha da heyecanlanmıştı. Yoldaşı molotof poşetini aldı, yeni randevuyu ayarlayıp, el sıkışıp ayrıldılar.

Bugün akşam ikinci randevusunu merak ediyordu. Bir taraftan bombalama yapacakları onu merak ediyor, diğer taraftan ise eve geç kalma olasılığı vardı, bunu düşünüyordu. Randevu başka bir semtteydi. Oraya gitmek için zamanı vardı. Hem de bir randevudan başka bir randevuya giderken daha dikkatli olmak zorundaydı. Sokaklarda yarım saat kadar dolandı sonra caddeye çıkıp bir dolmuş binip randevunun olduğu semte gitti. Semt sakindi yine de ne olur ne olmaz diye bir yarım saat de orda dolandı. Saatine baktı tam beş dakika vardı randevu saatine. Yavaş yavaş otobüs durağına doğru yaklaştı. Beklemeye başladı. Köşeden elinde Milliyet gazetesi ve selpak olan birisi geliyordu. Aşkın anladı, bu gelen yoldaşıydı ama yine de işi garantiye almak için ona yaklaşıp kararlaştırılan soruyu sordu:

- "Taksim'e tren nerden gidiyor?" diye sordu. Gelen de "Zincirlikuyu'dan" cevabını verince Aşkın sevindi. Bir taraftan da gülüyordu, Taksim neresi Zincirli Kuyu neresi diye. Ama gelen yoldaş pek sevinmiş benzemiyordu. "Sanki başka birisi yok muydu da bu çocuğu yanıma verdiler?" der gibi bir hali vardı. Bu bakışmaların arasında ara sokaklara doğru yürürken merhabalaştılar. Gelen yoldaş (Duran) karakolun durumu hakkında sorular sordu. Aşkın karakolun nöbetçilerinin önde olduğunu, arka mahalleden karakolun arkasına kadar yanaşıldığını, arka camının hep açık olduğunu, camla duvar arasının on

beş yirmi metre olabileceğini tüm ağır başlılığı ile anlattı. Bu anlatış şeklini gören gelen yoldaşın kafasındaki ilk görüş yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Bu konuşmaların arasında saatin epey ilerlediğinin farkına varmışlardı. Bundan dolayı bugün yapmanın doğru olmayacağına karar verip ertesi güne karakola yakın bir yerde randevulaşıp ayrıldılar.

Güneş tüm parlaklığını ortaya koymuştu. Her taraf cıvılcıvıldı. Annesi hiç kaldırmaya kıyamadığı ama kaldırmak zorunda olduğu Aşkın'ı kahvaltıyı hazırladıktan sonra kaldırdı. Binlerce çalışan çocuk gibi, Aşkın da kalkarken oldukça zorlanmıştı, annesinin üçüncü gelişinde zor kalkmıştı. Gözlerini açtığına annesinin:

- "Ne olursun yavrum kalk, işe geç kalacaksın" diyen sesini duydu. Kalktı, doğru yüzünü yıkamaya gitti. Yüzünü yıkadıktan sonra sofraya oturdu. Annesi çayları doldurdu. Aşkın hızla kahvaltısını yapıp çıktı. Yolda bugün ne yapacağını düşündü. Akşama bombalamaya gidecekti. Bugün işten erken çıkmayı düşünüyordu usta başına köyden dedesinin geleceğini, onu almaya gideceği yalanını söyleyip erkenden çıkıp bir kez daha karakolun arkasını kontrol etmeyi düşünüyordu. Öyle de yaptı. Aşkın karakolun arkasını bir kez daha kontrol etti. Sonra oradan hızla uzaklaştı. Randevu yerine gitti, Duran da gelmişti. Son durumu konuştular; Aşkın son kontrolünü anlattı. Sonra akşam hava kararırken karakolun arkasındaki mahalleye girdiler. Mahalleye girerken Aşkın da Duran da tüm dikkatlerini toplamışlar etrafa bakıyorlardı, aynı zamanda ikisini de sıcak bir heyecan kaplamıştı. Duran cebinde olan el bombasını son kez cebinin içinde kontrol etti. Sonra karakolun arkasına girdiler. Aşkın gözü ile yeri gösterdi ve kendisi on beş yirmi metre arkada etrafı gözetlemeye başladı. Tam bu sırada Duran'ın cebinden bombayı çıkarması ile pimini çekip camdan içeri sokması bir oldu. Daha Duran Aşkın'ın yanına gelmişti ki büyük bir patlama oldu. Bir an ikisi de geriye bir baktılar sonra hızla koşmaya başladılar. Karakolun önünden birkaç el silah sesi duyar gibi oldular. Bu onların daha da hızlanmasına neden oldu. Ara sokaklardan rüzgar gibi geçip başka bir mahalleye daldılar. Oradan başka semte geçmek için bir dolmuş bindiler. Bombalamanın heyecanını daha ancak atabilmişlerdi üzerlerinden. Dolmuş binince rahatladılar. Dolmuşta paraları Duran verdi. Yan yana oturdular. Duran yavaşça Aşkın'ın omzuna vurdu. Aşkınla göz göze geldiler. Artık gözleri konuşuyordu. Bunları dolmuştaki kimse anlamıyordu. Bu dili ancak yoldaşlar anlayabilirdi. İkisinin de yüzünde verilen görevin başarı ile yapılmasının sevinci, mutluluğu vardı. Düşmana verdirilen kaybın halkımız üzerinde yaratacağı etki sanki gözlerinden okunuyordu. İlk karşılaştıkları anda bir birleriyle ilgili oluşan şüpheleri yok olmuştu. Duran eylem yerinde Aşkın'ın o soğukkanlılığını, ataklığını gördükten sonra daha önce nasıl görünüşe aldandığını düşündü. Böyle kararlı, atik yoldaşlarla daha çok bombalamalar yapabileceklerini düşünüyordu. Aşkın da ilk bombalamanın heyecanını ve mutluluğunu yaşıyordu. Akşama kadarki tüm yorgunluğunu unutmuştu. Şimdi rahat bir şekilde uyuyacak, yarın işten sonra gidip yoldaşa raporunu verecekti. O zaman bu yoldaşla daha sonra Karadeniz'de

gerillada karşılaşacağını bilemezdi. Daha sonra Duran Dersim'e giden birlikte yer aldı. Ve 25 Nisan'da Mercan Vadisi'nde düşmanla girilen çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen yoldaşların içinde o da vardı. Bu şehit haberini duyunca, bu anılarıyla birlikte tüm canlı ve güler yüzüyle gözünün önüne geldi Duran kod adlı Zeynel Erdoğan Aşkın'ın...

YAŞANAN ÇELİŞKİLERİ AŞMANIN ADIDIR AŞKIN....

Artık Aşkın TMLGB'nin bir militanıydı. Ara sıra gerillada bulunan amcasından mektuplar geliyordu. Bu mektupları okudukça daha çok gerillaya katılmak istiyordu. Çünkü mektuplar coşku doluydu. Partinin Tokat'ta neler yaptığından bahsediyordu. Bu mektuplar, daha önce fazlaca tanımadığı amcasını tanımasını, gerilla olmasından dolayı sevmesini de sağladı. Aslında sevdiği hayran olduğu devrimci değerlerdir ama Aşkın daha bunları ayrıracak yaşta değildi. Köylerinde bir sürü devrimci olmasına karşın bunların bazıları TC'de askere gitmişti. Bir kısmı ise askerlik yaşa geldiğinde TC'ye askerlik yerine TİKKO'ya katılmıştır. Bunlardan birisi de amcasıdır. Bundan dolayı gerilla olmak bir erdemdir Daduhta'da.

Bir gün dedesinden telefon gelmiş. Babası annesine "kardeşinin yakalandığını, onun için de acele Almus'a gitmesi gerektiğini söylemiş" gitmiş. Akşam eve gelen Aşkın da durumu öğrendi. Aşkın'ın kafası "niye yakalanmış, gerilla yakalanır mı, kimin ihmali var, kim ihbar etti? Kesin ihbarcısını vurmam lazım" gibi düşüncelerle meşguldü. İki gün sonra Aşkın eve geldiğinde babasının da eve geldiğini gördü. Babasına:

- "Ne var ne yok" diye sordu. Babası "hiç iyilik" dedi.

- "Baba amcamı kim yakalatmış?"

Evide bir suskunluk vardı. Babası yanıt vermemişti oysa herkes onun yanıtını bekliyordu. Babası önce boğazını temizledi, şöyle oturduğu yerden doğruldu ve konuşmaya başladı:

- "Kimse yakalatmamış" dedi ve sustu. Bu durum karşısında herkesi daha bir heyecan kapladı ve dayanamayan annesi:

- "Ee nasıl olmuş o zaman, yalan mıymış?" dedi. Bunun üzerine babası konuşmaya başladı:

- "Selahattin kaçmış, babamla Deli Bekir de teslim etmiş. Şimdi Tokat'ta jandarma alanında" dedi

- Gerilla olan birisi bırakırsa onu aşağı göndermiyorlar mıymış?

- "Bilmiyorum."

Ortalık sus pus olmuştu. Kimseden ses çıkmıyordu. Daha önceden biliyorlardı ki gerillaya katılmak nasıl gönüllü ise ayrılmak isteyen de gönderiyorlardı hatta köylerinden birisini göndermişlerdi. Bu işte bir karışıklık vardı diye düşünüyordu herkes. Herkesin kafasında binbir düşünce vardı. Annesi:

- "İşkence yapıyorlar mıymış?" diye sordu.

- "Babamla görüştürmüşler, çok işkence yapıyorlarmış, ayrıca hep operasyonlara çıkarıyorlarmış. Daha dün onların katıldığı bir operasyonda bir gerillayı vurmuşlar. Selahattin gerillaların yerlerini bildiği için yer gösteriyormuş. İtirafçı olmuş" dedi. Bunları söylerken itirafçılığı sevmediği yüzüne yansımıştı.

Babasının bu sözleri üzerine Aşkın'ın kafası tamamen karışmıştı. Neden gerilladan

kaçılır? Neden en sevdiğin, daha düne kadar aynı lokmayı paylaştığın kişiler ihbar edilir, onların peşine düşülür? Bütün bu soruların içinde boğuldu kaldı Aşkın. Bir hafta kendine gelemedi. Bu kafa karışıklığı ile her zamanki periyodik randevusuna gitti. Aynı yoldaş gelmişti randevuya. Bu yoldaşın gelmesine sevinmişti Aşkın. Ne de olsa kafasında sorular vardı, eğer ki kızmazsa bu yoldaşa sorabilirdi. Gelen yoldaş Aşkınla merhabalaşıp hal hatır sordu. Aşkın'ın ruh hali de gözünden kaçmamıştı. "Nasıl etsem de Aşkın'a konuyu açıp kafasındaki soruları açtırsam?" diye düşünüyordu. Bu düşünceler içinde yürürken bir parkın yanından geçtiklerinin farkına vardılar ve doğal bir şekilde önce Aşkın parka doğru girdi ve hemen yanından da diğer yoldaş. Ve uygun bir köşeye oturdular. Yoldaş Aşkın'la konuşmaya hazırlandı. Soruna doğrudan girmeyi uygun buldu:

- "Bak ufaklık yaşamda iyi ile kötü hep yan yanadır. Biz istemesek de yaşamda her şey karşıtıyla birlikte vardır. Nasıl ki kahramanlık varsa ihanet de vardır, tersinden ihanetin olduğu yerde kahramanlık da vardır" diye söze devam ederken, son cümleden konunun nereye geleceğini az çok Aşkın da anlamaya başlamış ve daha bir pür dikkat kesilmişti..

- "Seninle açık konuşacağım ufaklık. Bak hepimiz mücadeleye katılırken birlerinden etkilenmiş olabiliriz. Örneğin ben mücadeleye katılırken o zaman mücadelenin içinde olan bir akrabamdan etkilenmişim. Sonra o mücadeleyi bıraktı ama ben bundan ekilensem bile hiçbir zaman mücadeleyi bırakmayı düşünmedim. Yani herkes mücadeleye katılırken birisinden etkilenir ama politikleştirilince, mücadelenin gerekliliğini bilimsel temellere oturtukça mücadeleye bağlılığı da güçlenir. Önce pamuk ipliği ile bağlı iken daha sonra mücadeleye katılımını ne kadar bilimsel temellere oturtursa ipliğin kalınlığı o kadar artar. Bak bunları sana niye anlatıyorum? Gerillada olan amcan gerilladan kaçmış, yani ihanet etmiş. Biliyorum amcanı çok seviyorsun ama her şey dönüşüm halindedir, daha önce faşist saflarda olan birisi saflarımıza katılacağı gibi bizim saflarımızda olan birisi de düşman saflarına katılabilir. Elbette her şey bir günde olmaz, içinde var olan olumsuz yön uygun koşullarda hakim hale gelir. Bak en sevdiği yoldaşların şehit düştü. Başta Duran Salman. Bunlar seni etkiler. Ne de olsa amcan. Sen Partimizin ve halkımızın cephesinden bakmalısın, onların çıkarları doğrultusunda olay ve olgulara yaklaşmalısın. Halkımız itirafçıları sevmez. Bak amcan halkımıza ne kadar zarar verdi. Bir sürü köylünün işkenceye alınmasına sebep oldu. Bir dizi emekle oluşturulan parti değerlerini düşmana verdi. Yine Partimizin en önemli değerleri olan gerillaların peşine düştü. Bu konuda ne düşünüyorsun ufaklık?" dedi ve gözleriyle etrafı kontrol ederken Aşkın'ın konuşmasını bekledi.

Bütün bunlar Aşkın'a doğru gibi geliyordu ama kafasında gerilla hakkında söylenenlerin doğru mu yoksa yanlış mı olduğu sorusu hala netlik kazanmamıştı.

-Yoldaş, ben de duydum amcamın kaçtığını. Zaten ben de sormak istiyordum. Senin anlatman iyi oldu ama...

-Aması ne ufaklık?

-Yoldaş bak babamdan öğrendiğim kadarıyla olayın başka bir tarafı daha varmış.

-Neymiş başka tarafı?

-Yoldaş, yanlış anlama hani Marksistler

gerçekçi olmalı diye siz söylemişsiniz. Onun için ben de öğrenmek istiyorum. Gerilla hakkında söylenenler doğru mu?

-Ne söyleniyor?

-Gerillada herkese baskı yapıyorlarmış, kimseyi konuşurmuyorlarmış, gerillaları dövüyorlarmış.

-Bak ufaklık, bunlar doğru değil, doğru olmadığı gibi aynı zamanda düşmanın birer uydurması, Partimizi ve ordumuzu karalamaya dönük çalışmanın bir ürünü. Amcanın söyledikleri tamamen kendi yaptığını haklı çıkarmak için söylenen sözlerdir ayrıca hiçbir gerekçe düşmana sığınmayı haklı kılmaz.

- "Tamam yoldaş, ben de öyle düşünüyorum. Açık konuşacak olursam etkilenmedim diyemem ama beni mücadeleden soğutacak bir etki değil. Senin söylediklerinle kafam daha da açıldı." Sonra başka pratik sorunları konuşular, tekrar buluşmak üzere tarih ve yer kararlaştırıp ayrıldılar.

Görüşmeden ayrıldıktan sonra Aşkın'ın kafası daha farklı düşüncelerle meşguldü. Yoldaşların dedikleri doğrudur ama ya diğeri doğrusu sorusu hala kafasından tam anlamıyla silinmemişti.

Belirli bir dönem kafası hep bu soruyla meşgul olmuştu. Bu durum sonbahara kadar devam etti. Bir sonbahar gününün soğukluğu ile uyanmıştı Aşkın. Hava çok soğuktu, bu soğukta işe gitmek daha bir zor gelmişti kendisine. Üzerinde bir mahmurluk vardı, iş yapmak istemiyordu. Bu düşünceler içinde annesinin de zorlaması ile kalktı, her zaman ki gibi elini yüzünü yıkadı ve kahvaltı sofrasına oturdu. Annesi her zamanki gibi sabah haberlerini kaçırılmamak için televizyonu açmış sabah haberlerini dinliyordu. Aşkın da kahvaltısını hızla yaparken kulağı aynı zamanda haberlerdeydi. Pek haberleri sevmezdi ama yoldaşlar her şeyden haberiniz olacak diyordu, onun için istemeye istemeye haberleri dinliyordu. Haberler bitmek üzereyken spiker:

- "Tokat'ın Almus ilçesi Görümlü Köyü Kozlu Mezrası kırsalında teröristlerle girilen çatışmada dört terörist ölü ele geçirildi...." haberini geçince annesi ile Aşkın dikkat kesildi, sonra göz göze geldiler. Annesi:

- "Bizimkiler mi?" diye ağzından kaçırıldı. Aşkın da

- "Sanmam" dedi. Ama içine de bir kurt düştü ya bizimkilerse, ya Bahattin abisi ise, ya diğer tanıdığı yoldaşlar ise. Ondan öte yoldaşlar olması veya faşizme karşı savaşı bu insanların katledilmesi kötü bir şeydi. Hemen aklına "amcasının yer göstermesi sonucu bu devrimciler şehit düşmüşse" diye bir soru geldi. Ama bu sorudan kendisi bile korktu ve hızla bu düşünceden uzaklaştı. Bu haber üstüne kahvaltının da bir anlamı kalmamıştı. "Anne ben işe gidiyorum" dedi ve evden çıktı. Evden çıkarken bu kötü habereydi kafası. En çok da Bahattin abisini düşünüyordu. Bahattin tüm çocukları sevdiği gibi Aşkın'ı da çok seviyordu. Sessizliği ve her işi yapması ile Aşkın'ın dikkatini çekmişti. Hatta birgün evlerine gittiğinde Bahattin'i bulaşıkları yıkarken görmüş hayret etmişti. Bahattin hayvan olatmaya gittiğinde bazen Aşkın'ı da yanına veriyorlardı. Aşkınla büyük bir adam gibi konuşuyor, ellerini yüzlerini yıkıyordu. Bunları Aşkın hiç unutmamıştı. Şimdi bir an o günlere gitti. "Ne güzeldi Kayaboynu'nda çelik oynamak" diye geçirdi içinden. Tüm bu düşünceler içinde iş yerine nasıl vardığını anlayamadı bile.

O gün çok çalıştılar, renkli baskı yapıyor-

lardı. Bu iş çok uğraş gerektiren bir işti. Tüm renkler tek tek basılıyordu. Paydos saatine az vardı. Usta:

- "Elinizdeki baskıları bitirin, tamam" dedi.

Aşkın son baskıyı da yaptıktan sonra üzerini değiştirdi ve iyi akşamlar deyip ayrıldı. Bugün eniştesigile uğraması gerekiyordu. Eniştesigilin oturduğu semte gitmek için dolmuşa bindi. Fazla uzun sürmemişti oraya varması. Kapıyı çaldı, hemen açtılar. Ama herkesin yüzünden kötü bir şey olduğu anlaşılıyordu. Oturdu, sonra:

- "Ne var" diye sordu. Eniştesi zaten Bahattin'in abisiydi, o cevap verdi; "Bahattin'i vurmuşlar. Arkadaşlarından birisi gelecekleri köyü söylemiş, devlet de oraya pusu kurmuş. Bahattin pusudan kurtulmuş ama geri arkadaşlarını almak için çemberin içine girmiş bir daha da çıkamamış. Amcan gibi adı birisi vermiş olabilir. Amcan değilmiş veren ama...."

Bir anda Aşkın şok olmuştu. Bu güzel insanın ölmesini kabullenmek istemiyordu, hatta ölmediğini düşünmek istiyordu. Bir taraftan amcası geldi gözünün önüne, diğer taraftan Bahattin. Bir taraftan çatışmadan kendisi kurtulmasına karşın yoldaşlarını çatışmadan çıkarmak için tekrar çatışma alanına giren Bahattin, diğer tarafta elektiriğe ve sopyaya dayanamayıp yoldaşlarını ele veren kişi. Bir tarafta çürüyen yok olan, diğer tarafta büyüyen ve gelişen. Bir tarafta direniş bir tarafta ihanet. Hangisini güçlendireceğiz; "Çürüyen mi gelişeni mi? İhaneti mi? Direniş mi?" diye düşündü Aşkın.

Evide üzüntü ve hüüzün bir aradaydı. Ak-rabalardan herkes karışık duygular içindeydi. Herkes akrabalık bağlarına göre doğruyu belirlemeye çalışıyordu. Ama en yakınları bile itirafçılığı kabul etmiyordu.

Bu durumu düşündü Aşkın. Görüşmeye gelen yoldaşının sözleri aklına geldi. "Biz halkın ve Partinin çıkarlarını düşünmeliyiz" demişti. Zaten iki aydır kafası hep bu karışıklıkla meşguldü. Hep bir ikilemede kalmıştı. "Dağa mı gitmeliydi yoksa biraz daha şehirde mi faaliyet yürütmeliydi" ikilemi hep bu olmuştu. Bu kadar çalışmalarına karşın neden hala doğru düzgün bir evlerinin bile olmadığını düşündü. Patronun küfürlerini düşündü, amcasının adiliğini, Bahattin'in kahramanlığını, yoldaşları için canını seve seve verişini düşündü. Her ne kadar tüm ölüm haberi ağır olsa da bu ölüm Aşkın'a çok ağır gelmişti. Bu ağırlığın da etkisiyle orada kendi kendine bir karar aldı:

- "Ben dağa gidip şehit düşen abimin, yoldaşlarımın yerini doldurmalıyım. İhaneti değil mücadeleyi büyütmeliyim. Bunu için mücadeleye daha fazla katkı sunmalıyım. Partinin programını biliyorum zaten. Gidince önce komutan olmalı yoldaşların hesaplarını sormalıyım, sonra ise Parti Üyesi olmalıyım" kararına vardı. Elbette bu kararından evdekilerin haberi yoktu. Ama kararı kesindi, görüşmeye gelen yoldaşa istemini hemen bildirecekti. İhanet karşısında mücadeleyi büyüterek yanıt olmalıyız diye düşünüyordu. Bu kararını daha sonra randevuda yoldaşına söylemişti. Yoldaş da biraz daha düşünmesi ve duygusal karar vermemesi gerektiğini söyledi. Aşkın ise çok düşündüğünü, kararının kesin olduğunu söyledi. Ama Aşkın'ı daha fazla düşünmesi konusunda ikna edemedi. Kararı kesindi gerillaya gidecekti.

Aşkın artık tüm işleri daha dikkatli yapıyordu. Ne de olsa kış gelmişti, bahara kadar

gerillaya gidemezdi. “O zaman burada yapılacakların en iyisini yapmalıyım” diye düşünüyordu. Bundan sonra TMLGB’ye dönük bir operasyon oldu. Operasyonda bir çözüme sonrası Aşkın da alındı. Polisler “çocuk MK üyesi” diye dalga geçiyorlardı. Fazla bir şey yapmamış olacağını düşündükleri için, ayrıca bir çocuktan dolayı gündeme gelmek istemedikleri için Aşkın’ı bıraktılar. Fakat sonraki ifadelerden bu “çocuğun” neler yaptıklarını öğrendiklerinde hızla ellerinden kazdıklarını aramaya çıktılar. İlk önce Aşkın’ın evine gittiler. Eve geldiklerinde Aşkın uyuyordu. Polisler içeri girince kafasını yorganın altından kaldırıp baktı. Polis:

- “Aşkın nerde çocuklar?” diye sordu. Aşkın hemen durumu anladi. Demek ki tanımıyorlar, büyük birisi sanıyorlar. O zaman yalan söylemesi gerektiğini düşündü ve hemen işe gitti dedi. Polisler hızla evden işyerine gitmek üzere çıktığında Aşkın da yataktan çıkıp giyindi ve hızla evden uzaklaştı. Hemen yoldaşların yanına gitti. Yoldaşlar Aşkın’a bir kimlik yaptılar ve şehir faaliyetinden çıkardılar. Bir taraftan Aşkın da bu duruma sevinmiyor değildi, çünkü gerillaya gitmesinin yolunun açıldığını düşünüyordu artık.

O operasyondan sonra yukarıyı beklemeğe başlamıştı. Kaldığı evde kitapları okuyor, ev işlerine yardım ediyordu.

Aşkın mücadele yaşamında yaşamış olduğu bu ilk önemli çelişkiyi böyle aşmıştı. Bir yoldaşın şehit düşme haberi sarsıntı etkisi yaratmıştı. Ve ondan sonra bu kapsamda bir çelişki yaşamadı.

İHANETE KARŞI, DİRENİŞTE ISRAR....

Bahar bu sene erken geldi Karedeniz’e. Kış ehvan geçti. Bir bütün kışı dışarıda geçirmesine karşın gerilla o kadar zorlanmadı. Tüm grupların barınakları çeşitli nedenlerden dolayı açığa çıktı ve ondan sonra gruplar birleşti. Gerilla hareketli bir şekilde geçirdi kışı. Kış boyu kayıp vermemelerine karşın erken gelen baharda hücre pusuları sonucu dokuz yoldaş kayıp etmeleri gerillada oldukça büyük bir moral bozukluğu ve üzüntü yarattı. Sanki bu üzüntüyü doğa da paylaşıyor gibiydi. Yeşile bürünmüşken tekrar yapraklarını döktü, kahverengi bir renge büründü. Erken açan mor menekşeler bile boyunlarını büküp soldu. Bölgede yıllardır böylesi bir durum görülmemişti. Şimdi ne olacaktı? Yaprakların yanması üzerine düşman da operasyonlarını hızlandırmıştı. Çünkü gerillada yığınlık yaratmayı hedefliyordu.

Tüm gerilla aynı zamanda bunu tartışıyordu. Tecrübeli olanlar hiç böyle bir şey olmadığını söylüyordu. Ondan dolayı gerillanın bu konuda tecrübesi de yoktu. Biyolog olan gerillanın söylediğine göre tekrar yaprak açmaları gerekiyordu. Yaşamlarını devam ettirmeleri için, yaprakların açılmasına ihtiyacı vardı ama beslenebilmeleri için de bazı dallarını atmaları gerekiyordu. Yani daha gürlü bir sürgün vermeleri için bazı dallardan vazgeçmesi, bazı bölümlerini yok etmesi, oralara harcayacağı enerji ve besini ana gövdeye vererek ana gövdeyi yaşatması gerekiyordu. Doğada böyleydi de toplum yaşamında böyle değil miydi? Evet toplum yaşamında da böyleydi. Bütünün yaşatılması için bazen parça feda edilir, bazen parçalardaki bazı bölümler esas olan bölüme aktarılır. Partide de bu sene böyle olmuştu. Gerilla daha büyük bir açılıma hazırlanırken yani Dersim’e

tekrar çıkmaya hazırlanırken büyük kayıplar almıştı. Dersim’in Siyasi Komiseri olarak düşünülen Seyit Külekçi yoldaş Arhoğ’da hain bir pusuda şehit düşmüş, yine Dersim’e savaşçı olarak gitmeyi çok isteyen yoldaşlardan olan Doğan Altun, Özgür Güler bahardaki hücre pusularında şehit düşmüşlerdi. Kısa bir sürede alınan dokuz tane kayıp Partinin süreci açısından hiç de azımsanmayacak bir kayıptı. Ayrıca yaralılar vardı. Bunların en önemlisi Dersim birliğinin komutanı olarak düşünülen Fethi’nin (Yusuf Ayata) yaralı olması idi. Partinin ilgili organları toplantılar yapıyor, durumu değerlendirip yeni açılımlar getirmeye, varolan çatışmalardan sağlıklı sonuçlar çıkarmaya çalışıyordu. Karadeniz Birliği kışın kayıp vermemenin sevincini yaşamamıştı. Ama şimdi çok hızlı bir şekilde yapılan değerlendirmelerle yaraların sarılıp yeni atılımlara hazırlanıldığı gerillanın da gözünden kaçmıyordu. Gerilla yeni atılımlara hazırlanıyordu.

Askeri açıdan uygun stratejik bir noktaya karargah kurulmuştu. Belirli bir dönem hem eğitim hem de çeşitli değerlendirme toplantıları yapılırken gerillaya yeni yoldaşların alınması eğitilmesi amaçlanıyordu. Randevu birliği hazırlanıp her zamanki coşkusu ile karargahın ayrıldı. Randevuya gidilen yerde hem köylere girilip ihtiyaçlar alınacak hem de yeni yoldaşlar alınacaktı. Gerilla baharda aldığı kayıplarla daha bir duyarlı olmuştu. Uzun bir yolculuktan sonra ertesi gün randevu yerine yakın bir noktaya vardı gerilla birliği. Akşamleyin randevu yerine yanaşıldı. Randevu yerine önce iki gerilla sessizce alt taraftan yanaştı, diğer gerillaları komutan uygun yerlere konumlandırdı. Önce ses dinlendi. Her hangi bir ses yoktu. Sonra öncü saatine baktı. Çünkü komutan ona ıslık çalması gereken saati söylemişti. Öncü iki yoldaş, grubun tam ters istikametinde ıslık çalacaktı eğer ki olumsuz bir durum olursa düşman o tarafa yönelecek ana grup risksiz çıkış yapacaktı. Kararlaşırılan saatte öncü iki defa kesik kesik ıslık çaldı. Karşı taraftan yanıt biraz gecikerek geldi. Öncü:

- “Siz kimsiniz?” diye bağırdı. Karşı taraf:

- “Biziz” diye yanıt verdi. Öncü:

- “O zaman bu tarafa gelin” diye gelenleri yanına çağırdı. Bu da bir güvenlik tedbiri idi. Herhangi bir olumsuzluk olursa mevzilenmiş olarak karşılamak içindi. Gelenler öncüye doğru yürümeye başladılar. En az dört beş kişi oldukları anlaşılıyordu. Sonra öncünün olduğu taraftan gülme ve yüksek sesle konuşma sesleri gelince diğer grupta bir rahatlama oldu, gelenler yoldaşlardı. Öncü gelenleri alıp diğer grubun yanına geldi. Tüm grup önce gelen kuryeye takılıyordu. “Nasıl-sın, aşağıda ne var, ne yok?” gibi sorularla.

Gelen malzemeler komutanın talimatı ile çantalara yerleştirilmeye başlandı. Aynı zamanda komutan kuryeyi kenara çekip konuşmaya başladı. Sonra:

- “Haydi yoldaşlar konaklama yerine gidiyoruz” dedi.

Gerillalardan birkaç kişi birden:

- “Yoldaş, gelenlere ad takmayacak mı-yız?” dedi.

- “Sabah ateş başında takacağız” diye yanıtladı komutan.

Daha sonra komutanın talimatına göre gelenler birilerine zimmetlendi ve yürüyüş koluna geçildi. İki saatlik bir yürüyüşten sonra konaklama yerine varıldı. Komutanın kimin kiminle yatacağını söylemesinin ardından, nöbetçi yerleştirilip yatıldı.

Sabah hava aydınlanınca nöbetçi gerilla birliğini kaldırdı. Yeni gelenler üşüyordu. Bu durumu gören gerillalar yeni gelenlere takılıyordu. Nöbetçi komutanı gece nöbetlerdeki durumları aldı. Diğer taraftan ateş yakma hazırlıkları başlamıştı. Her zamanki gibi ateşi Hüseyin yakıyordu. Havanın aydınlanması ile birlikte gerillalar gelenlere daha yakından bakma fırsatı buldu. Çaylar içilirken Hatice:

- “Yoldaş, ne zaman yoldaşların kod adlarını takacağız?” diye sordu.

- Tamam yoldaş. Herkes burada mı?

- “Nöbetçi haricinde herkes burada” dedi Munzur.

- Tamam o zaman, önce yoldaşlara sorulmuş hangi adı almak istiyorlar.

Bilindiği gibi genelde kod adlar şehit düşen yoldaşları yaşatmanın da bir adımı olarak şehit düşen yoldaşların adı veya şehit düşen devrimcilerin adları oluyordu. Önce yeni gelen yoldaş soruluyor sonra ise gerilla birliği karar veriyordu. Sonra önce yeni gelen kadın yoldaşa soruldu

-Yoldaş adının ne olmasını istersin?

-Benim için fark etmez yoldaş, siz ne uygun bulursanız. “Ne olsun yoldaşlar?” diye sordu komutan. “Dilek olsun” dedi yeni gelen yoldaşlardan birisi. “Münire olsun” dedi Hüseyin. Sonra komutan herkese sordu ve herkes bunu uygun bulduğu için yoldaşın adı Münire oldu. Yeni gelen diğer yoldaş:

- “Benim adım Özgür olsun istiyorum” dedi. Onu da gerilla birliği uygun buldu.

Diğer en küçük yoldaşa sıra gelmişti. Çok ciddi durmaya çalışıyordu ama bunun biraz zorlama bir ciddiyet olduğu hemen anlaşılıyordu. Bu ciddiyeti bozmamak için kimse şaka da yapmak istemiyordu. Ne de olsa yeni bir yoldaş, bozulabilirdi. Bu yoldaş önce:

- “Bahattin olsun yoldaş benim adım” dedi. Sonra gerilla birliğinden birisi “bu isim var” dedi. Sonra, “Duran olsun” dedi, yine gerilla birliğinden birisi “var” dedi. Elbette tecrübeli gerillalar durumu anlamıştı. Bu gelen yoldaş Daduhtalı idi. Çünkü o köyde şehit düşmüş iki yoldaşımızın isimlerini yaşatmak için ve o isimlere layık olmak için bu adları almak istiyordu.

- “Doğan olsun yoldaş” dedi Hatice. Gerilla hep bir ağızdan:

- “Tamam olsun” dedi. Ve yeni gelen yoldaştan en genç olanına Doğan adı verildi. Siyasi komiser Arhoğ köyünde hain bir pusuda şehit düşen yoldaşın kararlılığını anlattı. Son olarak:

- “Sen de öyle olmalısın, bu isme layık ol yoldaş.”

Gelenlerle, siyasi komiserlik görevini de yapan komutan tek tek konuştu. Gelenlerin hepsi Tokatlı idi. Yaşı henüz on beşe bile girmemiş, girmek üzereydi. Komiser önce:

- “Sen hiç amcandan, o hainden etkilenmedin mi?” diye sordu Doğan’a.

-Yoldaş, etkilenmedim diyemem ama kendimi tez topladım. Ve Bahattin yoldaşların şehit düşmesi beni çok etkiledi. Ben ihaneti değil direnişi yükselteceğim, bu konuda kararlıyım. Aslında en çok Bahattin yoldaşın adını almak istiyordum ama olsun.

Siyasi Komiserin yanında daha az konuşmaya çalışıyordu. Ve onu hep gözaltından süzüyordu. Siyasi Komiser illegalite konusunda açıklamalar yapmaya başlayınca

- “Yoldaş ben bunları biliyorum” dedi.

Daha önce gençlik örgütünde illegalite üzerine gerekli olanları söylemişlerdi. Siyasi Komiser’den başka kimseye fazla bir şey

söyleme diye özellikle uyarılmışlar. Aşkın bunlara uygun davranıyordu. Yaşı daha on beşi doldurmamıştı. Ama “on beş yaşındayım” dedi. Siyasi Komiser de:

- “Yoldaş bu durumda seni gerillaya alamayız, uluslararası savaş anlaşmasını ihlal etmiş oluruz” diye takıldı.

Ama bunun bir şaka olduğunu anlamayan Doğan:

- “Ama yoldaş ben aranır durumdayım, düşman beni arıyor, çözülenler olmuş beni vermişler. Daha geri gidemem” diye duruma açıklama getirmeye çalışıyordu. Şakayı devam ettiren Siyasi Komiser:

- “Tamam yoldaş, Partiden gelen denetimlerde seni gizleriz” dedi. Önce kuşku kuşku bakan Doğan:

- “Yoldaş ama Parti’den bir şeyler gizlemek doğru mu?” diye sordu.

- Yoldaş biz şaka yapıyoruz, elbette Parti’den bir şey gizlenmez. Biliyorsun emperyalistlerin kendileri bile sınıf karakterlerinden kaynaklı kendi koydukları kuralları uymuyor. Hergün çocukların ölümüne sebep olan şeyin kendisinin zaten kapitalist sistem olduğunu biliyoruz. Çocukların sömürden, ölümlerden kurtulmasının tek yolunun ülkemiz özgülünde Demokratik Halk Devrimi olduğunu biliyoruz. Onun için onların yasaları bizim için geçerli değil. O yasaları koyanlar çocuk emeği sömürsü yapıyor, işyerlerinde binlerce çocuğu katlediyor, yine binlerce çocuk açlıktan, ilaçsızlıktan ölüyor, binlerce çocuk, kadın, yaşlı savaşlarda katlediliyor, bunların tek sorumlusu kapitalist-emperyalist sistemdir. Kurtuluşun devrimde olduğunu görüp de devrim saflarına katılan gençleri devrimci mücadeleyi karalamak için kullanmaya çalışıyorlar. Filipinler’de yakalanan çocuk gerillayı günlerce burjuva basınının manşet yapması ondan. Yine Filistin’deki çocukların taşla, tanka karşı savaşmasını karalamaları ondan. Yani emperyalistlerin iki yüzlülükleri. Biz bunu böyle değerlendirdiğimiz için onlarla dalga geçme amaçlı sana takıldık. Yoksa bizde sağlığı yerinde olan, bu koşullara dayanabilecek durumda olan, kendi bağımsız karar verme yetisine sahip tüm insanları eğer savaşa katılmak istiyorlarsa alırız. Seni de öyle değerlendiriyoruz. Ayrıca senin katılman bizim açımızdan da oldukça önemli. Çünkü düşmanın Ali Haydar (Selahattin Günel) alçağı şahsında Partimize yönelik yaptığı karalamalara en iyi yanıt oldun. Bundan dolayı seni önemsiyoruz.

Sonra Siyasi Komiser illegalite üzerine son uyarısını yaptı ve birlikte ateş başına gittiler. Siyasi komiser tek tek yeni gelen yoldaşlarla durumları üzerine konuştu. Daha sonra çeşitli ihtiyaçları gidermek amaçlı bir birlik köye gönderildi.

Grup yatmıştı. Nöbette Hatice vardı. Köyden silah sesleri gelmeye başladı. Hatice hemen koşarak komutanı kaldırdı ve:

- “Yoldaş köyden silah sesleri geliyor” dedi. Komutan hemen kalktı. Silah sesleri kısaldı. Tüm birlik kalkmıştı. Yeniler ne olduğunu tam anlamıyorlardı. Ama eski yoldaşlar bu gelen silah sesleri karşısında kesin bir olumsuzluk olduğunu anlıyorlardı. Komutan talimat verdi:

- Tüm çantalar hazırlansın. Hatice sen patikanın başına git, ses dinle bizimkiler gelebilir.

Komutan telsizle köydeki birliği arıyor ama ulaşamıyordu. Bu komutanı daha da sıkıntıya sokuyordu. Korkulan yoldaşların pusuya düşürülmesiydi. Bir saat sonra Hatice

hızla konaklama yerine geldi ve:

- "Yoldaş gelenler var" dedi. Bunun üzerine komutan:

- "O zaman Bahar sen de Hatice ile git" dedi. Kısa süre sonra kamo sesleri geldi. Karşı tarafta Hüseyin gülerken cevap veriyordu. Bunu duyan komutan biraz rahatladı. Sonra o tarafa yöneldi. Gelenler de zaten konaklama yerine girmek üzereydi. Komutan sordu:

- "Ne oldu?" Diğer birim komutanı cevapladı:

-Yoldaş herhalde ihbar yedik; düşman geldi kısa bir karşılaşma yaşandı, sonra biz çekildik. Herhangi bir kaybımız yok.

Bunun üzerine komutanlar toplanıp değerlendirme yaptılar. İhbarın nereden gittiği, düşmanın yarın nerelere operasyon yapacağı üzerine değerlendirmeler yaptılar. Ve yapılan değerlendirmede düşmanın yarın operasyon yapabileceği ve bunun için şimdi bu alandan uzaklaşmaları gerektiği sonucuna vardılar. Bunun üzerine konaklama yeri kamufle edilip harekete geçildi.

Yürüyüşe çıkıldı iki saate yakın zaman olmuştu. Üç tane mola vermişlerdi. Son mola verileli on onbeş dakika olmuştu. Öncüler pür dikkat ilerliyorlardı. Gerilla birliğinde yalnız ayak sesleri ve arada kurbağa vıyıklarına duyuluyordu. Komutan grubu durdurup öncülere son uyarıyı yapmaya başladı:

- "Köprüden geçerken dikkat edin" dedi. Aynı zamanda gerilla birliğine de:

- "Yoldaşlar tehlikeli bir yerden geçeceğiz, araları açın. Yeni gelenler zimmetlediğimiz yoldaşların yanından ayrılmasın. Öncü gruba ana grubun arası açılın" dedi.

Ve öncüler harekete geçti. Herkes pür dikkattir. Aniden ön taraftan silah sesleri gelmeye başlamasıyla tüm grup kendisini yere attı. Önce komutan durumu anlamaya çalıştı, silah sesleri tek taraftıydı. Durumu netleştirmek için gruba "geri çekil" komutu verdi ve kendisi öne doğru gitmeye hazırlanırken silah sesleri kesildi. Ön tarafa gitmeye çalışırken Hatice (Fehiman Bozgurt):

- "Yoldaş nereye gidiyorsun?" diyerek kendisini komutanın önüne attı. "Ben gideyim öğrenip gelirim" dedi. Bunun üzerine komutan:

- "Tamam Hatice, sanırım bir şey yok ama yine de istiyorsan git" dedi.

Hatice yoldaş, hiç gözünü kırpmadan yoldaşları için canını feda edebilirdi. Hatice hareket etmişti ki öncü birliğin komutanı Munzur komutanın yanına geldi:

- "Yoldaş, Hüseyin tam köprüünün ayaklarından yukarı çıkan domuzları asker sanarak ateş etti, ben de ona eşlik ettim sonra durumu anladık, köprüyü kontrolümüze aldık. Artık gidebiliriz" dedi. Bunun üzerine kalk komutunu verdi komutan. Herkesin ne oldu diye sormaya başlaması üzerine komutan kısa bir açıklama yaptı. Komutan Doğan'a baktı:

- "Yoldaş biraz şanssızsınız, bugün aksilikler bizi buluyor. Bakın daha katılmadan da şehit düşmek var işin içinde" deyip moral vermeye çalıştı. Zaten gelenler baştan böyle olabileceğini düşünüyorlardı. Doğan:

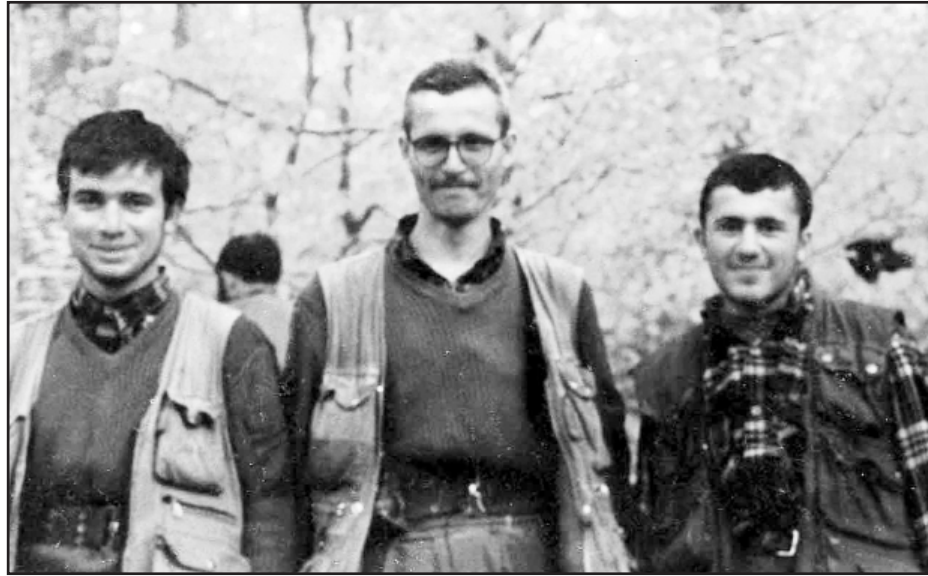
- Yoldaş elime silah almadan şehit düşmek istemem. Yani düşmana silahla karşı koyarken şehit düşmek isterim. Hele buraya kadar gelmişken silah elde şehit düşmezsek üzülürüm. Yoksa elbette silahlı mücadele yürüten Partimiz saflarına katılan herkes bilir ki her an şehit düşülebilir, tutsak düşülebilir. Kırdı, şehirde, yurtdışında her yerde bunlar olabilir. Bunu biliyorum ama şehit düşerken çatışarak ve düşmana kayıplar verdirerek şe-

hit düşmek isterim. Bundan dolayı heyecanlanmadım diyemem biraz heyecanlandım.

Komutan öncülere hareket etmelerini söyledi. Grup hareket etti. Sabah ancak karargaha varabildiler. Karargah ana baba günü oldu. Yeni gelenlerle birlikte grubun sayısı oldukça artmıştı. Karargahta yeni gelenlerle hoş beş başladı. Herkesin gözüne daha bıyıkları yeni çıkmaya başlayan gerilla takılıyor. Onunla tanışıyorlardı. O da durumundan memnundu, herkesin ilgisinin üzerinde olması istediği bir durumdu. Elbette bazı yoldaşlar takılmadan da edemiyordu. Bunların başında komutanların yanında espri yapmayan ama gerillanın içinde espriler yapan Tuncay (Hasan Akyol) geliyordu. O iki de bir:

- "Ya biz gerilla birliği miyiz yoksa çocuk bahçesi miyiz?" diye takılıyordu. Tabi bu en çok Doğan'ın zoruna gidiyordu ama yeni olduğu için ses çıkarmıyordu.

Yeni gelenlere depolardan silahlar getirildi. Herkese uygun silahlar verildi. Doğan'ın iki tane silah arasında tercih yapması gerekiyordu. Bunlardan bir tanesi dipçiği olmayan yedi atmış iki çapında mermi atan kales ve dipçiği olan ama beş kırk beş çapında mermi atan silah. Komutan Doğan'a "bunlardan hangisini tercih edersin?" diye sordu. Doğan şöyle bir baktı bir tanesinin mermisi küçüktü, ayrıca tecrübeli gerillalar da "bu adam öldür-

mez" diyordu. Bundan dolayı dipçiği kırık ama büyük mermi atan silahı tercih etti. Komutan da az mermisi olan beş kırk beşliği vermek istemiyordu zaten, Doğan bunu bilmiyordu. O ise herkesin kendisi gibi düşündüğünü yani onların adam öldürmeyeceğini sanıyordu. Bu silahın daha etkili olduğunu elbette çok sonraları öğrendi Doğan.

Daha sonra yeni gelenlerin eğitimine geçildi. Yeni gelenler eğitilirken, Dersim'e gidecek birlik hazırlandı. Bu süreçte Doğan hep ağır hareketleri ile dikkati çekiyordu. Hatta birliğin yaşı en küçük olanı olmasına karşın hareketleri yavaş olduğu için zaman zaman ihtiyar diye takılıyordu. Daha çiçek açmamış bir tomurcuktu o. Açtığında tüm güzelliği ortaya çıkacaktı. Ona çiçek açtıracak olan Partinin özsuyu idi. Bu özsuyu alıp büyüyüp açıldıkça güzelliği de ortaya çıktı Aşkın'ın. O yavaş hareket eden Aşkın'ın yerine koşturan yerinde duramaz bir Aşkın aldı.

Kendini büyük göstermek için epey zorlandı ama yıllar geçtikçe bu durum da ortadan kalktı. Doğal hareket etmeye başladı. Genç bir partizanın gerilla yaşamı işte böyle başladı.

Alınan kayıpların yeri işte böyle genç yoldaşlar tarafından bir kez daha hızla dolduruldu. Aynı doğada olduğu gibi daha önemli

organları yaşatmak için başka kollardan takviyeler yapıldı. Orman zamansız yağın karın soldurduğu yapraklar için tomurcuğa durmuştu.

NAKİŞ NAKİŞ İŞLENEN BİR YAŞAM

Yavaş yavaş sonbahar yaklaşıyordu. Gerilla bu sene düşman operasyonları ile oldukça sıkışmış durumdaydı. Barınak malzemesi çıkarmak için gerilla çok zorlanmıştı. Bütün bunlar Doğan'ın ilk defa yaşadığı olaylardı. Bunlardan epey etkilenmişti. Bütün bu hızlı pratiklerden sonra tekrar hızlı bir pratiğe başlıyorlardı. Sonbahar gelmek üzereydi. Sonbaharın gelmesi demek gerilla için barınak hazırlığı demekti. Komutanlık bu sene barınak hazırlığını nasıl yapacağı konusunda kara düşünüyordu. Düşman her tarafa arama koymuştu, köylerde sıkı denetim vardı. Böylesi bir ortamda barınak hazırlığına başlanmıştı. Uzun bir uğraş ve zorlu bir çalışma sonunda barınak malzemeleri depoya yerleştirilmişti. Son kamufleler yapılırken deponun yakınlarında görülen köylülerle randevulaşmıştı. Köylüler ekmeğe ve bazı ihtiyaçları getirecekti. Depo yerinden gitmeleri gerekiyordu ama hem bazı kamufle edilecek yerler kalmış hem de Doğan hastaydı. Hasta olduğu için yoldaşlar battaniyeye sarmışlardı. Ama iki de bir üzerini açıyor, yoldaşlar da üzerini

devu yapılmıştı. Bunları değerlendiren komutanlık gerilla birliğine hazırlanması için talimat verdi. En başta konaklama yerinde bulunan fazla malzemeler gömülecekti. Hemen bunun için Hüseyin ve iki yoldaş görevlendirildi. Yine Doğan yürüyemezse ata bindirilecekti. Hüseyin malzemeleri gömmeye gittiğinde diğer yoldaşlar konaklama yerini kamufleye başladılar. Ve tüm işler yarım saatte bitirildi. Doğan çok hastaydı. Nerdeyse yürüyemeyecek kadar hastaydı. Önce tehlikeli yerleri geçene kadar sırası ile yoldaşlar koluna girerek yürüdü sonra ise ata bindirildi. Bu durum onun da zoruna gidiyordu ama yapacağı bir şey yoktu ayrıca kendinin isteği ile olan bir şey de değildi. Doğan'ın durumundan sıkıldığını anlayan siyasi komiser:

-Bak yoldaş sıkılmama gerek yok. Elbette kimse hasta olmak istemez ama hasta olduğumuzda yoldaşlarımız bizim hem annemiz hem de babamızdır. Biz seni büyüteceğiz. Senin bu yaşına karşın düşmana karşı savaşmaya gelmen bizim için oldukça önemli. Sen sıkılmamalı. Elbette gerillada kimse kimseye yük olmamalı, herkes mümkün olduğunca kolektife yardımcı olmalı ama şu an senin yapacağın bir şey yok. Ayrıca operasyonun içinden çıkmamız gerekiyor. Bunun için gerekirse seni sırtımızda taşıyıp buradan çıkacağız. Bu konuda rahat ol yoldaş. Biraz sık dişini, şu tepeyi de çıkalım tamam. Zaten sabaha az kaldı, şimdi düşman hareketlenir.

Ve o gün zorlukla da olsa operasyon alanının dışına çıkıldı. Ertesi gün büyük bir operasyon başladı. Çatışmaya giren gruptu. Dost bir örgütün yemiş olduğu ihbardan dolayı düşman pusu atmış ve yoldaşlar pusuya denk gelmişler. Çatışmada iki yoldaş Barış Aslan ve Cem Ergüldü yoldaşlar şehit düşmüşü.

Doğan yoldaşın büyümesinde tüm yoldaşların emeği vardır. Yani bu günün komutanı Aşkın, Partinin büyük bir emeğinin ürünüdür.

TKP/ML'İN HESEP SORMA GELENEĞİNİ YARATAN VE SÜRDÜREN KAHRAMANLARA BİN SELAM!

Yazın sonlarına gelmişti. Altı kişilik gerilla birliği depolama faaliyeti için konaklama yerinden ayrılmıştı. Dün Almus taraflarına gece gece helikopter çalışmıştı. Bu hayra alamet değildi. O alanda faaliyet yürüten iki grup vardı. Ayrıca depolama faaliyeti yürüten gruptan da iki yoldaş akşam köye gitmişti. Çatışmaya girenlerin kim olduğunu bilmiyorlardı ama yoldaşlar olma ihtimali çok yüksekti. Ağır bedeller ödenerek ortaya çıkarılan ilkeler gereği konaklama yeri terk edilecekti. Hızlıca hazırlandılar ama tam bu sırada köye giden yoldaşlar geldi. Olasılık ikiye inmişti. Yani diğer iki gruptan biri olabiliyordu. Endişeli bir gecenin ardından malzemeleri bir an önce yerleştirip gitmek istiyorlardı. Doğan deponun içinde malzemeleri yerleştiriyordu. Bu sırada telsizden düşman subayının pis sesi duyulmaya başladı: "Gelin teslim olun, Sinan'ı da vurduk....." Bu cümleler duyulunca ellerdeki malzemeler düştü. Yoldaşlar birbirlerine baktılar, "olamaz, olamaz" diye söyleniyorlardı. İlk anda bu uğursuz haberin şaşkınlığını atamadılar. Önce yalan olabileceğini düşündüler. Ama birlik komutanı yoldaşların göreve gittiği yeri biliyordu, yani çatışmanın çıktığı yer. İkincisi zaten dün gece helikopter o tarafa çalışmıştı.

Hatta düşmanın üç tane subayı vurulmuştu. Bunları telsiz takip ederken öğrenmişlerdi ama gerillalardan vurulan olduğunu, hem de yoldaşları olduğunu daha yeni öğreniyorlardı. Doğan depodan çıkıp kenara oturdu. Dalıp gitmişti. Halo akrabasıydı. Aşağıda abi diyordu ona. Sonra yukarı gelince yoldaş demeye başlamış, hatta bu durum önce tuhafına gitmiş sonra zamanla alışmıştı. Aşağıda birlikte gittikleri korsanları düşündü. Yoldaşların anlattığı bir olay geldi aklına. Doğan'ın da içinde olduğu bir grup faaliyete gitmişti. Gece faaliyete gittikleri yerden yoğun silah seslere gelmeye başlamıştı. Herkes yoldaşların pusuya düştüğünü düşünüyordu. Sabaha kadar beklediler ama yoldaşlar gelmedi. Sabah oldu yine yoktular. Artık herkes yoldaşların şehit düştüğünü düşünüyordu. Tam öğle üzeriydi ki nöbetçi "gelenler var" dedi. Tüm yoldaşlar aynı anda ayağa fırladılar. Gelenler bizimkilerdi. Yoldaşlar verilen görevi yapmış olarak dönmüşlerdi. Doğan'ın şehit düştüğü olasılığı güçlenince Sinan bir ağacın arkasına geçmiş uzun süre ağlamıştı. Doğan'ın aklına bunun gibi Sinan'la yaşadıkları bir sürü olay geldi. Sonra belki de ilk defa uzun süre ağladı, daha önce Sinan'ın ona ağlaması gibi. Fakat aynı zamanda düşmana karşı kini daha da artmıştı. "Kesinlikle hesabını sormalıyız" diyordu. Depo grubu işlerini hemen bitirip konaklama yerine gitmek için yola çıktı. Ancak konaklama yeri terk edilmişti. Olumsuz durumlar için ayarlanan diğer yerlere bakarken çatışmaya giren yoldaşlarla karşılaştılar. Önce benediler konuştu. Sıkıca sarıldı herkes birbirine. Hemen çatışmaya ilişkin bilgiler alındı. Ardından hüznü bir suskunluk başladı. Kimse konuşup bu ortamı bozmak istemiyordu çünkü şu anda sadece yürekler ve gözler konuşuyordu. Neden sonra diller de çözülmüş ve çatışmaya ilişkin tüm detaylar öğrenilmişti. Birkaç gün sonra diğer grupla da birleşildi. Artık yeni planlar yapmanın zamanıydı. Komutanlar bir şeyler değerlendiyorlardı. Doğan, yoldaşların hesap sormak amaçlı planlar yaptığını tahmin ediyordu. Bunun için komutan yoldaşa:

- "Yoldaş biraz konuşabilir miyiz" dedi. Komutan yoldaş da:

- "Tamam Doğan, ama kısa olsun işlerimiz var, fazla zaman ayıramam" dedi.

- "Yoldaş ben kısa konuşacağım. Kesinlikle Sinan yoldaşın hesabının sorulduğu eylemde yer almak istiyorum. Ben sadece bunu diyecektim" dedi.

- "Tamam Doğan değerlendiririz" dedi komutan.

Daha sonra eylem grubu oluşturuldu. İlle-galite gereği açıklanamayacak bazı nedenlerden dolayı Doğan eylem grubunda yer almadı. Bu eylemler sırasında iki yoldaş daha şehit düştü. Bu durum yoldaşlarda büyük bir üzüntü yaratırken diğer yandan da hesap sorma bilincini daha da alevlendirdi. Birlik komutanlığı düşmana ağır bir darbe vurmayı amaçlıyordu ve bunun için bir plan hazırlıyordu. Bu plana uygun olarak, önce bir istihbarat çalışması yapıldı. Yer yine Kadıvafki köyü idi. Çünkü bu köy yakınlarında üç yoldaş şehit düşmüştü. Köy korucu köyüydü ve karakol da kurulmuştu. Bu durumu değerlendiren birlik komutanlığı, önce bir istihbarat grubu çıkardı. Almus ile Kadıvafki köyü arasını; korucuların şehre nasıl gittiklerini, ne zaman ve nasıl geldiklerini, karakola malzemelerin nasıl geldiğini araştırıyordu. Korucuların halk tarafından dışlandıklarını ayrıca pazara da korumalar eşliğinde gittiklerini duymuşlardı. Ama hiçbir eylem duyumları üzerine yapılmazdı. O halde istihbarat birimimiz bu duyumları netleştirmeliydi. Bunun üzerine birlik yola çıktı. İstihbarat birimi bir hafta eylem alanında araştırma yaptı ve ge-

reken bilgileri topladı. Eylem için istihbarat çok önemlidir, daha doğrusu bir eylemin başarısı daha önce yapılan istihbarat çalışması ile doğru orantılıdır. Yapılan istihbarat sonucu toplanan bilgiler komutanlıkça değerlendirildi. Yapılan plana göre direkt düşmanın askeri güçleri vurulacaktı. Bununla koruculara da "kendisini korumaktan aciz olanların onları koruyamayacağı" mesajı verilecekti. Her Salı günü Almus'da Pazar kuruluyordu. Korucular ilçe pazarına iki sohrt-land korumasında götürülüyordu ve işleri bittikten sonra geri getiriliyordu. Düşman araçları pazardan dönüş yaparken vurulacaktı. Eğer zaman olursa veya müdahaleye kalkışılırsa koruculara da yönelinecekti. Traktörlerde kadınlar ve çocuklar olursa onların hedef olmamasına özellikle dikkat edilecekti.

Yeni bir eylem grubu oluşturuldu. Hemen hemen herkes bu grupta yer almak istiyordu. Yoldaşlar eylemin niteliğine uygun olarak seçildi. Yoldaşlara eylemin gerektirdiği eğitim verildi. İki tane lav kullanılacaktı; bunun için lav kullanacak yoldaşlara tam isabet ettirebilmeleri için ayrıca nişan çalışması yaptırıldı. Olası olumsuzlukta neler yapabilecekleri üzerine tek tek duruldu. Çekilme güzergahları, buluşma yerleri ayrıntılı bir şekilde tüm birlik elamanlarına kavratıldı. Düşmana önemli kayıplar verdirme hedefleniyordu. Eğer böyle bir kayıp verdirilirse düşmanın da eylem sonrası yönelişi güçlü olurdu. Bu olasılığa karşı da planlar yapıldı.

Eylem grubu çok neşeliydi ama bir tanesi vardı ki yerinde duramıyordu. Doğan Kadı-

vafki köyüne yaklaşınca "bir kez daha geldik Kadıvafki, bu kez yoldaşların hesabını sormadan gitmeyeceğiz" dedi. Aynı düşünce Kadıvafki köyünü gören tüm yoldaşların aklından geçmişti. Kimi Doğan gibi ifade etmiş kimi de sessizce vermişti sözünü. Uzaktan Doğan'ın doğduğu köy gözüküyordu. Oralara dürbünle dikkatlice baktı; hayvanları otlattığı, çelik çomak oynadığı yerlere. Ve en çok da ilk defa gerillanın konaklama yerine gittiği yaylanın üstüne. Duran yoldaş, o zamanki heyecanı geldi aklına. İlk defa Akın yoldaşın silah söküp takmayı öğrettiği zamanki heyecanı. Evet Akın'ın bir hayali gerçekleşiyordu. Doğan komutan olmasa bile, eylem grubunun komutan yardımcısı olarak bir hesap sorma eylemine katılıyordu. Bütün bu düşüncelerden; "yoldaş yemek yiyoruz" sesi kopardı Doğan'ı. Birlik erkenden yemeğini yiyip öğle üzeri eylem alanına yanaşacaktı. Eylemde iki kişi Almus tarafında gözetlemede olacaktı. Köylüler çıktığında hemen birliğe haber verilecekti. Düşman araçlarının durumuna göre birlik konumlanacaktı. Gözetlemeci olarak Doğan ve bir yoldaş seçildi. Doğan hızlı bir yoldaşta hemen grubun yanına yetişebilirdi. Yanına verilen diğer yoldaş da Doğan kadar olmasa da birliğin en

hızlılarındandı. Doğan lavı kullanmak istiyordu. Komutana:

- "Yoldaş ben lavı kullanmak istiyorum nasıl olacak?" dedi. Komutan da:

- "İki lav kullanacağız zaten, eğer yetişersen birini sen kullanırsın yoksa o lavı başkası kullanır. Sen gözetlemeyi iyi yap, bize doğru bilgi ver, her yoldaş lavı kullanabilir. Ayrıca önemli olan kimin kullandığı değil, düşmana etkili vuruş yapmak" dedi.

Bunlar doğrudu ama Doğan bizzat yoldaşlarının hesabını kendisinin sorması gerektiğini düşünüyordu.

Birlik son düzenlemeyi yaptı. Gözetlemeyi bir yoldaşla birlikte Doğan yapacaktı, eğer iki tane askeri araç gelirse iki tane lav kullanılacaktı. Bunlardan bir tanesini birlik komutanı, bir tanesini de kadın gerilla kullanacaktı. Eğer yetişirse kadın gerillanın kullanacağı lavı Doğan kullanacaktı. Bu plana göre konumlanma yapıldı. Tüm gerillalar gözetleme grubundan gelecek haberi bekliyordu. Herkesin gözünde hesap sormanın mutluluğu okunuyor, pusuda çıkmıyordu. Ve beklenen haber geldi. Fakat haber önce "sadece korucular geliyor" şeklindeydi. Sonra ise bir tane de short-land geldiği haberi ulaştı. Bu karışıklığın iki nedeni vardı. Birincisi Almus-Kadıvafki yolunun derin kıvrımlardan oluşmasıydı. İkincisi ise yolun bu durumuna uygun davranmayan Doğan'dı. Bunun da bir nedeni vardı elbette. Doğan lavı bizzat kendisi kullanmayı çok istediğinden noktaya yetişebilmek için gözetleme yerinden erken ayrılmış ilk gördüğü araçların arkasından, derin kıvrımların içinden

rın büyük bölümü kendilerini dereye atmaya başardı. En arkadan gelen kadın yoldaşın elinde ikinci lav vardı. Koşarken önce düştü, yoldaşlar onun vurulduğunu sandılar. Sonra tekrar geri doğru sürünmeye başladı. Lavı düşürmüştü ve onu almak için yoğun taramaların altında geri gidiyordu. Çünkü biliyordu ki hiçbir parti değeri düşman eline geçmemeliydi. Lavı aldı ve o da hızlı bir şekilde kendini dereye attı. İlk plan başarı ile tamamlanmıştı. Köydeki karakoldan takviyeler gelmiş ve onlar da yoğun taramaya başlamıştı. Ama grup bu tarama senfonisi eşliğinde, yoldaşların hesabını sormanın mutluluğu ile istihbarat yaparken bir saatte çıktıkları yokuşu yirmi dakikada aldılar. Tam tepeye varmışlardı ki helikopter üstlerinde dolanmaya başladı. Hem stratejik noktalara indirme yapıyorlar hem de ağır yaralıları almaya çalışıyorlardı. Bir helikopter pilotu "yine mi Kadıvafki" diye yakınıyordu. Yoldaşlar ise ilk molayı verip arkayı gözliyorlardı. Saatlerce arkadan silah sesleri kesilmedi. Yoldaşlar bir görevi yerine getirmenin doğal onurunu yaşıyorlardı. Yaralıları Ankara'ya götürülen pilotun "Ankara'ya götürmeye gerek kalmadı" anonsuna herkes aynı anda güldü. Ağır yaralıları Ankara'ya yetiştirilemeden ölmüştü. Herkes birbirine şakalar yapıyordu.

Tam tepeye çıktıklarında Daduhta'nın tarlaları gözüküyordu. Oradan tüm yoldaşlar Daduhta şehitlerimize bir selam gönderdi. Artık eylem alanından çıkmışlardı ki Tokat Alay Komutanı, kontra Namık Dursun'un sesi telsizden işitilmeye başladı. Komutan grubu durdurdu ve telsizin sesini açıp yoldaşlara dinletmeye başladı. Çünkü ne kadar kayıp verdirdiklerini ve düşmandaki etkisini öğrenmek istiyorlardı. Namık Dursun çok pervasızlaşmıştı "yeter lan artık, sizin soyunuzu kurutacağım" diyordu. Onun acizleştiğini duyan gerilla birliği düşmana büyük bir kayıp verdirdiklerini anlıyor bunun mutluluğunu yaşıyorlardı. Bu durum gerilla birliğine doping etkisi yaptı. Mutluluktan ne kadar hızlı gittiklerini bile anlayamadılar. Tam Tokat-Almus yolunun kenarında akşam yemeklerini yiyorlardı ki yüzlerce araçtan oluşan bir konvoy Tokat'tan Almus'a doğru geçti. Önce araçları saymaya çalıştılar ama sonra bunun çok uzun süreceğini anlayıp vazgeçtiler. Tüm grup geçen konvoyu bakarak; "gidin bakalım biraz da siz dağlarda dolanın. İşte gerilla taktiği bu, siz bizi nerelerde arıyorsunuz bizi ise neredeyiz. Yoldaşlar rahat uyun kanınız yerde kalmadı" dediler. Doğan; Sinan'ı Mehmed'i ve Cihan'ı düşündü. Özellikle de Sinan yoldaş. Ona şehit düştüğünde vermiş olduğu sözü geldi aklına. Kesinlikle yoldaşın hesabını kendisi sormak istiyordu, bunun için kendi kendine söz vermişti. Bunu yerine getirmenin sevincini, mutluluğunu ve onurunu yaşıyordu.

Ertesi gün Sivas'tan Amasya sınırına kadar büyük bir operasyon başlatıldı. Eylem grubu kararlaştırdığı gibi hareket edip ertesi gün ana grubun yanına vardı. Eylem grubu konaklama yerine büyük bir coşkuyla girdi ve konaklama yerindeki tüm gerillalar da onları görür görmez ayağa fırladı. Herkes hep bir ağızdan bir şeyler soruyor ve eyleme dair tüm ayrıntıları öğrenmeye çalışıyorlardı. Eylem grubu dışındakiler illegalite gereği bu eylemden habersizdiler. Bir grup ayrılmıştı ama nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Ama tecrübeli olanlar az çok bir şeyler tahmin ediyorlardı. Telsizdeki yardım çağrılarıyla hepsi telsiz başına toplanmış ancak o zaman komutan; "yoldaşlar bizimkiler vurdu" demişti. Şimdiyse herkes büyük bir mutluluk içindeydi çünkü bir kez daha yoldaşların kanı yerde kalmamış ve hepsileri sorulmuştu. Hemen bir çaydanlık suyla doldurulup ateşe tutuldu. Düşman her taraf-

ta TİKKO'cuları ararken TİKKO'cular başarılı bir faaliyetin kutlamasını yapıyorlardı. Düşman son dönemde yediği darbelerle psikolojik üstünlüğü kaybetmişti. Ama boş durmuyordu. Bölgede ilk defa zorla "terörü telin mitingi" yaptırıldılar. Ama bu bile onları kurtaramadı.

Akşamleyin gerilla birliği bir köye gitti. Köyde taraftarımız olan bir eve girdiler. Düşman operasyonda olduğu için en sağlam yerlere giriliyordu. Eve girer girmez ev sahibi olan taraftarımız "ellerinize sağlık, zaten biz bugün yarın yoldaşların öcünü alırlar diyorduk" dedi. Herkes önce bir şaşkınlık yaşadı sonra ise taraftarın ne demek istediğini anladılar. Sonra konuşmaya başlayınca, ilk eylem haberini duyunca taraftarlarımızın ne kadar sevindiğini, kaç gündür gelmemizi beklediklerini öğrendiler. Bunu duymak gerillaya daha büyük bir mutluluk vermişti. Bu mutlulukla daha başka bir faaliyete gitmek üzere yola çıktılar.

Her eylemin her faaliyetin ardından coşkusu, güveni ve çabası artıyordu. Ve gerilla yaşamı tüm hareketliliğiyle sürüyordu. Doğan her seferinde daha büyük görevler alıyor ve la-yıkıyla yerine getirebilmek için müthiş bir iradi çaba gösteriyordu. Gerilla yaşamının doğal seyri içinde eylemlere katılıyor, çatışmalara giriyordu. Süheyla'nın (Emel Kılıç) şehit düştüğü çatışmada birliğin komutan yardımcısıydı.

Konvoylar ve helikopterler akşama kadar güç yığmaya devam etmişti çatışma bölgesine. Düşman çevre illerden güç getirmiş, toptan imha amaçlı bir çalışmaya başlamıştı. Bir gün önce çıkan çatışmada Süheyla (Emel Kılıç) yoldaş şehit düşmüş, diğer yoldaşlar yara almadan çekilmişti. Ama düşmanın yoğun operasyon yaptığı alanın dışına çıkamamışlardı. Gün içinde onlarca kez düşmanla burun buruna gelinmiş ama temas sağlanmamıştı. Komutan yardımcısı sıfatıyla Doğan, komutan yoldaşa yardımcı olmak için kafa patlatıyor, başka bir kayıp vermeden yoldaşlarını bu alanın dışına çıkarmak için yoğun bir çaba harcıyordu. En çok sevdiği, değer verdiği yoldaşlardan olan Süheyla yoldaş gözlerinin önünde şehit düşmüştü. Komutan yoldaşla birlikte gerçekten yaratıcı yöntemler kullanarak gerilla birliğini günlerce süren kovalamacadan sonra çatışma alanının dışına çıkarmayı ve günlerce sonra da diğer yoldaşlarla buluşmayı başarmışlardı. Bu olaydan sonra kendine olan güveni ve düşmana olan kını kat artmıştı. Bu başarının doğal hazzını yaşıyor, artık daha büyük görevler talep ediyordu. Ve doğallığında yoldaşlarının da ona olan güveni artmıştı.

Silahlara olan ilgisi ve askeri noktalardaki yeteneğinden söz ettik. Ama o; gerilla için, bir TKP/ML militanı için bunun yeterli olmadığını pratiğiyle öğrenmişti. Siyasal noktalarda kendini geliştirmeden daha doğrusu siyaset olmadan silahın da askeri noktalardaki yeteneğinin de bir anlam ifade etmediğini kavramıştı. Barınak sürecini en iyi şekilde değerlendirmek, eksikliklerini mümkün olduğunca gidermek için yoğun bir çaba içine girmişti. Bunu başaracağını biliyordu ama bu kış sürecinin her zamankinden farklı geçeceğini ve kendisinin de daha fazla zorlanacağını önceden sezmiş gibiydi. Ve öyle de oldu. Hasan Hakkı Erdoğan yoldaşın hayatını okumuş ve çok etkilenmişti. "Hasan Hakkı yoldaş on sekiz yaşında parti üyesi olmuştu. Ben de onun gibi genç yaşta parti üyesi olmalıyım" diyordu. Henüz on altı yaşındayken yönetici yoldaşlara "yoldaşlar parti üyelik yaşını biraz indirmek gerekir. On sekiz yaş bir gerilla için çok geç" diye takılıyordu. Mücadelede kararlı, cüretli, ısrarlı ve fedakar duruşunun doğal sonucu olarak 2004 yılında bu hayaline ulaşırken TKP/ML

üyesi olmanın onurunu hücrelerine kadar hissediyordu. Bugüne kadar olan mücadele yaşamı bundan sonra nasıl bir seyir izleyeceği hakkında bir fikir veriyordu zaten. Türkiye devrimci hareketinin ve Partimizin bir anlamda sınırdışı bir süreçte kavgayı en zor yerinde ve üst boyutta bir sorumlulukla omuzladı. Ve bunu büyük bir komünist ve devrimci coşkuyla yaptı.

Sınıf mücadelesinin doğal seyri içerisinde şehit düşenler olduğu gibi, gerileyenler, safları terk edenler, düşmanlaşanlar da oluyordu. O defalarca karşılaşmıştı böyle şeylerle. En yakını amcasından başlamak üzere, yoldaşları ve devrimci dostlarını görmüştü. Elbette herkes gibi oda çok üzülüyordu bu duruma. Çünkü her şehit, her kopuş bir mevzinin boş kalması demektir. Ama o bu tür durumlarda her zaman bir kez daha kendisine döner sorgular ve yükünün biraz daha ağırlaşmış olduğu, daha fazla çaba sarf etmek gerektiği sonucuna ulaşırdı.

TİKKO'cular birbirine benzer. Olaylar karşısında benzer tepkiler verirler. Onları üzen, sevindiren şeyler aynıdır. Birbirlerini iyi tanır ve anlarlar. 2003 yazında yoğun bir koşturmaya yaşanmış ve büyük kayıp almıştık. Ama Giresun'da şehit düşen Duran (Murat Arıcak) ve Rıza (Bülent Ertürk) yoldaşlar destansı bir direniş sergileyerek kaçkının, mücadeleye inançsızlığın, yabancılaşmanın boy verdiği bir süreçte yoldaşlarına, devrimcilere ve halka; fedakarlığın, inancın ve bağlılığın sınırlarının ne kadar zorlanabileceğini bir kez daha göstererek düşmüşlerdi toprağa. Yoldaşlar yaralı oldukları için düşman çemberinden çıkmak mümkün olmamıştı. Savaş kanunları çok acımasızdı. Tüm birliğin imha olmaması, yaralı yoldaşların bırakılmasına bağlıydı. Onlar da bu durumun farkındaydı ve ısrarla kendilerini bırakmalarını talep ediyorlardı. Komutan hayatının en zor kararını vermiş, yoldaşlarının yanına bomba ve tabanca bırakarak gerilla birliğini düşman çemberinden çıkarmıştı. Yoldaşlarının yoğun düşman taramaları arasında gelen slogan sesleri gidenlere güç verirken tarihin sayfalarına da direniş ve fedakarlık örneği olarak düşüyordu. Dişiyile, tırnağıyla, sloganıyla kanının son damlasına kadar direnmişler son nefeslerini de slogan atmaya harcamışlardı. Kendilerinden önce gidenlere devrimci bir selam geride kalanlara ise birer mirastı sloganları ve tavırları. Tüm yoldaşları çok etkilemişti bu direniş. Bir yandan onlara yoldaş olmanın onuru yaşanırken öte yandan yokluklarının acısı yüreklerini eziyordu. Doğan bu durumdan en fazla etkilenenlerden biriydi. Duran ile aynı süreçte gerillaya katılmışlar, ilk zorlukları birlikte yaşamışlardı. Ayrıca Duran da Rıza da yoksul bir ortamda büyüdükları için küçük burjuvazinin olumsuz özelliklerinin çoğunu taşıyorlardı. Bu yüzden de bu yoldaşlarını çok seviyordu. "TİKKO'culara da böyle onurlu ve Tay dağı kadar yüce ölümler yakışır" diyordu. Ve bir yıl sonra Dersim dağlarını bir kez daha kızıştırarak Muharrem Yiğitsoy ve Cafer Kara yoldaşla birlikte ölümsüzleştğinde tam da TİKKO'culara yaradır bir direniş sergiledi. Düşman çemberi içinde hareketsiz kalmışken elindeki bombayı tüm kınıyla düşmana fırlatıyor ve dilinde sloganlarıyla yoldaşlarını uğurluyordu. Tıpkı bir yıl önce bayrağı kendisine devreden yoldaşları gibi.

Dersim..... Düşmana korku, dosta umut veren vatan toprağı. Yıllardır yoldaşlarımızın ve devrimci dostlarımızın kanıyla sulanan bereketli topraklar. Düşmanın her yönden tüm yoğunlaşmasına rağmen yenemediği kendi küçük, cürümü büyük Dersim. TİKKO'cular içinse anlamı bir başkadır Dersim'in. Partimi-

zin gerilla faaliyetinin merkezi, eteklerinde yüzlerce şehidimizin mezar taşları olan, devrimcileri her zaman bağrına basan fedakar Dersim. 94 yılında Partimize karşı gerçekleştirilen darbenin ardından Dersim faaliyetimiz kesintiye uğramıştı. 99 yılında bu eksikliği gidermek için yola çıkan Dersim birliğini uğurlayanlar arasında Doğan da vardı. Yoldaşlarını uğurlarken:

"Güle güle yoldaşlar, bir gün mutlaka....." demişti.

Evet işte o gün geldi. Partimizin Dersim mevzisini doldurma hedefi doğrultusunda yaptığı çalışmalar bitmiş ve sıra gönderilecek birliğe gelmişti. Gidecek birlik içinde Doğan da vardı. Bir hayali daha gerçekleşiyordu. Dağında, taşında her köyünde yoldaşların ayak izleri, anıları ve direniş destanları olan topraklara kavuşmuştu sonunda. Ülkenin her yerinde direniş mevzileri yaratılmıyordu. Ama bu mevzinin anlamı bir başkaydı ve burada yer almanın onurunu yaşıyordu.

İşte bu sıra neferlerinden biri de Doğan'dır. Kısa yaşamına onurlu bir mücadele ve kavga sığdırdı. Ve yaşamı boyunca bunun haklı onurunu yaşadı. Yoldaşlarıyla birlikte geldiği bu topraklara yine onlarla birlikte yaşamını armağan ediyordu. Muharrem Yiğitsoy, Cafer Kara ve Aşkın Günel yoldaşlar geleneğin sürdürücüleri olarak düştüler tarihin sayfalarına. Dersim dağlarının yücelerinde son nefesinize kadar onurla dalgalandırdığımız mücadele bayrağını devraldık yoldaşlar, and olsun ki zafere kadar dalgalandırmaya devam edeceğiz. Bu yolda düşenlere; Muharrem'e, Cafer'e ve Aşkın'a ölüm yok. İsmimizi onurla taşımak üzere yeni Muharremler, Caferler ve Aşkınlar yola çıktı bile.

TKP/ML MİLİTANLARI BİR DESTAN DAHA YAZIYORLAR DERSİM'DE

Partinin 7. Konferansı ile birlikte yeni bir sürece giriliyordu. Bir dizi kararla birlikte Dersim bölgesine açılım yapılması kararı da alınmıştı Konferans'ta. Bunun için Karadeniz bölgesinden gerilla gücü aktarılması gerekiyordu. Bu konuda hemen hemen herkes kendini öneriyordu. Elbette önce Dersimli olan yoldaşlar başı çekiyordu. Fakat Dersimli yoldaş sayısı oldukça azdı. Daha önce Dersim'de faaliyet yürütmeyi çok isteyen Süheyla yoldaş da bir kez daha bu vesileyle andılar yoldaşları. "Sen rahat uyu yoldaş, senin o çok istediğin görevi yerine getirmenin onurunu yaşıyoruz sensiz bile olsa." Hemen herkes bu kara kızı arıyordu gözleriyle. Dersim'e gidecek yoldaşları açıklıyorlardı. İlk olarak Deniz yoldaşın ismi açıklandı. Yoldaş sevinç çığlıkları atıyor, yoldaşlarına sarılıyordu. Tüm gerillaların hal-yallerinde olan Dersim'de gerilla faaliyeti yürütmeye onuru verilenlerden birisi de oydu çünkü. Sonra Kazım'ın adı okundu. Bu yoldaş da yurtdışından gelirken bile "ben Dersim'de faaliyet yürütmek istiyorum" diyordu. Nihayetinde partinin yetkili organları yoldaşın bu istemini uygun bulmuşlar ve Dersim'e gönderilecek ilk birlikte yer vermişlerdi. Daha sonra ismi okunan yoldaş ise 1999 yılında kendisinin de gitmek istediği ama yoldaşların o zaman uygun görmedikleri, o grup giderken arkalarından kendisi gitmediği için hüznülenen, gerilla birliğimizin genç komutanlarından Doğan yoldaştı. İsmi okununca havalara uçtu. Ve ardarda diğer isimler okundu. İsmi okunmayan yoldaşlar ismi okunanlara gıpta ile bakıyorlardı. İsmi okunan yoldaşlar sevinçten uçuyorlardı doğal olarak. Onlar Partinin bir görevini yerine getirmek için seçilmiş olmanın doğal onurunu yaşarken diğer yoldaşlarda buruk

bir sevinç vardı. Bir taraftan Partimizin daha önce boşalttığı bir alanda tekrar faaliyet başlatmasının mutluluğu vardı. Ama bu göreve kendilerinin de dahil edilmemesinin burukluğunu yaşıyorlardı. İşte böyle bir ortamda Dersim gerilla birliği hazırlanmaya başladı. Tüm ihtiyaçları tek tek gözden geçirildi. Gerillalar arasında birbirlerini bir daha görememe olasılığından dolayı resimler, eşyalar verildi. Ve ayrılık anında önce parti adına bir yoldaş, sonra da giden birlik adına bir yoldaş konuşma yaptı. Komutanlar ve Siyasi Komiser son uyarıları yaptılar ve bir öğle üzeri Dersim birliği yola çıktı. Tabi ki yoldaşların çoğu ağlıyordu; bazıları mutluluktan, bazıları da hüzünden. En sevdiği yoldaşlardan ayrılmanın, belki bir daha görememenin hüznünü yaşıyorlardı.

Yaklaşık bir ay süren uzun ve çetin bir yolculuktan sonra gerilla birliği Dersim topraklarına ayak bastı. Gerilla grubu yeni bir alana gelmenin mutluluğunu yaşıyordu. Ama aynı zamanda yeni bir alanda bilinmeyen bir dizi şey vardı. Bunları öğrenmek için de yoldaşlar daha dikkatli olmak zorundaydı. En başta düşmanın izlemiş olduğu taktikler, Karadeniz'e göre farklılıklar gösterebilirdi. Yine halkla ilişki kurmak için Zazaca'yı bilmek gerekiyordu. Yoldaşlar ilk önce Zazaca konusunda zorluklar yaşadılar çünkü grupta Zazaca bilen yoldaş sayısı azdı. Doğan ve Deniz Zazaca öğrenmeye başladılar.

Gerilla birliği ilk bir ay oldukça zorlandı çünkü Karadeniz'de orman boldu ve konaklama yeri bulma sıkıntısı yoktu. Ama Dersim'de durum böyle değildi. Orman bulmakta oldukça zorlanıyorlardı. Hatta buldukları orman bodur ağaçlardan oluyordu. Bunların içinde kalmak ise oldukça riskliydi Ama yapacakları başka bir şey de yoktu çünkü Dersim'de Karadeniz'deki gibi gümrük orman yoktu. Devlet, var olan ormanları yıllardır yaka yaka bitirememiş bu sene tekrar yakmaya başlamıştı.

Bu alanda gerilla birliğimiz arazi konusunda ve düşmanın hareketi konusunda yeterince bilgi sahibi değildi. Bu süreçte gerilla birliğimiz, MKP'nin alanda faaliyet yürüten bir birimi ile karşılaşmış ve ilgili alan komutanlığı ile devrimci dayanışma temelinde belirli bir dönem birlikte hareket etme noktasında anlaşmıştı. Partimiz zaten dünden bugüne devrimci dayanışma noktasında özel bir çaba sarf etmiştir. Bunun en iyi örneklerini Karadeniz Bölgesi'nde devrimci örgütlerle hayata geçirmiştir. Bu bilinçle hareket eden gerilla birliği komutanlığımız da Dersim özgülünde buna uygun bir pratik içine girmiştir.

Yaz süreci boyunca yoldaşlar geniş bir alanda faaliyet yürüttüler. Düşmanın operasyonlarını atlattılar, çatışmalara girdiler. Partimiz Dersim'de gerilla faaliyetini tamamen oturtmadan bu faaliyetin deşifre olmasını istemediği için çatışmalar komutanlıkça üstlenilmedi. Yani Dersim'de tekrar gerilla faaliyeti başlatmamız güvenlik açısından mümkün olduğunca gizlenecekti. Ve öyle yapıldı, ta ki kayıplarımız olana kadar.

Artık sonbahar geliyordu. Barınak hazırlıklarına başlamışlardı. Ortak bir barınak hazırlığı vardı. Yoldaşlar oldukça coşkuluydu. Dersim'de yaz dönemi faaliyet yürütmüş, sonra barınak hazırlığına başlamışlardı. Barınak çalışmasını da başarıyla bitirmenin rahatlığı içindeydiler.

2 Kasım akşamı gerilla birliği yine coşkuyla bir şekilde erkenden Robaik mezarına girdi. Çeşitli ihtiyaçlarını giderip hemen çıkmak istiyorlardı. Çünkü başka yerlere de girmeleri gerekiyordu, yolları uzundu. Erkenden burada işlerini bitirip çıkmak üzereydiler. Komutanlığın yaptığı araştırmaya göre bazı şüpheli izler

dikkatlerini çekmişti. Bunun üzerine çıkışı daha dikkatli yapacaklardı. Ortak komutanlık açık bir alandan geçecekleri için bir öncü birliği önden gönderdi. Öncü birlik tam ormanın kenarına varıp mevzilendikten sonra diğer grup da çapraz yürüyüş halinde açık araziye girdi. Tahminen iki yüz metre bir alandı bu açık alan. Çapraz yürüyüşte önde Cihan yoldaş, çaprazında Bülent, Bülent'in çaprazında Polat, Polat'ın çaprazında Ahmet ve diğer yoldaşlar yürümekteydi. Öncü grup ormanın kenarına mevzilendiği için diğer yoldaşlar daha rahat ama hızlı bir şekilde ilerliyorlardı. Birden üstten ve çaprazdan çok yoğun bir tarama başladı. Tüm yoldaşlar hemen kendilerini yere attılar. Doğan bağıyordu:

-Ahmet yoldaş!
-Polat, ben yaralandım.
-Yoldaş, ben de yaralandım.

Bu arada aydınlatmalar geceyi gündüze çevirmişti ve her taraftan yoğun taramalar devam ediyordu. Ormanın kenarına mevzilenen birliğin cevap vermesi gecikmedi ama düşmanın arazinin etrafına büyük bir gücünü mevzilediği yoğun taramadan anlaşılıyordu.

Doğan bu tarama arasında hem düşmana cevap veriyor hem de diğer yoldaşların durumunu öğrenmeye çalışıyordu.

-Bülent! Bülent nasılsın?
-Yoldaş diz kapağının altından yaralandım.

Doğan, yoldaşların durumunu öğrenince gerilla birliğinin hiç de iyi durumda olmadığını anladı. Yoldaşları bir an evvel çatışma alanından çıkarması gerekiyordu. Elbette düşmana karşı etkili vuruşlar yapılması ve eğer ki koşullar uygunsa şehitlerimizi bile çatışma alanından çıkarmak gerekiyordu. Bu bir TİKKO geleneği idi. Bunun için hemen birlik komutanına seslendi:

-Yoldaş Ahmet, ben ve Bülent yaralıyız. Komutan:

-Yoldaş, biz düşmana bindireceğiz siz sürünerek ormanın kenarına yaklaşın. Arkanız zaten kesilmiş, onun için bize doğru gelin biz sizi çekeceğiz.

-Tamam yoldaş.

Doğan:

- Ahmet yoldaş sürünerek bize doğru yanaş.

- Yoldaş çok ağır yaralıyım gelemem.

- "Yoldaş bak, ben de ağır yaralıyım ama sürünüyorum." Doğan kendi yarasına karşı yoldaşını zorlayıp oradan çıkarmaya çalışıyordu.

- Yoldaş gelemiyorum.

- Yoldaş bak yoldaşlar bizi çekmek için düşmana aman vermiyorlar, zorla kendini. "Doğan ne yapıyorsunuz, bize doğru gelmeye başlayın" diye bağıran birlik komutanımız, yoldaşlarını çatışma alanından çekmek için acele ediyordu, kendisi açık alandan ormanın kenarına çıkmış yoldaşlarının çıkması için düşmana bindiriyordu. Bu arada Doğan'a seslenmişti.

- Yoldaş, Ahmet yoldaş gelemiyormuş.

- Yarası neresindeymiş sorsana.

- Ahmet yoldaş yaran nerede?

- Yoldaş kasıklarından aldım.

- Cihan, Ahmet'in yarası kasıklarındanmış.

- Yuvarlanarak bize doğru yanaşın, biz yoğun bindireceğiz.

- Ahmet yoldaş haydi kendini zorla yoldaşlar yoğun bindirmeye başlayacaklar.

- Yoldaşlar beni beklemeyin, siz çıkmaya başlayın.

- Yoldaş bak biz de ağır yaralıyız ama sürünüyoruz, haydi bir kez daha dene.

- Yoldaş beni bırakın siz çıkın. Düşman et-

rafı sarmadan uzaklaşmanız lazım, beni sürünmeyin.

Doğan, Ahmet yoldaşın son söylediklerini birlik komutanına ilettiler. Komutan da:

- Yoldaş o zaman siz bizim ateşimizle birlikte sürünmeye başlayın. Sizi çektikten sonra tekrar Ahmet yoldaşı çekmek için çalışırız.

- Tamam yoldaş.

Ve yoldaşların ve dostların taraması başlamıştı. Düşman namluları susturuldu ancak uzak bir noktadan yine tek tek BTR atış yapılıyordu ve aydınlatmaların biri yere inmeden diğeri atılıyordu.

Doğan hızla sürünerek Bülent'in yanına varmıştı ki arkadan sürünerek bir kadın gerilla Doğan'a yetişti. Doğan hemen sordu:

-Bir şeyin var mı?

-Ben de yaralıyım.

-Yaran ağır mı?

-Diz kapağımın altında, yürümemi zorlaştırıyor.

-O zaman kademeli bir şekilde sürünerek çekilelim.

-Tamam.

Bunun üzerine Doğan önce Bülent'e:

- "Biz ateş edeceğiz sen ormana doğru hızla sürün" dedi ve ateş etmeye başladı. Düşman da yoldaşların hareketini gördüğü için tekrar yoğun ateşe başlamıştı ama orman kenarında buna cevap verildiği için bu tarama fazla uzun sürmedi. Bülent'in ormanın kenarına yanaştığını gören Cihan hemen mevzisinden çıktı ve sürünerek ona doğru yanaştı:

-Bülent, elini uzat!

- "Tamam yoldaş" dedi ve elini uzattı Bülent. Hızla kenara çekti Bülent'i Cihan. Ve Doğan'a (Polat) bağırdı

- "Yoldaş sen başla biz bindireceğiz.

Bunun üzerine Doğan, hem ateş ediyor hem de sürünüyordu. Ama biraz engembeli bir arazi olduğu için zorlanıyordu. Hem de artık yarası epey acı vermeye başlamıştı. Sağ bacağını artık eli ile çekiyordu her halde bacağını kırmıştı. Bütün bunlara karşın Doğan bir an evvel ormanın kenarına varmak için tüm gücünü kullanıyordu. Tam orman kenarına yaklaşmıştı ki hemen Cihan hızla mevzisinden çıkıp ona doğru yanaştı ve onu elinden tuttuğu gibi hızla ormana çekti. Sonra diğer arkadaşına seslendi. O esnada seslenen yeri düşman yine yoğun taramaya başladı. Karşılık gecikmedi ve o arkadaş da hızla sürünerek kenara geldi. Bunun üzerine Cihan:

- "Hemen Ahmet'i çekelim" dedi ve Ahmet'e seslenmeye başladı. Ama hiçbir ses vermiyordu Ahmet. Düşman yavaş yavaş ormanın kenarına doğru yanaşmaya başlamıştı, en uçtaki birim gelenlere iyi bir karşılık verdi. Gelenler hızla geri çekilmek zorunda kaldılar. Ve birisi zor sürünüyordu, bunu gören birlik ona doğru taramayı daha da hızlandırdı. Ahmet tüm seslenmelere karşın yanıt vermiyordu. Saat epey ilerlemişti. Akşam altıda başlamıştı çatışma ve şu anda saat ona geliyordu. Hemen ortak komutanlık ayak üstü değerlendirme yaptı. Büyük olasılıkla Ahmet şehit düşmüştü. Yaralıları kesinlikle çatışma dışına çıkarmak gerekiyordu. Onun için hemen harekete geçilecekti. Hızlıca yeni düzenlemeler yapıldı. Yaralıları sırtlanılacaktı. Hemen öncü birlik hareket etmeye başladı. Düşmanın taramaları da hızını kesmişti. Yaralılarla birlikte çatışma alanından yarım saat gidildi. Yaralı yoldaşların yaralarına hızlıca bakıldı. Doğan'ın sağ bacağı büyük bir darbe almış ve kırılmıştı, yine Bülent'in de bacağı diz altından kırılmıştı. Yaralılarda kan kaybı yoktu. Ama bir gerilla için hiç istenmeyen bir durum olan ayaklarından yaralanma gerçekleşmişti. Yani yaralıların sürekli taşınması gerekiyordu. Tam

bu kontrolleri yapmışlardı ki uzak bir noktadan atışlar başladı. Muhtemelen termal kameralayla yerler tespit edilmiş, hareketi engellemek için atış yapılıyordu. Bunun üzerine tekrar harekete geçildi. Tam bir küçük sırtı aşacaklardı ki üst taraftan tarama başladı. Bunun üzerine hemen karşılık verildi. Ama önden giden grupla bağlantı koptu. Doğan önde giden grupta kalmıştı. Oradan yine çatışarak çıktılar. Gece saat ikiye kadar yürüdüler ama yaralılarından dolayı çatışma alanından fazla uzaklaşmamışlardı ve grup ikiye ayrılmıştı. Yani operasyonu iki grup şeklinde geçireceklerdi. Hemen yatmalarını söyledi komutan. Ve birlik nöbetçiyi yerleştirip yattı. Ertesi gün erkenden kalkıldı. Çok az bir ekmeği vardı, çünkü çantaların bir kısmı çatışma alanında kalmıştı. Kalan ekmeğe sabah kahvaltısı yapıldı. Erkenden düşman operasyonu başladı. Çok yoğun arazi taraması yapılıyordu. Bundan dolayı sık sık yer değiştirmek zorunda kalınıyordu. Yaralı ile yer değiştirmek oldukça güç ve riskli bir şeydi ama akşama kadar bu şekilde operasyon atlatıldı. Akşam diğer birlikle olağan üstü bir durumda kullanmak üzere ayarladıkları randevu yerine doğru hareket ettiler. Uzun ve zorlu bir yürüyüşten sonra kararlaştırılan randevu yerine vardıklarında diğer grubun daha önce oraya ulaştığını gördüler. Hızlıca ne var ne yok diye bilgi alışverişinde bulundular. Durum değerlendirmesine göre hemen yaralıları ilk yardım yapılması gerekiyordu. Yaralıları ilk yardım yapıldı. Yarası en ağır olan Doğan'dı. Yarası acımasına karşın fazla ses çıkarmamaya çalışıyordu. Bacağı sallanıyordu. Yaralıları uygun bir yere çekildi. Düşmanın operasyonu devam edeceğe benziyordu. Bunun için ekmeğe ve çeşitli sağlık malzemelerine ihtiyaç vardı. Ayrıca yaralıları uygun bir yere nakletmek için araca ihtiyaç vardı. Bunun ayarlanması için köye bir grup göndermek gerekiyordu. Bu grup ayarlandı ve köye gönderildi. Yaralıları battaniyelerle sarıldı. Çatışma konusunda tartışmalar yapılıyordu ve ayrıca Ahmet yoldaşın şehit düşmesi de gerilla grubunda derin bir üzüntü yaratmıştı. Köye giden birlik ertesi gün geldi. Getirdiği bilgiye göre her taraf tutulmuştu. Yakın çevredeki tüm köylerde düşman konumlanmıştı. Köylülerden alınan bilgiye göre son yılların en kapsamlı operasyonuymuş. Düşman, köylerde "bu iki grubu bitireceğiz" diyormuş. Komutanlık gelen yeni bilgilerle birlikte durumu değerlendirdi. Kesinlikle yaralıları buradan çıkarmak gerekiyordu. Ve düşman da her gün daha büyük güçlerle operasyon yapıyordu. Buradan çıkmaya karar verildi. Onun için çeşitli ihtiyaçların giderilmesi gerekiyordu. Bu ihtiyaçları gidermek amaçlı çok uzak köylere bir gerilla birliği gönderildi. Doğan'la Bülent'in yarası kısa sürede iyileşecek cinsten değildi.

Ertesi gün giden grup geldi. Gerilla birliği o gün yaralıları birlikte başka bir bölgeye geçti. Sabah eğer uygun olursa yine yürünecekti. 9 Kasım sabahı gerilla birliği kahvaltısını yaptı. Gidiş hazırlıkları yapıldı. Öncü grubu erkenden çıkarıldı. Öncü grup çıkalı daha on dakika olmuştu ki silah sesleri gelmeye başladı. Hemen yaralıları sırtlayıp daha stratejik bir yere çekilmeye başladılar. Komutanlık bir kez daha durumu değerlendirdi. Yaralıları buradan çıkarmak zordu. Ancak çatışmayı başka tarafa doğru yayıp düşmanı o tarafa çekerek yaralıları bırakmak en uygun taktik gibi geliyordu komutanlığa.

Elbette iki tane yaralıyı bırakma kararı kadar zor bir karar hiç almamıştı komutan. Bir tarafta düşman bir tarafta yaralı yoldaşlar. Çok zor bir karardı. Daha iki sene önce Giresun'da aynı durumu yaşamıştı TİKKO komutanları.

Duran kod adlı Murat Arıca ve Polat kod adlı Bülent Ertürk yoldaşlar da çatışma dışına çıkarılmamış bireysel silahları ile bırakılmak zorunda kalmıştı. Orada da karar vermek çok zor olmuş ama başka çareleri kalmayınca bırakmak zorunda kalmışlardı. Savaşta duygusallık daha büyük kayıp demektir. Yaralı yoldaşlar da "bizi bırakın" diye ısrar ediyorlardı. Parça bütün ilişkisini düşünmekte idiler. Yaralı yoldaşlar aynı zamanda durumdan çıkış olmadığını gördükleri için komutanlığın işini kolaylaştırmaya çalışıyorlardı. Ama yine de gerilla yaşamında en zor anlardan bir tanesi böylesi bir karar vermektir. O can parçaları nasıl bırakılır... Ama savaş duygusallığı kaldırmaz. Son olarak yaralı yoldaşlarla kucaklaşıp ayrıldılar ama ayrılan yoldaşlar bir türlü gidemiyordu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Diğer taraftan zaten öncü birlik biraz uzakta çatışmayı sürdürüyordu. Yaralıların yanından ayrılan grup da hızla öncü grubun yanına vardı. Çatışma çok geniş bir alana yayıldı. Diğer grubun da gelmesi ile teması kesip oradan uzaklaştılar. Ormanın içinde düşmanla köşe kapmaca oynanıyordu. Büyük bir düşman birliği ormanın kenarına gelmiş ormanın içini gözlemliyordu. Bu durumu gören gerilla birliği mevzilenmiş bekliyordu. Önce bir astsubay geldi gözledi, üstüne haber verdi:

- "Burada bir şey yok komutanım" dedi.

- "Lan oğlum iyi baktın mı?" diyen komutan ileriye çıkıp kendisi bakmaya başladı. Gerilla birliğinin hepsi ona bakıyordu. Eğer o görürse önce bindirilecek ve psikolojik üstünlük sağlanacaktı. Önce bir baktı bir şey görmedi sonra ağacın kenarına mevzilenmiş gerillayı gördü hızla geri çekiliyordu ki gerilla hemen durumu anlayıp gelen düşman subayını2 oraya serdi. Diğer düşman unsurları hızla dağıldı, bunu fırsat bilen gerilla birliği hemen ileriye doğru manevra yaptı. Ve o alandan hızla uzaklaşıldı.

Düşman çok kapsamlı operasyon yapıyordu. Bir alanda çatışma yaşanmasına karşın ormanın her tarafına girilmesi talimatı verilmişti. Yani kesinlikle imha etmeyi amaçlıyordu düşman. Ve ormana girmeye başladı. Doğan kendilerine doğru gelen sesleri fark etti ve:

- "Yoldaş sen şu tarafa bak, ben bu tarafa bakayım. Düşman gelirse önce yanaşturalım sonra önce bombaları atalım sonra da tabancalarla ateş edelim" dedi Bülent'e. Sonra göz göze geldiler, gülümsediler. İkisinin gözlerinde de kararlılık ve birbirlerine güven verici bakışlar vardı. Teslimiyet değil direniş vardı, mayaları bunla yoğunlaşmıştı. Ahmet Muharrem Çiçek'ten Özgür Kemal Karabulut'a, Murat Arıca'dan Bülent Ertürk'e kadar gelenek hep böyle idi. Son mermisine kadar çatışmak ve sloganlarla ölüme hoş geldin sefa geldin demek. Son kez göz göze geldiler. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Bombaların pimleri çekildi, ellerde hazır bekliyordu. Diğer taraftan tabancalar hazırlanmış yere konmuştu. Sesler gittikçe yaklaştı. Artık hat şeklinde arazi taraması yapan düşmanı görüyorlardı. Aralarında yaklaşık yirmi metre kalmıştı ki önce Doğan sonra Bülent bombaları fırlattılar. Ve hemen tabancalarına sarıldılar. Düşman neye uğradığını şaşırıp önce hepsi bir tarafa kaçıştı. Düşmanın yaralıları vardı, yalvarıyordu ama kimse bakmıyordu. Herkes can telaşına düşmüştü. İlk paniği atan düşman makinalıcısı taramaya başladı. İki yoldaş da aynı anda "Yaşasın partimiz TKP/ML, ordumuz TİKKO" sloganını atıyorlar diğer taraftan tabancayla ateş ediyorlardı. Düşmanın tüm silahları yoldaşların üzerine ateş kusuyorlardı. Ama sloganları susturuyorlardı. Düşman subayı en son lav atma talimatı verdi. Artık sloganlar susturulmuştu

ama bu suskunluk o yoldaşlar şahsında ancak bedenen bir suskunluktu çünkü onlar "kara toprakta değil gerçeği kavramış yüreklerde yaşayacaklardı". Gerçek yaşam hiçbir zaman bedenen yaşamak değildir, yaşamayı anlamlandıran, niçin yaşadığının bilincinde olarak yaşamaktır. Öyle bedenen yaşayan ama ruhen ölü bir sürü insan vardır. Slogan seslerini uzaktan duyan gerilla birliği olduğu yerde kaldı. Bir tarafta böylesi yüce, onurlu bir direniş gıptayla bakıyorlar diğer taraftan iki devrimcinin öcünü almaya ant içiyorlardı.

Akşama kadar değişik noktalarda kısa temaslar yaşandı akşamleyin alan terk edildi. Bir kez daha Dersim toprakları kana boyanmıştı. Dersim halkı bir kez daha tanık oldu TİKKO'cuların destansı direnişine. Elbette ölüm var kese kağıdı hafifliğinde, ölüm var Munzur Dağı ağırlığında ve işte bu ölümler de aynı öyle Munzur dağı ağırlığında.

"MÜCADELE EDENLER HER ZAMAN KAZANAMADILAR, AMA KAZANANLAR HEP MÜCADELE EDENLER OLDU"

Tarihsel devrimin hükmünü sürdürüyor. Devrime, devrim kavgasına gebe olana nesnel zemin doğurganlığını sürdürüyor, sürdürecektir. Kaynağı güçlü olan bir suyun akışıdır kavga. Ve kavgayı verenlerin, tarihsel sorumluluğu ise bu akışa yön verebilmektir. İşte böylesi bir sorumluluk bilinci, tavrı ve ısrarıyla koyulduklar Dersim yollarına. Sürecin rengi bulanık, havası ağır ve ümitler donuklaştırılmışken zorlu yollarda türküler eşliğinde yürüdüler. Öncünün çizdiği hattın öncüleriydiler. Tutkulu, coşkulu, mütevazı ve cesur biçimde. Yeniden adlandılar Ahmet, Polat, Bülent olarak. Yarım kalmış, yoldaş türkülerine eşlik edercesine. Her karış toprağında yılların mücadele izlerini barındıran bu mekanda, yeniden konumlanışın sevinciyle dolmuşlardı. Anın getirmiş olduğu görevlere sarılmanın ve kavgayı büyütecek yeni yollar açmanın zamanıydı. Yeni bir bölgenin şartlarını tanımak, anlamak ve kendini onun içinde etkin kılmak öncelikli olanıdır. Her ne kadar gerilla deneyimi olsa da, özele indirgemeyi ihmal etmemek gerillanın ruhudur. Coğrafyayı, düşmanı, kitleleri tanımak ve uygun olan manevraları geliştirmek elbette ki her daim görevdir. Asgari bilgilenme, gerilla duyarlılığı ve uygun adımlar biraz zaman alır.

Sürece denk düşen adımlar atılıyordu. Buna rağmen temkinlilik elden bırakılmamalıydı. Gerillalar da bunun bilincinde ve uygun davranmaya çalışıyor. Her ne kadar asgari bir adaptasyon sağlansa da uzun erimli düşünüldüğünde bu sürecin devam edeceği aşikardır.

Girilen kısa süreli birkaç çatışmayla alanın savaş havası da solunmaya başlanmış. Düşman izleniyor, hareketi anlaşılmalı çalışılıyor. Gerillalar da bunun üzerinde yol alıyor. Coşkulu, azimli bir biçimde görevlerine kilitlenmiş durumdalar. Yine yollardalar, uzun sonbahar gecelerinde. Temkinli, duyarlı ve hazır pozisyonda arşınıyorlar yolları, derken birden kopan silah sesleriyle gerilla, karşı koyuşun refleksine bürünüyor. Pusuya düşülmüştü, yo-

ğun yükleniyordu düşman. Bütün silahlar, yönelmişti düşman üzerine. Hemen çıkılmalı ve uzaklaşılmalıydı. Herkes öyle düşünürdü, böylesi anlarda. Zincirin her halkası önüne arkasına yöneldi, kenetlendiği diğer halkayı kontrol etti. Ansızın gelen darbeyle gerillalar önemli yaralar almıştı. Her halka zincirdeki durumunu belirlemiş ve ne yapılacağı anlaşılıyordu. Aşkın yoldaş bir komutan duruşuyla kendi yaralanmasına fazla aldırmadan çevresini öğrenmenin sorumluluğuyla davranıyordu. Bir taraftan düşmana yanıt vermek, diğer yandan yaralılarla ilgilenmek böylesi anların önemli adımlarıdır. Muharrem yürüyemeyecek biçimde ağır yaralanmıştı. Biliyordu böylesi durumları. Yaşamamış olsa da, yaşananlardan almıştı gıdasını. Aşkın yoldaş durumunu bildirerek komutanın bilgilendirilmesini sağlıyor. Çatışma tüm şiddetiyle sürüyor, dost güçlerin de kararlı tutumlarıyla fırsatlar yaratılıyordu. Derken Cafer yoldaşın da yaralı olduğu öğreniliyor. Birlik komutanı aldığı bu olumsuz haberlere soğukkanlı yaklaşarak pratik tavırlar geliştirmesinde gecikmeksizin öne atılıyor. Yaralıları takındıkları militan tutumlarla çatışmanın havasına canlılık katıyordu. Her yaralı kendini değil yoldaşını kolluyor ve yardımda tereddüt etmiyordu. Yüksek düzeyde moral-motivasyon bir çatışmanın en önemli unsurlarıdır. TKP/ML TİKKO militanları bunun güzel örneklerinden birini daha sergiliyorlardı. Aşkın var gücüyle sesleniyor Muharrem yoldaşa "haydi yoldaş biraz zorla ve yuvarlanarak ilerlemeye çalış" Muharrem durumunun ciddiyetini biliyordu. İçinde bulunulan ortamın çetinliğini, tehlikesini görüyordu. Yapılması gereken daha fazla zarar görmeyi önüne geçmektir. Bu da çatışmayı yapıp çıkmaktan geçiyordu. Ve yoldaşlarının ısrarı daha da büyüttü umutlarını. Yaşama sevinciyle dolu taşı bir an. Evet gitmeliydi yoldaşların yarım kalan türküsünü onlar seslendirmeliydi. Yaşama sevinci büyüdü ve daha bir gür haykırdı "bırakın yoldaşlar" diye. Biliyordu bu kararlılık, bu bağlılık nice ölümleri yenecekti. Biliyordu ki her düşüş bir haykırıştır, bir duruştur, bir silkinıştır. Biliyordu ki her ölüm bir çarpışmanın neticesinde gelirdi. Ölmenin kaybetmek olmadığını, asıl ölümün umutsuzca bir "yaşam" olduğunu biliyordu. Bir an anımsadı kod ismini aldığı Halil yoldaşını, Giresun şehitleri; Bülent ve Murat yoldaşlarını. Kıvancı büyüdü, yüreği sığmaz oldu ve dövüşmenin tadını bir başka hissetti. Düşmana inat tavizsizliğiyle onur duydu. Duyguları büyüdü, kabardı ve her geçen zaman içinde ölüm küçüldü. Yoldaşlarının çarpışma sesleri geliyordu kulağına ve 2 Kasım gecesi yerini aldı bir başka yürüyüş kolunda. Mütevazı kişiliğin, sadeliğin, yoldaş canlılığın, halka sevdalılığın, kendini aşma cüretinin örnek oldu geride kalanlara. Karamsarlığa, yığınlığa, kavgada tereddüde bir vuruş oldu Muharrem yoldaş.

Zordur, hem de en zoru, yaralı bir yoldaşını alamamamızın acısı. Ölümü kabullenirsin ama bunu, daha zor. Yüklenmişti gerillalar olanca gücüyle. Düşmana karşı dostlarla birlikte, vurmanın duygusal atmosferinde yaralılarla birlikte süren 4 saati geçkin çatışmadan

çıkılmayı başarmışlardı.

Yürüdüler, düşen yoldaşın duygularını-düşüncelerini kuşanarak. Yoğundular, hüznüydüler ama güçlüydüler. İnancın, kararlılığın, özverinin, fedakarlığın, cesaretin ve dayanışmanın güzel bir seyrine tanıklık etmişlerdi. Yaralı yoldaşlar bu atmosferde daha da güçlü bir duruş sergilediler. Biliyorlardı ki yaralar sarılmalı, acı-hüzün dövülerek daha da devrimleştirilmeli, omza binen yeni yüklerle karşı dirençli olmalı, moral unsurlarını güçlü kılıp düşmanın hevesini kursağında bırakmalı. Canla başla alındı yollar. Bir kez daha sıkılı yumruklarla gürledi gerillanın haykırışı Munzurda, "Muharrem Yiğitsoy yoldaş ölümsüzdür", "And olsun ki hesabın sorulacaktır"....

Aşkın ve Cafer yoldaşların yaralanmasının getirdiği ağırlık hafifletilmeliydi. Gerillanın en büyük özelliği olan hızlilik, inisiyatif, serbestlik, hareketlilik zayıflamıştı. Durum değerlendirilerek, yaralıların tedavi için uygun bir yere nakledilmeleri gerekiyordu. Düşman ise bu süreçte boş durmuyor, sürekli alanda askeri bir hareketlilik yaratıyor. Gerillanın tekrar tekrar çatışmalara girmesi kaçınılmaz oluyor. Yaralılarla birlikte girilen çatışmalarda, yaşanan olumsuzluklara rağmen çıkabilmeyi başarmak önemliyken, tehlikenin sürekliliği kapıda duruyordu.

Bir hafta boyunca yaşanan yoğunluk karşısında metanetin korunması gerillanın en büyük silahı olmuştur. Düşmanla tekrar tekrar yaşanan temaslar, kovalamalar her defasında boşa çıkartılmıştır. Bu durumda daha da pervasızlaşacak olan düşmanın daraltmaya, kuşatmaya ve imha etmeye yöneleceği açıktır. Durumu bilen gerilla güçleri çizilen çerçevede hareket ediyor.

9 Kasım 2004, sabah saatleri ve düşman yine sarmış, çembere almış. Günlerdir yaşanan çatışmalarda olduğu gibi çıkmaya, yarmaya dönük fırsatlar kollamak, vuruşlar gerçekleştirmek gerekiyordu. Ama bu defa farklıydı. Zaman kötüydü, erkendi ve gerillanın dezavantajı çoktu. Vurulacak, yarılacak ve çıkılacaktı. Çatışma başlamıştı, her yandan kurşun, bomba sesleri yükseliyordu. Serinkanlılık, uyanıklık manevra yeteneği, askeri beceri ve ısrar yön veriyordu çatışmaya. Düşman sökülüyor, çember yarılamıyordu. Genç ama olgun tavrıyla seslendi komutan Aşkın, "komutan yoldaş bizi bırakın ve yüklenip çıkın buradan, daha fazla kan kaybetmemeliyiz" göz göze geldiler Cafer yoldaşla, aynı şeyleri düşünmüş olmanın gururuyla bakıyordu Cafer yoldaş. Çatışmanın biraz uzak bir noktada başlaması bir fırsattı. Çatışma o yönde devan ettirilip yaralı yoldaşlar uygun bir yere bırakılıp daha sonra alınabilirdi. Yükleniyordu gerillalar, düşmanın daha fazla adım atması engellenmeliydi. Birlik komutanı henüz bir hafta öncesi verilen ağır kararla yeniden yüzleşiyordu. Bu defa iki yoldaş aynı durumdaydı. Seçenekler yoktu. Ölümüne meydan okuyuşun, ölümü küçültmenin davranışı karşısında hissedilen ağırlığın tarifsizliği içinde, karar verdi; yoldaşlar uygun bir yere bırakılacak, çatışma başka yöne kaydırılacaktı. Partinin adına şanına layık bir davranışın sergilenmesi daha bir yücelti-

yordu yoldaşları. Aşkın ve Cafer yoldaşlar, yoldaşları ikna etmiş duygusunu yaşarken, biraz uzakta çembere yükleniyordu gerillalar. Ve önlerindeki etten duvarın, insan müsveddesi bir subayını düşürmenin coşkusuyla ve arkadan gelen slogan haykırışlarının motivasyonu ile yarıyorlardı çemberi ve yardılar. Genç komutan etrafına bakındı, düşmanı oyalamanın yollarını aradı. Cafer'i de yerleştirdi. Devrim, parti ve kavga haykırıyorlardı. Her haykırışta azgınlaşarak geliyordu düşman. Şaşkınlı, tedirgindi. Ölümden değil de bu sloganlardaki haykırışın gücünden korkuyordu düşman.

Aşkın tek tek ateş ediyor tabancayla, bir yandan da yoldaşları gelip geçiyor gözlerinin önünden. Murat Deniz'i, Sinan'ı, Emel'i, Muharrem'i ve daha nicelerini anımsadı. Doldu taşı sanki. Direniş, savaşa, gerçeğin birçok şeyine tanıklık ediyordu ve daha bir başka hissediyordu kendinden önce düşenleri. Yaklaşan düşmana fırlatılan bombayla birlikte Munzurlardan, derin vadilerinden yankılandı "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sesleri ve ardından Cafer haykırdı aynı derinlikte aynı etkide. 9 Kasım günü yerini aldılar bir başka yürüyüş kolunda.

Genç bir partili ve komutan Aşkın Günel yoldaş, tarihe düşen bir kişi olmadın sadece. Yüreklerle, zihinlere düştün, düşüncüsel, duruşunla, eyleminle. Bir soluk oldun geride kalanlara. Kararlı, cesur, fedakar mütevazı ve içtenlikli yanıyla TKP/ML TİKKO kişiliğiyle yansıdın yerini alacak yeni Doğanlara, Polatlara, Aşkınlara. Partiye doğdun, partiye büyüdü. Harcan Partiye yoğunmuştu. Partiye bağlılıktaki istikrarlı duruşun ve kavgaya olan sevdan, şimdi geride kalanların omuzlarında. Düşman karşısındaki baş eğmezlikle onurlandırdın Partiyi ve mücadelemizi. Cafer yoldaş, bir parti tutkunuydu. Yurtdışının sunduğu yaşamı, elinin tersiyle iterek ve ön saflarda saf tutmanın sorumluluğuyla atıldın kavgaya. Çalışkanlığın, fedakarlığın ve mülayim kişiliğindeki duruluğunla örnek oldun.

Kasım ayının daha nice şehitleri gibi görkemli bir direniş, çatışma ve duruş sergiledi Trüşmek şehitleri. Durdurulamaz akışta bütünleştiler, çoğaldılar, kabardılar ve öfke olup bayraklaştılar. Kaybetmedik, kazanmanın yeni yollarına yöneldik. Mücadelemizi büyütmenin, yaymanın ve Muharremce, Aşkınca, Caferce kuşanmanın andlarını içtik sıkılı yumruklarımızla. Er yada geç kazanacağız, soracağız bütün insanlığa zulmeden o zalimlerden bir bir ve yırtıp atacağız bu kara dumani. Düşmüş olsa da bedenleri toprağa, böylesi günlerde hep birlikte haykıracağız, ta ki yarım kalmış olan tüm haykırışları tamamlarcasına. Evet bir yitim yaşasak da, kazanamamış olsak da mücadele ettiğimiz sürece -ki edilecektir-kazanmak biz devrim neferlerinizdir. Soluksuz, duraksız süreçtir bu kavga, hem de her düşenden alınan güçle.

Aralık 2004

1 Fidan ağaçlardan meydana gelen ormanlık, çalılık.

2 Vurulan subay binbaşısıdır. Düşman subayının rütbesini gizledi, cenaze töreni İstanbul'da yapılırken binbaşısı olduğu açığa çıktı.